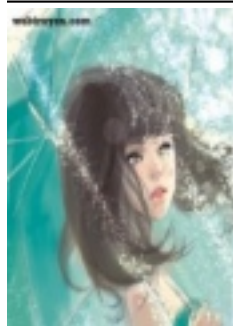

Chàng Ngốc

Contents

Chàng Ngốc	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 1	3
3. Chương 3: Chương 2	8
4. Chương 4: Chương 3	14
5. Chương 5: Chương 4	20
6. Chương 6: Chương 5	27
7. Chương 7: Chương 6	33
8. Chương 8: Chương 7	40
9. Chương 9: Chương 8	46
10. Chương 10: Chương 9	52

Chàng Ngốc

Giới thiệu

Lần đầu tiên hắn cùng nàng lên giường là vì một món tiền đặt cược. Kết quả bọn họ chẳng những th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-ngoc>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ăn ái mãnh liệt qua đi, hai người đều bởi vì hao phí quá nhiều thể lực mà mệt mỏi.

Người con gái nhỏ nhấc ghế lưng trần lên chiếc giường mềm mại, hô hấp từ dần dần trở nên nhẹ nhàng, có quy luật. Có vẻ như cô đã nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Người đàn ông sớm khôi phục hơi thở vững vàng, ngón tay dài khẽ lướt trên tấm lưng trần mê hoặc của cô gái. Dù rất tò mò tại sao trên người người phụ nữ này lại có nhiều hình xăm như vậy nhưng vẫn không thể mở miệng nói thành lời bởi vì đây chỉ là cảm xúc nhất thời, không phải sao?

Một lúc lâu sau, lúc hấn cho rằng người con gái trên giường đã tiến vào giấc ngủ sâu, hấn nghiêng người vuốt ve vai trần của cô gái rồi nhẹ nhàng hôn, cố gắng rút tay ra áp chế cảm giác tinh tế mềm mướt nơi đầu ngón tay, đứng dậy mặc quần dài.

Đã đến lúc phải rời đi, tuy rằng người con gái ngọt ngào này đem lại cho hấn cảm giác ngon miệng ngoài ý muốn, làm cho hấn kích động rất muốn lưu lại, nhưng đây không phải là tác phong vốn có của hấn, hấn không thể yêu mến người phụ nữ nào cả.

“Đưa điện thoại của anh cho tôi.”

Thiên hạ vốn tưởng đã ngủ say trên giường đột nhiên nói chuyện làm cho hấn giật mình, không chú ý mình đã ngừng lại động tác mặc quần áo.

Giọng nói nhàn nhạt, không cảm xúc giống như cảm giác cô mang đến cho người khác, lạnh lùng xa cách mười phần lại vô cùng xinh đẹp, làm ọi người không tự giác đứng đằng xa sợ lại gần sẽ tổn thương đến cô.

Hấn nhìn cô, chợt nghĩ có vẻ cô không giống như bề ngoài lạnh lùng, cao quý của mình, muốn cùng hấn ôn lại cảm xúc vừa rồi sao?

Khoé môi hấn khẽ cong lên, không chút do dự lấy điện thoại ra đưa cho cô.

Muốn biết bề ngoài lạnh lùng của cô là thật hay chỉ giả vờ giả vịt, thử rồi sẽ biết!

Cô xoay người ngồi dậy, một tay bọc drap không cho cảnh xuân lộ ra ngoài, bởi hiện tại không phải lúc mê hoặc đối phương.

Cô cầm điện thoại, chuyện đầu tiên làm chính là đem số điện thoại của mình lưu vào, động tác này hoàn toàn rơi vào trong mắt người đàn ông.

Hấn đứng ở bên giường, sắc mặt không thay đổi nhưng trong lòng lạnh dần.

Còn tưởng rằng người con gái này thật đặc biệt. Hóa ra cũng chỉ cùng một loại với những người phụ nữ khác. Vừa rồi, hấn còn bị cô làm cho xao động. Khoan đã, cô gái này đang làm cái gì vậy?

Đột nhiên cô vỗ một chỗ trống trên mặt đệm, sau đó chậm rãi di chuyển đến bên cạnh hấn rồi nói: “Đem mặt dựa vào gần đây một chút, chúng ta chụp chung một tấm ảnh.”

Hấn không chút dị nghị chủ động đem mặt mình dán lên khuôn mặt cô, vô cùng thân mật ngồi trên giường. Ảnh chụp cùng số điện thoại không thể hiện được cái gì, đưa cho hấn, nhưng phải nghĩ xem hấn có muốn hay không mới được. Chỉ có điều xem ra trước mắt, hấn không muốn!

Chụp xong, cô đem điện thoại trả cho hấn. Trên mặt vẫn như cũ không hề có một chút biểu cảm.

Bàn tay to tùy ý tiếp nhận điện thoại nhưng điện thoại không nhúc nhích. Ở đầu bên kia cô đang dùng sức cầm chặt lấy.

Hấn nhíu mày nhìn cô, tò mò không hiểu được ý của cô.

Bất thành lời, cô nở nụ cười.

Nụ cười rạng rỡ này, đẹp quá!

“Đem ảnh chụp cho các bạn của anh xem đi! Còn nữa, chi phiếu lấy được nhớ chia cho tôi một nửa, một đồng cũng không được thiếu.” Dứt lời, nàng mềm mại lưu lại trên má hấn một nụ hôn.

Cô... Hấn sững sờ. Khuôn mặt tuần tú trong nháy mắt trở nên ngây dại. Hấn chưa bao giờ ở trước mặt người nào mất lịch sự như vậy, nhưng cô làm được.

Đợi hấn khôi phục khả năng suy xét của mình, việc đầu tiên là truy tìm ánh mắt cô.

Nụ cười không chút độ ấm kia mới chính là cảm xúc chân thật của cô, phải không?

“Cô đã nghe thấy?” Hấn cùng bạn bè ngẫu nhiên gia nhập trò chơi săn người đẹp nhưng hấn chưa bao giờ tham dự nó.

Tiếp cận cô, chẳng phải bởi bạn bè xúi giục, tất cả chỉ vì sự hấp dẫn tỏa ra nơi cô.

Cô lắc lắc đầu, trên mặt khôi phục cảm xúc lạnh nhạt như ban đầu: “Người phục vụ vừa khéo là bạn của tôi.” Lúc cô vừa vào cửa đang định tiến lại gần chỗ quầy bar, Peter đã tới cảnh báo cô phải cách xa nhóm đàn ông này.

“Anh và tôi cả hai cùng thắng, chỉ có người thua mới phải chịu thiệt.” Cô thổi một hơi, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, ngón tay không nhịn được vuốt ve đôi môi mỏng tuyệt đẹp của hắn.

Người thua trong miệng cô đương nhiên là những tên đàn ông đã đặt cược kia. Nghĩ lấy cô ra để đặt cược, cô cũng không có lí do gì không phụng bồi, tất nhiên là bọn họ phải trả giá, cô sẽ không tha cho bất kì kẻ nào.

Hắn nghe đến đây, sung sướng cười thoải mái: “Đúng vậy, chúng ta cùng thắng, bọn họ cũng nên được dạy bảo lại!” Bọn họ thắng được một lần triền miên tuyệt vời còn có chi phiếu mà những người kia cái gì cũng không lấy được, thua triệt để.

Hắn kéo bàn tay vừa miết lên môi hắn của cô, hôn hôn, tiếng nói trầm thấp khêu gợi dụ hoặc cô: “Còn lâu mới đến bình minh, tôi không vội còn em thì sao?”

2. Chương 2: Chương 1

“Thiên vương Ni thân mật ôm người đẹp nước Pháp sweetheart Dận Ny ngay trên đường, hai người tình cảm thắm thiết chính thức cùng nhau xuất hiện trước công chúng. Theo thông tin mới nhất nhật báo “đô thị” nhận được, ngày lễ tình nhân hôm qua sweetheart Dận Ny đeo một chiếc nhẫn kim cương trên tay, dưới những câu hỏi gắt gao của phóng viên, cô ngại ngùng nói ra chủ nhân đã tặng chiếc nhẫn chính là Ni. Có hay không chuyện vui của hai người sắp đến?”

Vị thiên vương đã lưu luyến rất nhiều bụi hoa lần này thực sự bị nhốt chặt? Sweetheart Dận Ny thực sự là chân mệnh thiên nữ của anh? Phóng viên...”

“Mời cô yên tĩnh một chút, cô có thể đừng đem nội dung đang đọc nói ra ngoài được không?”

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhẹ nhàng phát ra, đánh gãy lời nói của người phụ nữ đang không ngừng đem thông tin trong tờ báo nói hết ra ngoài.

Người phụ nữ bất mãn khi đột nhiên có người chen vào làm hỏng hứng thú của mình, ánh mắt hung tợn nhìn sang bên cạnh. Trong nháy mắt khi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, tức giận trong người hoàn toàn biến mất chỉ còn sót lại cảm giác mất tự nhiên và hối lỗi.

“Ngượng ngùng.” Người phụ nữ nhỏ giọng nói, ánh mắt mơ hồ, nhìn trái nhìn phải chứ không dám nhìn thẳng vào người con gái lạnh lùng trước mặt.

Trời ạ! Thật là một người con gái đáng sợ, trừ bỏ khuôn mặt trắng nõn, cơ thể lộ ra bên ngoài quần áo không một chỗ nào trơn bóng, tất cả đều phủ đầy hình xăm đủ các kiểu dáng. Còn nữa, ánh mắt cô ta nhìn người khác rất lạnh lùng, làm người ta cảm thấy bị tổn thương do rét lạnh, nhìn kiểu gì cũng không phải là con gái nhà lành, chẳng lẽ mình đang gặp phải một kẻ đáng sợ?

“Được rồi, được rồi! Đừng làm nữa. Tôi đang vội.” Không biết mình đã gặp phải nhân vật đáng sợ nào, người phụ nữ bắt đầu đứng ngồi không yên, ném tờ báo trên tay mình đi, cũng không lo lắng kiểu tóc của mình mới chỉ làm được một nửa, thô lỗ hất tay của nhà thiết kế đang đứng đằng sau ra, vội vàng đứng dậy rời khỏi salon tóc.

Thật sự là một ngày kì quái!

Âm thanh nhiễu loạn biến mất, Lục Lộ tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng tâm tình cũng không thể khôi phục sự bình tĩnh vốn có.

Sweetheart Dận Ny? Chân mệnh thiên nữ? Hừ!

Suy nghĩ cứ thế lại tiếp tục xoay quanh hấn, từ từ nhắm hai mắt, hình ảnh của hấn lại càng hiện rõ trong đầu cô nhưng cô cố gắng quên đi hình ảnh của hấn vì thế đành mở mắt. Đôi mắt sáng lạnh lùng rời khỏi cảm xúc mãnh liệt kia trở về với vẻ bình thường của nó.

Trên người cô tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, ngay cả nhà thiết kế đằng sau cũng cảm nhận được, cầu nguyện có một điều kì diệu xảy ra làm cho hơi ấm xua đi cảm giác rét lạnh này.

Ngay sau đó, điện thoại của Lục Lộ vang lên, âm áp đã trở về.

“Có phải là Lục Lộ tiểu thư yêu quý của mình không?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói, Lục Lộ nở nụ cười khó khi nào xuất hiện.

“Đúng vậy. Mình đây. Tiểu thư Khả Nhân yêu quý.” Nụ cười vẫn duy trì trên khuôn mặt cô, giọng nói ngọt ngào gọi tên cô như vậy chỉ có bạn tốt Khả Nhân của cô mà thôi.

“À! Tiểu thư Lục Lộ của mình gần đây có khỏe mạnh không?” Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười vui vẻ của Chân Khả Nhân, bởi vì giọng nói của Lục Lộ rất vui sướng, giống như bình thường.

“Mạnh khỏe. Cũng không có chuyện gì đặc biệt cả.” Chỉ đơn giản một câu đã có thể làm cho Chân Khả Nhân hiểu rõ sinh hoạt gần đây của cô.

Sinh hoạt của cô rất đơn giản. Ở một mình, mỗi ngày đều ra ngoài làm việc, làm xong thì ghé vào tiệm ăn nào đó giải quyết bữa tối hoặc đến quán bar uống chút rượu. Mỗi ngày cứ thế trôi qua ngoại trừ việc người nào đó ngẫu nhiên tìm đến.

Chỉ có một số ít những người bạn tốt hiểu rõ thói quen trong cuộc sống của cô mà Chân Khả Nhân chính là một trong số ít đó. Chân Khả Nhân luôn nắm rõ từng thói quen sinh hoạt của Lục Lộ, bởi vì quá hiểu biết nên lần này mới gọi điện thoại cho Lục Lộ.

“Đã bao nhiêu năm cậu không rời khỏi Luân Đôn rồi?” Vừa lên tiếng hỏi, trong lòng Chân Khả Nhân cũng bắt đầu tính toán, nói không sai thì cũng bốn năm rồi.

“Bốn năm.” Không chút do dự trả lời.

Bingo!

“Có muốn rời khỏi không?” Chân Khả Nhân ngoài miệng tươi cười nhưng giọng nói có chút ngân cao lên làm cho Lục Lộ ở một đầu khác của điện thoại cảm thấy lo lắng trong lòng.

Đã ở đây lâu như vậy rồi, cô cũng nên rời khỏi thôi?

Đầu bên kia điện thoại nháy mắt trở nên im lặng, Chân Khả Nhân hiểu được điều này chứng tỏ Lục Lộ đang suy nghĩ, đương nhiên không thể bắt ép cậu ấy, chỉ có thể yên lặng theo và chờ đợi.

Lục Lộ suy nghĩ rất nhanh, không để Chân Khả Nhân chờ đợi lâu lắm.

“Cậu đang ở đâu?” Cô hiểu bạn mình đang suy nghĩ cái gì, vấn đề này cô cũng nên sớm đối mặt, cô cần người khác tác động, đúng lúc đấy cô ra xuất hiện trước mọi người.

“Đài Loan. Quê hương còn lại của cậu. Mình mở một tiệm xăm mình, trước mắt đang cần sự phụ.” Đã nói rõ ràng như vậy Chân Khả Nhân không tin Lục Lộ không nhận ra dụng ý của cô.

Hai người có chung niềm đam mê hình xăm nghệ thuật, từ đó mà trở thành bạn tốt, cùng chung một con đường trải qua bao gian khó. Hiện giờ các cô đều là những nghệ nhân xăm hình đứng trên đỉnh cao nhất, đều tự tạo nên những thành tựu nổi bật. Lục Lộ lại là chủ của rất nhiều tiệm xăm hình, cô ấy cần gì phải đi chịu thiệt. Nhưng Chân Khả Nhân vẫn hi vọng Lục Lộ có thể đến, ít nhất cũng khiến cô an tâm một chút.

“Chờ mình.” Câu trả lời ngắn gọn mà khẳng định.

Có một số việc nên sớm sửa chữa, cô tự cho rằng mình không nghĩ nữa thì sẽ không sao cả nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với thực tế cho nên... Cô quyết định phải đối mặt để thay đổi.

Nói chuyện với Chân Khả Nhân xong, Lục Lộ đi ra khỏi salon làm tóc, nhưng vào lúc này, điện thoại một lần nữa lại vang lên.

“Em đang ở đâu?” Giọng nói thẳng thắn hỏi.

“Anh đang ở đâu?” Lục Lộ chưa trả lời vội, hỏi lại.

“Anh còn ở Pháp, ngày mai sẽ trở về Anh.”

“Anh biết nơi nào có thể tìm được tôi mà.” Cô trả lời.

“Được rồi. Tôi sẽ đi tìm em.”

Bốn năm trước, Lục Lộ đã gặp gỡ người đàn ông khiến cô không thể nào đuổi kịp bước chân người ấy. Người đàn ông kia theo lời cô đưa tấm ảnh cho những kẻ thua cuộc đó lấy được chi phiếu. Từ đó hai người bắt đầu mối quan hệ không thể buông tay. Không phải quan hệ tình yêu giữa nam nữ với nhau, chỉ khi người đó ngẫu nhiên nhớ tới cô sẽ xuất hiện, sau đó là một hồi ân ái triền miên.

Khoảng cách từ lần gặp trước của hai người đã được nửa năm rồi, trước đó hai người cùng nhau triền miên ở trên giường ba ngày, còn lần này thì sao? Hắn sẽ ở lại chỗ cô trong bao lâu?

Lục Lộ nghiêng mình, nhìn ngắm người đàn ông đang say ngủ bên cạnh, tình cảm chân thật nơi đáy mắt dâng trào điều đó tuyệt đối sẽ không thể có khi hai người đối mặt nhau. Hắn giống như một con chim tự do tự tại lúc bay đi khi dừng lại, mà cô chỉ có thể ở lại một chỗ chờ đợi, chờ đợi lần dừng lại gần gũi tiếp theo của hắn.

Năm đầu tiên, cô không thể hiểu rõ tại sao mình không thể rời đi. Đến năm thứ hai cô kinh ngạc phát hiện ra tất cả bởi vì quan hệ với hắn. Cô sợ hãi muốn chạy trốn thì đã muộn.

Trái tim một khi mất đi rồi sẽ không thể lấy trở lại, cô từ hắn mà học được điều này.

Hắn muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Khi nào đến? Đi lúc nào? Cô chưa từng có đáp án.

Cô ở trước mặt hắn vẫn luôn thoải mái, làm cho hắn hiểu lầm bọn họ cùng một loại người, nhưng bởi vì hắn hiểu lầm nên quan hệ giữa bọn họ mới có thể tiếp tục duy trì, chỉ đơn thuần là dục vọng. Cũng thật may mắn khi quan hệ bọn họ chỉ là vậy.

Nếu hắn thật sự là người đàn ông của cô, ắt họ sẽ chỉ là một cặp tình nhân suốt ngày tranh cãi, đó không phải là điều cô muốn, cho nên...Cứ như vậy đi!

Thu lại ánh mắt không muốn xa người đó của mình, cô đứng dậy rời khỏi giường.

Rửa mặt chải đầu xong, cô đến phòng bếp làm bữa sáng đơn giản cho hai người. Nhưng một miếng cô cũng không ăn cũng không lên tầng trên gọi hắn rời giường mà một mình ở bể bơi tầng ba bơi lội.

Bơi qua bơi lại hai vòng, đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến giọng nói vui vẻ của một người đàn ông.

“Đúng là một buổi sáng sớm tuyệt vời khi tôi bắt gặp một mỹ nhân ngư xinh đẹp.” Nghe Thượng Thuận ngồi xuống bên cạnh bể bơi nhìn mỹ nhân ngư đang trôi lên từ mặt nước, tay hắn nâng cằm cô lên, cúi đầu cho cô một nụ hôn nhẹ.

“Tôi tuyệt đối sẽ không hóa thân thành bọt biển.”

“Đương nhiên. Em đẹp như vậy là độc nhất vô nhị. Tôi tin rằng có rất nhiều người yêu em, như vậy làm sao em có thể hóa thành bọt biển được?” Nghe Thượng Thuận cười rồi lại tiếp tục hôn cô.

“Biết là tốt rồi.” Lục Lộ mím môi, không cười.

Cô đẩy Nghe Thượng Thuận ra, xoay người một cái rồi chìm vào đáy nước, triệt để làm một mỹ nhân ngư luôn!

Tiếng cười từ miệng Nghe Thượng Thuận thoát ra, trầm thấp vang lên, chứng tỏ tâm trạng thoải mái của hắn.

Hắn rất thích tính cách kiêu ngạo này của cô, độc nhất vô nhị, những người phụ nữ khác làm sao so sánh được. Khó trách những người phụ nữ mềm mại đáng yêu cũng không hấp dẫn nổi hắn. Khó trách khi hắn muốn tìm một nơi yên tĩnh thì chỉ nghĩ đến việc tìm cô mà không phải tìm đến những người phụ nữ nịnh nọt, chỉ muốn chiếm giữ hắn.

Hắn đứng dậy cởi bộ quần áo duy nhất trên người – áo ngủ. Hiện giờ hắn phải bắt lại mỹ nhân ngư đang chạy trốn của hắn.

Hắn thả người nhảy, động tác hoàn hảo chìm vào trong nước, một đường duỗi theo mỹ nhân ngư phía trước.

Ở trong nước lặn một lúc lâu, Lục Lộ biết mình sắp không nín thở nổi, cô cần nổi lên mặt nước để hô hấp.

Cô vùng chân làm cho cơ thể tự nhiên nổi lên trên. Ở thời khắc cô chạm gần tới mặt nước, bàn chân đột nhiên bị giữ chặt, một lực mạnh mẽ đem cô kéo xuống dưới nước.

Lúc cô nhìn thấy hung thủ lôi kéo bàn chân mình, bóng không ngừng từ trong miệng cô thoát ra mà cô vẫn chưa rời khỏi đáy nước, cô sẽ không còn dưỡng khí.

Thành công bắt được mỹ nhân ngư của mình, buông bàn chân cô ra, ngược lại nắm chặt cổ tay cô, đem cô kéo lại gần.

Chết tiệt! Rốt cuộc hắn kéo cô lại làm cái gì? Hắn không nhìn thấy cô đã không còn dưỡng khí sao?

Cô dùng sức giãy giụa. Cơ thể bởi vì thiếu dưỡng khí mà bắt đầu khó chịu.

Nhìn thấy bộ dáng khó chịu của cô, Nghê Thượng Thuận phong tỏa cánh môi cô, ở thời điểm độ khí cho cô đồng thời đá nước, mang hai người cùng kéo lên trên mặt nước.

Một lượng không khí lớn tiến vào trong phổi, Lục Lộ ngay lập tức đẩy người đàn ông đang hôn cô ra cũng hung hăng ấn đầu hắn xuống nước, cho hắn hiểu thế nào là thiếu dưỡng khí.

“Chết tiệt! Tự nhiên kéo tôi xuống nước, anh cũng thử ném thử cảm giác đó xem như thế nào.” Người đàn ông này hôm nay nhất định uống nhầm thuốc? Sáng sớm đã trêu đùa cô, làm hại cô vô cùng tức giận, làm sao có thể không trả đũa lại hắn cơ chứ?

Vì thế cô liều mình ấn, dùng hết sức mà ấn cho đến khi người đàn ông kia ở trong nước không ngừng ho, lúc này mới loại bỏ được cảm giác không thoải mái ở trong lòng cô.

“Khụ, khụ, khụ...Ha, ha, khụ...” Nghê Thượng Thuận ho không ngừng nhưng vẫn cười.

“Anh điên rồi...” Lục Lộ liếc mắt nhìn hắn, quyết định rời khỏi bể bơi, đỡ bị tên đàn ông đầu óc không chuẩn này hại chết.

“Tôi điên thì cũng chỉ vì em mà điên cuồng thôi.” Hắn đi theo cô tới gần thành bể cũng không ngăn cản cô lên bờ. “Cùng tôi nhé.”

“Tôi bơi đủ rồi. Anh tự mình bơi đi.”

“Không ai nói đến bơi lội ở đây cả.” Dứt lời, không cho cô thời gian phản ứng, Nghê Thượng Thuận áp lại gần cô, thân hình cao lớn vây lấy cô ở thành bể, cúi đầu hôn chặt hõm gáy cô, nháy mắt trên người cô đã xuất hiện vết đỏ ửng.

“Giúp tôi đi.” Hắn há miệng ngậm chặt vành tai cô. Hắn biết đó là vùng mẫn cảm của cô nên tận lực khiêu khích cô, dụ hoặc cô.

“Đừng! Tôi hôm qua với anh đã... rất lâu rồi.” Cô muốn cự tuyệt nhưng cơ thể không nghe theo mệnh lệnh, bởi vì hắn giở trò xấu khiêu khích nhược điểm của cô, làm tai cô rất ngứa, khí lực trong nháy mắt như bị mất hết, muốn đẩy hắn ra nhưng cũng không đủ sức.

“Đó là chuyện của ngày hôm qua.” Nụ hôn của hắn bắt đầu trượt xuống dưới, đi tới sau gáy cô, hô hấp dồn dập. “Chuyện hôm nay mới bắt đầu, vẫn còn rất nhiều thời gian mà.”

“Nhưng...” Làm sao bây giờ? Chính cô cũng không biết, chỉ cảm thấy cơ thể chậm rãi nóng dần lên.

“Hừ...” Hắn ngừng hôn môi, đem hơi thở phả vào cánh môi cô, ánh mắt nóng rực lửa khóa chặt lấy cô, muốn kéo cô cùng tiến vào vực vọng sâu thẳm.

Hắn khao khát có được cô.

Không chỉ khao khát cô, hắn còn mê hoặc cô, muốn cô cũng như hắn, khao khát hắn, đó mới chính là điều hắn thực sự muốn.

Hắn đã thành công.

Không chịu nổi sự mê hoặc của người đàn ông này, Lục Lộ không nhịn được, đầu lưỡi chủ động vươn lên môi hắn.

Nghê Thượng Thuận cố gắng áp chế cảm xúc không đáp trả nụ hôn của cô, tùy ý cô vờn quanh đôi môi mình. Hắn lén lút tiến về phía trước, lại tiến lên một chút nữa cho tới khi thân thể hai người dính chặt vào nhau không còn khe hở.

Da thịt tiếp xúc làm nhiệt độ trong nháy mắt càng dâng cao, dục vọng dâng trào. Những va chạm hiện giờ không thể thỏa mãn cô, cô muốn cuồng nhiệt hơn nữa cùng những va chạm thật sâu.

Dè dặt, thận trọng tới bây giờ cũng không phải tính cách của cô. Thân thể mới là chân thật nhất.

Cô hiểu hắn rất rõ, biết hắn cố ý mê hoặc cô, dùng sự tự tin về sức quyến rũ không người nào địch nổi của hắn. Một chiêu này thật hữu dụng, bởi cô đã trúng chiêu.

Rốt cuộc vẫn không thể kiên nhẫn thêm nữa, cô cuồng dã mút vào đôi môi của hắn, chủ động vươn hai tay gấu gao ôm cổ hắn, hai chân ở dưới nước cũng giơ lên cao quấn chặt lưng của hắn, làm hai bộ phận mẫn cảm của hai người khê chạm, khiến cô cảm nhận rõ ràng biến hóa của hắn.

Nhiệt độ của hắn tăng vọt, ở thời khắc cô động tình, hắn cũng bắt đầu những động tác mãnh liệt. Miệng lưỡi phủ kín, bàn tay to lạng lẽ cởi bỏ bikini trên người cô.

Trong nước hai thân thể lỏa lồ, động tác bên dưới càng lúc càng can rở.

Lưỡi Nghê Thượng Thuận linh hoạt không ngừng dao động trong miệng Lục Lộ. Dưới đáy nước, ngón tay dài xuyên qua hoa kính ướt át nóng bỏng, tham lam không chịu bỏ qua, bởi quá si mê thân thể cuồng dã hùng hực ngọn lửa dục vọng của cô, lại nghe được giọng nói mềm mại đáng yêu khác hẳn lúc bình thường từ miệng cô thốt ra.

Bây giờ hắn vô cùng hưng phấn, bởi người phụ nữ độc lập và đầy lý trí này, chỉ trong thời khắc này mới để hắn khống chế. Tự tôn nam nhân của hắn tựa như được nâng cao lên vô cùng ở giây phút hắn lấp đầy cô.

Lục Lộ không thể tập trung đáp lại nụ hôn của hắn, chỉ có thể để mặc hắn cùng hắn trầm luân. Miệng vô ý thức phát ra thanh âm yêu kiều. Khoái cảm trong cơ thể cứ thế tích tụ lại, không biết bao giờ sẽ bùng nổ.

“Lộ Lộ của tôi. Bất kể cùng em hoan ái bao nhiêu lần, nhiệt tình của em luôn khiến tôi phải điên cuồng.” Ngón tay dài cảm nhận hoa kính chặt chẽ co rút lại, hô hấp của cô càng lúc càng kịch liệt, chứng tỏ cao trào của cô sắp tới, cô vẫn mẫn cảm như vậy.

“Ân...” Cô khó nhịn rên rỉ, dùng sức khấn cầu hắn.

“A...” Cảm nhận thấy khát cầu mãnh liệt của cô, tự tôn nam nhân của Nghê Thượng Thuận được thỏa mãn, cho nên không tiếp tục làm Lục Lộ khó chịu mà trực tiếp thỏa mãn cô.

Rút ngón tay ra, chắn giữa hoa kính giờ đây là cự vật nóng bỏng. Tại thời điểm đâm vào hoa huyết, Nghê Thượng Thuận đồng thời cúi đầu che lại đôi môi Lục Lộ, làm cho tiếng kêu của cô chỉ còn là thanh âm rên rỉ mơ hồ.

Không thể bừa bãi kêu lên, từ sâu trong yết hầu cô thoát ra tiếng thổ gấp, trong lòng thầm kêu tên hắn, đem tình yêu mãi mãi không thể nắm giữ thổ lộ ngay tại lúc hai người tiếp xúc thân mật nhất. Chỉ có như thế, cô mới cảm giác mình có được hắn.

Hắn ở trên người cô mạnh mẽ đâm sâu vào, không khí xung quanh hai người cuộn trào, đem cả hai đẩy lên cực hạn đam mê.

Cuối cùng tại thời điểm cơ thể cô bắt đầu mạnh mẽ chấn động, hắn giải thoát đôi môi cô, tùy ý cô cất tiếng kêu, chứng tỏ tình triêu của cô bùng nổ, nhưng... Còn chưa kết thúc đâu!

“Ân a...” Tình triều trong nháy mắt bị đẩy đến điểm cao nhất, khiến hai tay đang ôm chặt người phía trên của Lục Lộ không khống chế được. Mười ngón tay đâm sâu vào lưng Nghê Thượng Thuận nhưng hắn vẫn không dừng lại chút nào, tiếp tục va chạm. Mặc kệ cô rên rỉ không ngừng, hắn cũng không thể buông tha cô.

“A...Dừng, dừng lại đi...” Cô không thể suy nghĩ, chỉ nghe theo bản năng phối hợp với hắn.

Nhưng hắn nhận định rằng đây không phải là cực hạn lớn nhất cô chịu được, hắn tiếp tục mạnh mẽ đòi hỏi, muốn duy trì cao trào của cô.

“Ngô...” Không chỉ là toàn thân run rẩy, thậm chí Lục Lộ có thể cảm nhận được chỗ sâu trong hoa tâm của mình đang không ngừng rung động, cô thật sự không được.

Hàm răng cô cắn chặt, hai mắt cũng nhắm lại, xem ra đã chịu đến cực hạn lớn nhất.

Mạnh mẽ thăng tiến. Sau một lần đâm vào thật sâu, Nghê Thượng Thuận ôm chặt cô cùng cảm thụ khoái cảm ập tới. Hắn đỡ lấy cơ thể cô, không cho cô ngã xuống nước.

“Mở mắt ra nhìn tôi.”

Lục Lộ thở hổn hển, mở đôi mắt còn đọng lại nước trên lông mi dài. Dư âm cao trào vẫn tràn ngập trong cơ thể cô, thật lâu không tan biến, nguyên nhân bởi bộ phận nóng rực của hắn vẫn chưa rời khỏi.

Còn chưa buông tha cô sao?

Phát hiện ra suy nghĩ trong mắt người phụ nữ này, Nghê Thượng Thuận nhếch môi, lộ ra nụ cười tà nịnh trời sinh.

Hắn vỗ về khuôn mặt tinh tế xinh đẹp của Lục Lộ, con người màu đen khóa chặt trên người cô, tựa như cái nhìn của một người thợ săn quyết không bỏ qua cho con mồi.

“Từ giờ đến nửa đêm còn một khoảng thời gian rất dài, đừng làm cho tôi thất vọng.”

3. Chương 3: Chương 2

Đáp án đã có. Lần này người đàn ông ấy ở lại chỗ Lục Lộ năm ngày mới rời đi.

Trong lúc cô ngủ say, để lại một món quà được gói tinh tế, lặng yên rời đi, không hẹn gặp lại mà chính cô cũng không biết đến khi nào họ sẽ gặp lại.

Bốn năm trước, lần đầu tiên hai người gặp mặt, khi ấy hắn còn chưa nổi tiếng chỉ đơn giản là một người con trai mang tên Nghê Thượng Thuận. Lúc đó cách hai, ba tháng bọn họ sẽ gặp nhau một lần, Lục Lộ chưa từng hỏi về bối cảnh của hắn, cho tới khi nhìn thấy hình ảnh của Nghê Thượng Thuận trên truyền thông mới biết một chút về hắn.

Nghê Thượng Thuận lập nghiệp tại Anh, tự mình lập nên một công ty NSS. Ban đầu tập trung chủ yếu vào sự nghiệp giải trí. Bản thân hắn chính là thần tượng thành công nhất của công ty, trong thời gian ngắn đã trở thành thiên vương. Những nghệ sĩ tài năng cũng liên tiếp gia nhập công ty của hắn, đạt được rất nhiều thành tích nhưng hắn vẫn chưa dừng lại ở đó.

Nghê Thượng Thuận mở rộng công ty. Ở Mỹ, Canada và các quốc gia châu Á đều có trụ sở, nghiệp vụ mở rộng không ngừng. Theo thông tin mới nhất của báo chí, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, tổng giám đốc sản của công ty đã lên tới con số khủng khiếp, trở thành một trong ba tập đoàn giải trí hàng đầu thế giới.

Có tin đồn bối cảnh phía sau hắn không đơn giản, cho nên chỉ trong thời gian ngắn hắn đã có thể thu được rất nhiều thành công và tiền bạc. Nhưng tin đồn chưa bao giờ được kiểm chứng, mọi người chỉ có thể tiếp tục suy đoán, cánh báo chí vẫn tiếp tục tìm hiểu.

Vậy hấn từ đâu đến? Bối cảnh phía sau to lớn như thế nào? Cô không cần, dù sao ngay từ đầu, cô đã nhận định Nghệ Thượng Thuận là người mà không ai có thể có được, như vậy thì để ý làm gì? Bối cảnh của hấn một chút cô cũng không thêm quan tâm.

Ngồi ở trên giường, chỗ trống bên cạnh đã mất đi hơi ấm, Lục Lộ cầm lấy chiếc hộp tinh tế đẹp đẽ đó, nhìn nó ngẩn người.

Lúc nào đến hấn cũng mang cho cô một món quà, không tặng lúc hai người gặp mặt, chỉ để lại khi đã rời đi, vì sao? Vấn đề này cô vẫn luôn suy nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận – bởi vì quan hệ của bọn họ không dựa trên tình cảm nam nữ. Quan hệ của hai người không gì khác ngoài cái tên bạn giường, cho nên chỉ cần để lại quà tặng, có thể cùng nhau mở ra món quà ấy, điều đó chỉ có tình nhân mới làm.

Cho nên dù nhận được rất nhiều quà tặng, cũng không có chút ý nghĩa nào với cô, nhưng hấn vĩnh viễn không hiểu điều đó, cũng không có cơ hội hiểu.

Thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ, chiếc hộp trong tay Lục Lộ vẫn không thể nhận được một số phận tươi sáng nào cả.

Cô đứng dậy, đi vào một căn phòng, đem nó ném vào đồng quà tặng đã sớm chất thành ngọn núi nhỏ, khiến nó phủ đầy bụi như những món quà trước đây.

Mười tháng sau

Trở lại mảnh đất đã rời xa nhiều năm, cuộc sống nhàn rỗi vượt quá so với tưởng tượng của Lục Lộ. Tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều, làm cho cô không nghĩ sẽ trở về Anh nữa.

Dù đến một đất nước khác, vẫn không thể tránh được những tin tức của Ni. Nhưng hiện tại, nghe thấy tên hấn, tâm tình cô cũng không vì thế mà phập phồng nữa.

Sau lần Nghệ Thượng Thuận rời đi, không bao lâu xuất hiện tin tức về ca khúc mới của hấn. Giọng hát cùng bóng dáng của hấn lơ đãng hiện ra trong mắt cô, khiến cô hiểu được hấn lúc đó đang vội việc gì.

Nhưng lòng cô đã bình lặng lại, tình cảm của cô với hấn ...tựa như buông bỏ được rồi. Nghe lời Chân Khả Nhân trở về Đài Loan đúng là một lựa chọn sáng suốt, tuy rằng người thân ở Anh cùng những nhân viên trong tiệm xăm mình đều thúc giục cô trở về, nhưng cô vẫn không muốn rời đi. Nơi này tất cả mọi thứ tốt lắm.

Lục Lộ không cần làm việc như quá khứ, cô chỉ cần làm cho khách đã hẹn trước, thời gian tự cô sắp xếp, không hề có áp lực thời gian gì với cô cả.

Chân Khả Nhân mở tiệm xăm hình, không cần chiêu trò quảng bá gì cả, tiệm yên lặng ẩn mình trong một ngõ nhỏ. Trong tiệm không chỉ có một mình Lục Lộ mà còn ba cao thủ xăm hình trong giới ở đó.

Hàng xóm xung quanh nhìn thấy bọn họ như nhìn quái nhân, tin chắc rằng cửa tiệm sẽ mau chóng đóng cửa, bởi mấy người rõ ràng không hiểu gì về kinh doanh cả. Không cố gắng quảng bá tên tuổi của cửa tiệm, cũng chẳng có một ai nghiêm túc làm việc, kết quả đó là sớm muộn thôi.

Những người đó không biết, bọn họ đều là nghệ nhân giỏi nhất trong giới xăm hình. Sở dĩ cùng làm việc trong cửa tiệm nhỏ này vì muốn né tránh dòng khách cứ nườm nượp kéo đến xăm hình, cho dù cửa tiệm này không có lấy một vị khách thì bọn họ cũng không đói chết.

Tuy vậy, trước mắt Lục Lộ vẫn có hai vị khách đang chờ cô xăm hình. Các cô ấy đều là khách quen, đã hẹn cô từ nửa năm trước, bởi hình hai người muốn xăm đều không lớn nên cô quyết định làm cho hai người cùng một lúc.

Nhưng mà... Hai cô gái đưa cho Lục Lộ bản thiết kế làm cô do dự không biết có nên từ chối vụ làm ăn này không?

“Đây chính là hình xăm rất có ý nghĩa mà các cô nói sao?” Trong lúc nhất thời không thể đưa ra quyết định, Lục Lộ lãnh đạm mở miệng hỏi.

Bình thường cô sẽ không hỏi khách vấn đề như vậy, cầm bản thiết kế trong tay không nói gì mà bắt đầu làm luôn nhưng hai cô gái này đã phá vỡ quy tắc đó.

“Đương nhiên, hơn nữa còn là ý nghĩa to lớn nữa.”

Một cô gái vừa nói xong, cô gái bên cạnh vô cùng hưng phấn vội vàng nói tiếp: “NSS ở châu Á triển khai cuộc tuyển chọn ngôi sao mới, Đài Loan cũng nằm trong số đó, chúng tôi định xăm hình này rồi tham gia, nói không chừng còn có thể nhìn thấy Ni nữa. Chuyện này đối với chúng tôi vô cùng quan trọng, cho dù không thể trúng tuyển, ít nhất qua hình xăm này có thể biểu lộ tình yêu của chúng tôi với Ni, chúng tôi vô cùng yêu anh ấy, đối với chúng tôi anh ấy chính là một vị thần. Hơn nữa, anh ấy là con của một Hoa Kiều, tiếng Trung nói rất giỏi, nếu có thể nói chuyện cùng anh ấy, tôi có chết cũng không uổng.”

Trên mặt cô gái biểu lộ sự yêu thích tha thiết. Từng câu nói truyền hết vào tai mọi người trong tiệm trong đó bao gồm cả Chân Khả Nhân và quản sự của tiệm Thích Tiểu Tinh.

Chuyện của Lục Lộ và Nghê Thượng Thuận – chính là Ni trong miệng cô gái kia chỉ có một người duy nhất biết nữa là Chân Khả Nhân mà Thích Tiểu Tinh hoàn toàn không biết chuyện gì

sau khi nghe cô gái tâm sự xong, thẳng thắn nói một câu:

“Có ước mơ là điều hạnh phúc nhất. Chúc ước mơ của hai cô thành hiện thực.” Cô không chú ý tới vẻ mặt khác thường của Chân Khả Nhân cùng với Lục Lộ đang nhú mày.

“Cảm ơn.” Hai cô gái nhận được lời cổ vũ, càng thêm vui vẻ. Tự mình cầm bản thiết kế trong tay tới cho Lục Lộ: “Sư phụ, bản thiết kế này còn chỗ nào cần sửa chữa không, cô nhìn giúp chúng tôi xem.”

Tầm mắt một lần nữa dừng ở trên bản thiết kế, chỉ cần liếc qua sẽ nhận ra ngay người trong đó chính là Nghê Thượng Thuận.

Hình ảnh của hân trong đó rất đáng yêu, trên vai còn có đôi cánh thiên sứ, trên áo in chữ NSS. Bất kể nhìn theo cách nào cũng biết bản vẽ này hoàn toàn dành cho hân, chỉ hơi nhìn kĩ một chút sẽ nhận ra tâm ý của người thiết kế.

Bản vẽ không có vấn đề, rất đẹp, biểu đạt tâm ý rõ ràng chính xác, không thể vì nhân vật trong đó là hân mà phủ nhận sự thật này. Cho nên cô không có lí do gì từ chối lần xăm hình này.

“Lộ Lộ...” Chân Khả Nhân mở miệng gọi. Cô muốn nói Lục Lộ đừng miễn cưỡng chính mình. Bản thiết kế này rất dễ làm, cô có thể thay thế cô ấy, nhưng miệng không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Bản vẽ này tốt lắm. Chờ tôi vài phút, tôi đi chuẩn bị.”

Mỗi khi qua thời gian bận rộn, trong đầu sẽ xuất hiện một bóng hình xinh đẹp cùng khuôn mặt cá tính, lần này cũng không ngoại lệ.

Đã bao lâu không đi tìm cô ấy rồi? Hình như lâu hơn mọi khi, hân không nhớ rõ thời gian cụ thể, chuyện này không quan trọng, cô ấy sẽ không để ý. Cô so với hân còn thoải mái hơn. Hân không chủ động tìm, cô cũng không thèm quan tâm.

Lấy điện thoại ra, Nghê Thượng Thuận cong khóe môi, tâm trạng rất vui sướng. Ngón tay dài ấn trên mặt kính trơn nhẵn của điện thoại nhưng cuối cùng vẫn không gọi.

Cất điện thoại, hân cầm lấy chìa khóa xe.

Quyết định lâu rồi không gặp hân muốn cho cô một sự kinh hi... Có lẽ với người phụ nữ ấy mà nói là kinh hãi đi. Cô nhất định không thể đoán được hân xuất hiện, dọa cô một chút cũng tốt.

Nghê Thượng Thuận lái xe tới chỗ ở của Lục Lộ. Không biết tại sao tâm trạng của hân tràn ngập vui sướng mà chính hân cũng không rõ, liên quan tới cô ấy sao?

Nhớ lại, bọn họ quen biết đã nhiều năm, luôn luôn duy trì mối quan hệ tốt đẹp, không có tình cảm nên không có ràng buộc, thậm chí cô hành động còn dứt khoát hơn so với hân. Cô chưa bao giờ dây dưa chuyện gì, đương nhiên hân cũng vậy.

Người phụ nữ này quả nhiên là độc nhất vô nhị!

Trên đường đi, suy nghĩ của Nghê Thượng Thuận đều xoay quanh Lục Lộ, khóe môi cong cong đi đến trước cửa nhà Lục Lộ.

Thấy hần đột nhiên xuất hiện, cô sẽ có biểu cảm như thế nào? Chưa từng nhìn thấy cô giật mình, mong rằng chút nữa sẽ được biết.

Hần xuống xe, tà ghế dựa vào thân xe lấy điện thoại ra bấm một dãy số, kết quả là không có gì.

Sao có thể?

Giật mình, Nghê Thượng Thuận nhăn mày nhìn điện thoại trong tay hoài nghi mình bấm nhầm số, nhưng giấy tiếp theo hần xác định mình không có.

Tâm trạng vui sướng ban đầu theo động tác lặp đi lặp lại trên điện thoại mà tan biến.

Đôi mắt ẩn sau lớp kính đen trầm lại suy nghĩ. Trong chốc lát hần tìm thấy trong xe một chùm chìa khóa.

Chùm chìa khóa này ở trong tay hần được hai, ba năm rồi. Trước đó, hần luôn gọi cho cô đến chỗ hẹn. Khu dân cư cao cấp lại vô cùng riêng tư, không ai quấy nhiễu, thoải mái thả lỏng tinh thần và thể xác, hần thích. Không dự đoán nổi, cô ném cho hần một chùm chìa khóa.

Hần vẫn nhớ rõ cảm giác giật mình lúc ấy. Hần cho rằng cô muốn biến đổi quan hệ của hai người ngừng nghe thấy lời nói của cô sau đó hần mới biết chính mình nghĩ nhiều.

“Phòng đó chưa có người ở, anh ngẫu nhiên đi qua có thể giúp tôi xem qua nhà, nếu thấy thuận tiện giúp tôi dọn dẹp thì càng tốt.”

Người phụ nữ này mặt không chút biểu cảm thốt ra mấy câu nói kia, thanh âm nhàn nhạt không chút cảm xúc, nhưng hần hiểu, cô không nói đùa.

Có bao nhiêu người phụ nữ muốn đưa cho hần chìa khóa, hy vọng hần thành nam chủ nhân của ngôi nhà, mà cô, muốn hần dọn dẹp?! Chỉ có cô mới có thể có ý nghĩ sai sử ngôi sao quốc tế như hần, thật sự đủ tàn nhẫn!

Khi đó, hần không phản đối nhận chìa khóa nhưng hần chưa từng nghĩ mình sẽ chủ động mở cửa ngôi nhà này, trừ bỏ hôm nay. Đơn giản bởi không tìm thấy cô.

Mở cánh cửa bên ngoài, Nghê Thượng Thuận vào trong xe, đem xe lái vào trong gara, phát hiện xe của cô ở trong đó.

Chẳng lẽ cô vẫn ở trong nhà nhưng lại tắt điện thoại?

Nghê Thượng Thuận mang theo nghi hoặc mở cửa chính, chuẩn bị tìm ra đáp án.

Hần bắt đầu tìm từ tầng một, từng căn phòng, góc phòng cũng không buông tha, tiếp theo là tầng hai, tầng ba.

Một lúc lâu sau, đã có đáp án – Cô không ở đây.

Từ tầng ba, chậm chạp bước vào phòng ngủ ở tầng hai, thân hình cao to ngã vào giường lớn mềm mại, suy nghĩ vẫn vòng quanh chủ nhân căn nhà.

Muốn gặp cô nhưng việc duy nhất Nghê Thượng Thuận làm được là chờ đợi, cho nên hần yên tĩnh chờ đợi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, hần cứ nhiên ngủ quên mất.

Khi hần tỉnh dậy, đã là 10h đêm, không ngờ hần ngủ lâu như vậy. Lúc này, cô đã trở về rồi sao?

Nghê Thượng Thuận đứng dậy nhìn xem người hần muốn tìm đã trở lại chưa.

Ra khỏi phòng, phát hiện hành lang dài được bao phủ bởi ánh sáng màu vàng. Đèn sáng, cho nên cô trở lại?

Lại tìm kiếm khắp căn nhà một lần nữa, rất nhanh, Nghê Thượng Thuận có đáp án.

Cô vẫn không trở về. Đèn trong phòng là loại đèn cảm ứng làm người ta hiểu lầm chủ nhân vẫn đang ở trong nhà mà thôi.

Tĩnh ngữ đồng thời hần cũng mất đi kiên nhẫn.

Hôm nay coi như hần chưa từng đến.

Hai tháng sau

“Xin hỏi Lộ Lộ có ở đây không?”

Theo tiếng vang của giọng nói, mọi người trong phòng không hít một ngụm khí lớn thì cũng mở to mắt mà nhìn, không người nào tin nổi mình đang được gặp ai.

Thiên vương Ni!

Tuy Nghê Thượng Thuận đeo một chiếc kính râm cỡ lớn, quần áo trên người rất mộc mạc, nhưng hơi thở mãnh liệt tỏa ra làm cho người khác đều phải chú ý. Làm người ta liếc mắt đã nhận ra thân phận của hần.

Sau khi Nghê Thượng Thuận đột nhiên xuất hiện, dù là nhân viên tiệm xăm hình hay khách hàng đều tràn đầy khiếp sợ cùng hưng phấn, đã có người dồn sức chờ phát động tiến lên xin ký tên, chụp ảnh.

Nhưng nhóm bảo vệ vốn canh giữ ở bên ngoài sớm dự đoán được tình huống như vậy phát sinh. Mọi người triển khai hành động thực tế, chủ động vào cửa hàng đứng xung quanh Nghê Thượng Thuận. Nhóm bảo vệ người nào người nấy bộ dạng cao to, khuôn mặt ác liệt khiến mọi người lùi bước, dù có người gan lì tiến lại gần nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của bảo vệ đành rút lui, chỉ có thể không ngừng vụng trộm nhìn hần.

“Cô, cô ấy... không ở đây.” Quản lý bình thường lạnh lùng là thế nhưng gặp phải nhân vật truyền kỳ ở trước mặt cũng không nhịn được nói năng lắp bắp, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi.

“Ở cửa hàng khác?” Nghê Thượng Thuận nhàn nhạt hỏi lại, thanh âm không phập phồng, nhưng chỉ hần mới hiểu được. hần không tốt, thực sự không tốt.

Hai tháng qua, hần đến tìm cô vài lần nữa nhưng điện thoại luôn không có người nhận, hần đến nhà của cô vài lần, mỗi một lần đều tự mở cửa đi vào nhưng mỗi một lần đều không có cô.

Sau đó, hần dần dần phát hiện, từ khi không tìm thấy cô, trong phòng không có hơi thở của cô, trên giường lớn cũng không có, chỉ có của hần.

Cô không ở nhà, hần đành lẳng lặng nằm trên giường đợi cô, nhưng cô vẫn không trở về, luôn luôn không về. Sau đó hần bắt đầu lo lắng, dựa vào quan hệ bạn bè hần nên lo lắng cho cô cho nên hần đang ở một tiệm xăm hình của cô.

Nhưng tình huống trước mắt xem ra hần lại vô huyệt, trong lòng oán trách cô không có việc gì mở nhiều tiệm xăm hình như vậy làm gì? Trong nội thành còn bốn cái nữa, chẳng lẽ hần phải đến từng chỗ?

“Không, không có.” Hiển nhiên thần hồn nữ quản lý vẫn chưa trở về, nói chuyện lắp bắp, cô biết những nhân vật nổi tiếng muốn tìm lão đại nhà mình không ít, nhưng không bao giờ nghĩ có Ni, hần nói chuyện với cô cách một cái bàn, cô đã cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi ngực. Ông trời ơi...!

Không có? Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện?

Lời đáp lại của quản lý làm tâm trạng Nghê Thượng Thuận trầm xuống.

“Nếu, nếu ngài muốn tìm Lộ Lộ xăm hình, ngài phải hẹn trước, ngài có thể chờ không? Hay tôi sẽ giúp ngài tìm một thợ xăm hình khác, tôi có thể giới thiệu cho ngài người tốt nhất.” Nếu có thể quản lý không muốn Ni chọn cách sau, bởi chỉ có như thế cô mới có thể tiếp xúc với Ni nhiều hơn.

Lời nói của quản lý tiếp tục làm tâm trạng Nghê Thượng Thuận trầm xuống tầng dưới cùng. Nhất định có biện pháp tìm được Lộ Lộ, ít nhất hần muốn biết cô vẫn khỏe mạnh.

“Làm thế nào có thể liên hệ với cô ấy?”

“Àn... tôi cho ngài số điện thoại của một cửa tiệm khác, liên lạc với cô ấy qua số điện thoại này thì không thành vấn đề, nhưng muốn lập tức nhìn thấy cô ấy thì hơi khó bởi hiện tại cô ấy ở Đài Loan, cũng không nói rõ khi nào sẽ trở về Luân Đôn.” Nữ quản lý cúi đầu xuống viết cho hần một dãy số.

Đối với Ni quản lý không thể nào cho hấn đáp án hấn muốn, tuy làm Ni thất vọng nhưng cô vẫn phải hoàn thành trách nhiệm của mình. Đương nhiên nếu mặt mũi Ni đủ lớn có thể làm cho Lộ Lộ lập tức bay trở về cũng là một chuyện tốt. Có trời biết mỗi ngày có bao nhiêu người ngóng ra ngoài cửa chờ Lộ Lộ xuất hiện, chờ cô ấy trình diễn tay nghề bậc đại sư của mình.

“Đài Loan?!” Đây tuyệt đối là đáp án ngoài dự đoán của hấn.

“Đúng vậy. Lộ Lộ là con lai dòng máu Trung – Anh, Đài Loan cũng là quê hương của cô ấy, nhưng lần này cô ấy trở về không biết bao giờ trở lại.” Mọi người rất nhớ Lộ Lộ, nhất là những vị khách tới đây đều muốn tìm Lộ Lộ, hồi thời gian trở lại của cô ấy, nhưng cho tới bây giờ Lộ Lộ vẫn không có dự định trở về.

Nghê Thượng Thuận biết Lục Lộ là con lai, nhưng không nghĩ tới cô mang một nửa dòng máu Đài Loan, thật trùng hợp, nơi đó vừa khéo là quê hương của hấn.

Nhưng...

“Cô ấy về Đài Loan được bao lâu rồi?” Hai tháng, ba tháng?

Nữ quản lý nghiêng đầu nghĩ, thậm chí còn gơ ngón tay đếm.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy...Thấy quản lý gơ cả hai bàn tay ra mà vẫn không đủ dung, Nghê Thượng Thuận cố gắng nén cảm giác xúc động của mình xuống.

Đã có kết quả. “Kết thúc tháng này, vừa tròn một năm.”

Một năm?!

Trong lòng Nghê Thượng Thuận âm thầm suy nghĩ, đó là lúc hấn vừa rời đi, cô cũng ra đi luôn sao?

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô.” Cầm lấy số điện thoại, hấn biết mình phải làm như thế nào.

Thấy Nghê Thượng Thuận xoay người định rời đi, quản lý lấy hết dũng khí nói với hấn: “Anh có thể cho tôi xin chữ kí được không?”

“Không thành vấn đề.” Nghê Thượng Thuận quay đầu lại, sẵn khoái đáp ứng. Vị quản lý có thể giúp hấn phương pháp tìm được Lục Lộ, một chữ kí nho nhỏ coi như báo đáp lại.

Hấn nhanh chóng lý lên sổ của nữ quản lý, thể hiện hoàn hảo phong thái siêu sao, thể này mới hoàn mỹ đi ra.

Cố gắng đè nén cảm xúc vui sướng cực độ, cho đến khi bóng dáng mê người kia không còn hiện ra trong tầm mắt, quản lý ôm lấy quyển sổ Ni vừa kí, điên cuồng hét chói tai.

Trời ơi, trời ơi! Đây là chữ kí chính Ni tự viết...

A ...

“Xin chào!”

“Lộ Lộ?”

“Tôi không phải Lộ Lộ. Hiện tại cô ấy không ở trong tiệm, nếu quý khách muốn hẹn trước có thể nói với tôi, tôi có thể giúp ngài đặt lịch hẹn.” Thích Tiểu Tinh nghiêng đầu kẹp chặt điện thoại, tay vội vàng lật xem bản danh sách khách hẹn trước của Lục Lộ, nói tiếp: “Nhanh nhất là tám ngày sau, tiên sinh, ngài có thể chờ không?”

Không có? Không nghĩ tới cô thật khó tìm.

“Xin hỏi khi nào cô ấy ở trong tiệm? Tôi là bạn Lục Lộ, có một số việc muốn tìm cô ấy.” Đầu bên kia Nghê Thượng Thuận không tự giác chau mày lại.

“Ba ngày sau cô ấy sẽ đến tiệm, nếu không ngài lưu lại tên hoặc số điện thoại tôi có thể giúp ngài chuyển tới cô ấy.” Thích Tiểu Tinh khách khí nói, nhưng câu trả lời của Nghê Thượng Thuận hiển nhiên là không chờ đợi.

“Trước mắt thật không thể.” Về điều này Thích Tiểu Tinh thực sự lực bất tòng tâm. Lục Lộ không thích bị ai quấy rầy, đúng giờ tới tiệm làm việc, trừ khi đã dặn trước, nếu không chỉ cần vừa rời khỏi tiệm, di động luôn trong trạng thái tắt máy, muốn tìm cô ấy rất khó khan mà nơi Lục Lộ ở chỉ mình Chân Khả Nhân biết, đầu bên kia điện thoại lập tức yên lặng.

Không nghe thấy câu trả lời, Thích Tiểu Tinh đành phải hỏi lại: “Ngài còn giữ máy không?” Làm sao đột nhiên yên tĩnh vậy?

“Ân.” Nghê Thượng Thuận nhẹ giọng đáp, thể hiện mình vẫn đang nghe máy, ba ngày sau phải không?

“Như vậy cô có thể cho tôi địa chỉ cửa tiệm được không?”

4. Chương 4: Chương 3

Đường ở Đài Loan Nghê Thượng Thuận tuyệt không rõ, nhưng hần biết đường từ trong miệng mà ra nên hần cầm địa chỉ Chân Khả Nhân cho, một đường luôn dựa vào việc hỏi người qua đường, cuối cùng cũng đến được con đường núi trước mặt.

Hai mươi phút trước, hần hỏi một người phụ nữ dưới chân núi, xác nhận địa chỉ, chỉ cần đi theo con đường này đến lúc thấy chỗ rẽ nhớ chọn đường bên trái, đi thẳng thấy một ngôi nhà, đó chính là địa chỉ hần muốn tìm.

Người phụ nữ kia chỉ đường rất chính xác, quả nhiên con đường trước mắt chia làm hai ngã, Nghê Thượng Thuận xoay tay lái, đi sang con đường nhỏ bên trái.

Con đường này rất nhỏ, nếu có một chiếc xe khác đi ngược hướng, đúng là một thử thách về kỹ thuật cho người lái xe.

May mà trên đường chỉ có xe của Nghê Thượng Thuận, nhưng hần phát hiện, con đường này so với vừa rồi càng hẹp lánh hơn.

Càng đi tiếp, nghi ngờ trong lòng Nghê Thượng Thuận càng gia tăng.

Nơi này không chỉ cách nội thành rất xa, hơn nữa còn rất hẹp lánh, Lục Lộ thật sự ở nơi này sao? Có phải hần bị lừa giỡn không? Nhưng Chân Khả Nhân mới quen biết hần, chẳng có lý do gì lừa giỡn hần cả.

Đường nhỏ kéo dài như không có điểm dừng, trong lòng lo lắng. Hần đã đi nửa giờ đồng hồ trừ bỏ cây cối tốt tươi hai bên đường thì chỉ còn cỏ dại ngay cả một căn nhà cũng không có, càng đi càng heo hút.

Đột nhiên hần đạp mạnh phanh xe, cho xe dừng lại ở giữa đường, không cần quan tâm mình đang cản trở người khác đi, dù sao cũng chỉ có mình hần trên con đường này.

Tầm mắt nhìn bốn phía xung quanh, trừ bỏ hoang vắng vẫn là hoang vắng, trong lòng hần rất muốn quay đầu xe nhưng hần đã lên núi tìm một giờ rồi, lúc này quay lại thật không cam lòng.

Hần không muốn làm một đồ ngốc chỉ biết đi tiếp, hần không làm được, vậy... nên làm gì mới đúng đây?

Đi tiếp 5 phút, 5 phút nữa, nếu vẫn không nhìn thấy cái gì khác vậy không cần tìm nữa, hần sẽ quay lại.

Trong lòng đã quyết định, hần tiếp tục đi.

Thực ra Nghê Thượng Thuận không nghiêm túc tính toán thời gian, xem ra hần không thể từ bỏ.

Một lúc lâu sau, cảnh sắc trước mắt vẫn không có gì thay đổi, Nghê Thượng Thuận dù không cam tâm cũng phải đối mặt với thực tế.

Xem ra lần này hần thực sự bị lừa giỡn. Nơi hoang vắng như thế này làm sao có người ở được?

Đúng lúc hần thay đổi định quay đầu xe, trước mắt tựa như nhìn thấy cái gì đó vì thế không tiếp tục quay đầu mà đi tiếp.

Không tới hai trăm mét, cảnh sắc trước mắt bỗng rộng mở bừng sáng.

Con đường nhỏ tưởng không có tận cùng đột nhiên nhìn thấy điểm cuối, Nghê Thượng Thuận không dám tin đây là sự thật, thật sự hấn không bị lừa dối.

Trước mắt hiện ra một khoảng đất trống rộng lớn, một căn nhà cổ ở giữa khu đất đó, tất cả đều đúng như lời người phụ nữ dưới chân núi, đi đến tận cùng con đường ngôi nhà hấn muốn tìm sẽ xuất hiện.

Nhưng Lục Lộ thật sự ở trong đó? Nói đúng hơn, bên trong thật sự có người? Tại nơi hoang vắng như thế này?

Nghi vấn trong lòng Nghê Thượng Thuận bị đánh tan khi nhìn thấy chiếc xe đằng sau ngôi nhà.

Một chiếc hummer đen đỗ ở bên phải ngôi nhà, Nghê Thượng Thuận bắt đầu tin tưởng Lục Lộ ở bên trong ngôi nhà bởi chiếc xe kia rất giống xe mà cô sẽ lái, rất có phong cách của cô ấy.

Bức tường vây xung quanh chỉ có một cánh cửa gỗ đang khép hờ.

Xuống xe, Nghê Thượng Thuận đẩy cửa ra. Nhìn thấy đầu tiên chính là ngôi nhà cổ to lớn cùng khoảng đất rộng trồng loại rau hấn không biết tên. Nếu không có chiếc xe hummer đỗ ở ngoài, hấn làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được Lục Lộ sẽ ở một nơi như thế này.

Hình dáng Lục Lộ lặng yên hiện ra trong long, cánh cửa trước mắt đột nhiên được mở ra, hình dáng hấn đang nghĩ tới đã xuất hiện trong tầm mắt.

“Hi!” Nghê Thượng Thuận chào đầu tiên, khóe miệng mím thành một đường trên suốt dọc đường đi lúc này đang cong lên.

Nhưng hấn đột nhiên xuất hiện đã làm Lục Lộ sợ hãi.

Chìa khóa vốn đang nắm chặt trong tay rơi xuống, cô không thể đáp lại lời chào của hấn, chỉ có thể không dám tin mà nhìn hấn.

Nếu không phải đầu óc vẫn đang tỉnh táo, cô sẽ cho rằng mình đang mơ mộng hão huyền.

Sao có thể là hấn chứ? Chẳng lẽ... Người hai tuần trước gọi điện thoại đến xưng là bạn của cô muốn tìm cô là hấn? Cô nghĩ tới rất nhiều người nhưng không gồm có hấn.

Rõ ràng chỉ có thể là hấn, nếu không thì làm sao hấn có thể xuất hiện trước mắt cô? Nhưng mới ba ngày trước, cô mới thấy báo đưa tin hấn và một nữ minh tinh cùng nhau đi du lịch, lúc này hấn nên thân thiết cùng người ta, như thế nào lại xuất hiện ở nơi này? Cô không hiểu.

Nghê Thượng Thuận cười đi lên, đến phía trước Lục Lộ, cúi người nhặt chiếc chìa khóa xe cô vừa đánh rơi.

“Hy vọng em cũng vui vẻ khi nhìn thấy tôi, nhìn thấy khuôn mặt bất ngờ của em, muốn tôi đi thêm nhiều giờ nữa cũng được.” Hấn nghiêng người khẽ hôn lên má Lục Lộ.

Sự xuất hiện của hấn đối được phản ứng chưa bao giờ có của cô, làm cho hấn thấy lần này vất vả tìm cô là đáng giá.

Thu hồi biểu cảm giật mình, đáy mắt Lục Lộ hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hấn vừa rồi nói “Cũng”, là nói... hấn nhìn thấy cô nên rất vui vẻ?

“Anh... vì sao lại tới đây?” Cô không thể hiểu nổi.

Hấn không có lí do xuất hiện ở nơi này. Không tìm thấy cô, theo tính cách của hấn nhất định trực tiếp đem cô quên luôn, như thế nào lại chủ động tìm cô?

Bởi quá mức khiếp sợ khi thấy Nghê Thượng Thuận xuất hiện, Lục Lộ đã quên mất phải giấu cảm xúc của mình xuống, ý nghĩ trong lòng toàn bộ hiện ra trên mặt, hấn tỉnh tường nhìn thấy.

“Hắc! Tôi đâu phải một kẻ vô tình như thế? Bạn bè mất tích một năm, làm sao có thể không lo lắng được?”

Không nghĩ tới hấn nghiêm túc trả lời, đáp lại cũng là cái nhún mày của cô.

“Chúng ta không phải là bạn bè sao?” Ít nhất hẳn vẫn luôn coi cô là bạn bè tốt, nhưng cô thì sao? Hiện tại hẳn thật không rõ.

Tuy trong mắt người khác hẳn là một đại nhân vật nhưng từ đầu đến cuối cô chỉ coi hẳn như một người đàn ông bình thường, chuyện này hẳn luôn biết. Nhưng quen biết nhau nhiều năm rồi, cô đừng nói ngay cả bạn bè hẳn cũng không phải?

“Đúng...là bạn bè.” Lục Lộ chần chừ thuận theo lời nói của hẳn, nếu không là bạn bè thì có thể là cái gì đây?

“Sự xuất hiện của tôi quấy rầy đến em sao?” Trong miệng hỏi nhưng tầm mắt Nghê Thượng Thuận nhìn về cánh cửa khép lại đằng sau Lục Lộ.

“Không có.”

Rõ ràng hai người chỉ có quan hệ kích tình gần gũi là quan hệ đáng nói nhất của bọn họ, nhưng hai người lại không hiểu biết lẫn nhau. Vậy mà hẳn chỉ cần nói một câu, một ánh mắt nhìn sang cô nhất định hiểu được điều hẳn suy nghĩ. Có đôi khi cô thật sự hy vọng một chút cô cũng không hiểu được.

Không thể phủ nhận hẳn xuất hiện khiến cô rung động nhưng sống an ổn một năm trời đã làm tình cảm của cô không còn cổ chấp như cũ.

Cho nên hẳn vẫn tưởng quan hệ của hai người thật sự không có gì, cô có thể duy trì cùng hẳn cho đến khi hẳn muốn kết thúc mối thôi, hoặc là cô.

“Một năm qua em đều ở tại nơi này?” Hẳn nghiêm túc nhìn xung quanh ngôi nhà cổ và đi đến kết luận – thực nguyên thủy.

“Đúng vậy!”

Tại Anh thì ở một chung cư cao cấp, đến Đài Loan lại sống ở nơi mà chim cũng không dễ nổi trứng? Đây là logic ở đâu vậy?

Nghê Thượng Thuận nhượng một bên mắt, định mở miệng nói gì đó, nhưng Lục Lộ không cho hẳn cơ hội, bởi cô thấy ánh mắt vừa rồi của hẳn nên hiểu được hẳn sắp sửa nói cái gì.

“Anh định ở lại Đài Loan bao lâu?” Cô hỏi.

“Còn chưa quyết định. Nhưng đã tiến hành xong buổi biểu diễn, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian.” Biểu cảm kia thể hiện hẳn đã quyết định rồi.

Hẳn không trả lời chính xác làm Lục Lộ phải suy nghĩ.

Nếu hẳn ở lại một, hai ngày, cô có thể miễn cưỡng cho hẳn ở lại nhưng nếu lâu hơn cô nghĩ hẳn sẽ không chịu được, cho nên...

“Anh đang ở khách sạn nào?” Trong thời gian hẳn lưu lại, cô vẫn nên cùng hẳn ở khách sạn, bởi hẳn khẳng định không thể chịu được cuộc sống ở nơi này.

“Tôi xuống máy bay thì đi tìm em luôn, chỉ thuê xe, không định tìm khách sạn.” Ngay từ đầu hẳn đã định ở lại chỗ cô – đáy mắt hẳn nói rõ điều đó.

Lần này là chuyến đi riêng, hẳn không cho bất kì ai biết hành tung của hẳn, giống như cũ, bất kể là Anh hay Đài Loan cũng chỉ có cô, chỉ là cô.

“Hiện tại tốt nhất chúng ta phải tìm một khách sạn nào đó.” Theo bản năng Lục Lộ nhẹ nhàng liếc nhìn Nghê Thượng Thuận, tuy rất nhanh đã rời đi nhưng vẫn kịp nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của hẳn.

“Vì sao phải ở khách sạn? Không phải em ở đây sao?” Chẳng lẽ hẳn không thể ở cùng cô sao?

“Sống ở đây anh không quen.” Cô không che giấu nói ra sự thật.

Mặc dù hôm nay hẳn không phải thiên vương Ni, không phải quý công tử việc gì cũng có người khác lo hết nhưng từ thói quen của hẳn có thể thấy hẳn xuất thân trong gia đình giàu có.

Cuộc sống ở nơi này lại thiếu thốn đủ thứ, hẳn nhất định không thể chịu đựng được.

Khur! Ánh mắt của cô vừa rồi đúng như hẩn nghĩ, hẩn không hiểu lắm, người phụ nữ này ghét bỏ hẩn.

“Nơi này không khí mát mẻ, phong cảnh rất đẹp, tôi thì có thói quen gì chứ?” Mặc kệ tôn nghiêm của nam nhân, hẩn tuyệt không không mở miệng phản nản nơi này hoang vắng là sự thật.

Lục Lộ nhìn hẩn, không nói.

Hẩn là một người đàn ông, dù thế nào cũng không vì sự im lặng của cô mà lùi bước, cô nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Tôi quyết định, tôi muốn ở lại.” Hẩn cong khóe môi, lộ ra nụ cười tà nịnh như ở trước mặt fan vẫn làm, nụ cười quen thuộc vô cùng tự tin.

“Tùy anh.” Không muốn tranh cãi nhiều, cũng không bị nụ cười mê hoặc của hẩn dụ dỗ, Lục Lộ mặt không chút biểu cảm cầm lấy chìa khóa trong tay hẩn, đi ra bên ngoài.

Nghê Thượng Thuận ngay lập tức theo sau cô, làm như không nghe thấy cũng không nhìn thấy thái độ của Lục Lộ.

Bị cô chán ghét hẩn cũng không tức giận, bởi vì người đó là Lục Lộ, nhưng hẩn thầm nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, khẩu khí vừa rồi của hẩn sẽ khiến cô hiểu được, hẩn không phải một kẻ nhu nhược vô dụng.

Lục Lộ vừa lên xe, Nghê Thượng Thuận tự động ngồi lên chỗ bên cạnh, ngoan ngoãn thắt dây an toàn vào, không hề giành chìa khóa xe lái cho cô.

Hẩn biết kỹ thuật lái xe của cô vô cùng tốt, ngay cả con trai so với cũng kém hơn. Cô cũng nghiêm chỉnh chấp hành luật giao thông, chỉ cần là người đã từng ngồi trên xe của cô, đều sẽ không muốn giành việc lái xe với cô làm gì. Hẩn thậm chí còn từng hoài nghi, nếu hôm nay cô không phải là thợ xăm hình, rất có khả năng cô sẽ là một tay đua xe.

“Đi đâu vậy?”

“Mang anh đi làm cu li.”

“Muốn tôi làm cu li?” Nghê Thượng Thuận nghiêng gương mặt tuần tú nhìn Lục Lộ, nghĩ xem có phải cô đang đùa hẩn không.

Ai nghĩ muốn hẩn làm cu li? Người khác sẽ không, nhưng cô là Lục Lộ, cô sẽ!

Vặn chìa khóa đồng thời khởi động xe, Lục Lộ nghiêng mặt cùng hẩn nhìn nhau. Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của hẩn, nở một nụ cười quyến rũ không có ý tốt.

“Cười như vậy với tôi, cho dù em muốn tôi uống thuốc độc tôi cũng uống.” Làm cu li tính là cái gì?

Nghe thấy lời nói của hẩn, tâm trạng Lục Lộ tốt hẩn lên chủ động hôn hẩn.

Nhận được nụ hôn của cô, người đàn ông nào đó còn chưa hết vui sướng, cô đã đạp chân ga, nhàn nhạt ghé vào tai hẩn nói một câu:

“Anh sẽ hối hận.”

Hối hận?

Hối hận cùng cô ra ngoài làm cu li?

Không. Tính đến thời điểm hiện tại tất cả đều tốt lắm, không có gì làm cho hẩn phải hối hận.

Lục Lộ đưa hẩn cùng xuống núi. Đến một cửa hàng nhỏ dưới chân núi mua vật dụng hàng ngày, đương nhiên cũng để chuẩn bị cho hẩn.

Hẩn đem hai túi đồ bỏ vào trong thùng xe, bên tai truyền đến giọng nói của Lục Lộ:

“Khóa xe lại. Chúng ta còn phải đi chợ.”

Vì thế, hẩn tiếp tục theo sau Lục Lộ, rẽ vào một ngã tư, đi đến “chợ” trong miệng cô.

Mặc dù nói là chợ, nhưng hẳn thấy, ở đây chỉ có mấy sạp hàng buôn bán nhỏ lẻ thôi, muốn gọi là chợ cũng thật miễn cưỡng.

Lục Lộ đến chỗ bán thịt heo, mua chân giò, thịt cùng sườn nhưng số lượng rất nhiều khiến Nghê Thượng Thuận không thể tưởng tượng nổi.

“Đợi đã. Sao em mua nhiều vậy? Em thích ăn thịt heo đến thế sao?” Theo hẳn nhớ cô không thích ăn thịt heo như vậy.

“Ở đây ba tuần mới họp chợ một lần, lượng đồ ăn của hai chúng ta tôi đã tính qua, mua như vậy mới đủ ăn.” Dứt lời, cô thanh toán tiền, đem túi thịt heo treo trên tay Nghê Thượng Thuận, rồi tiếp tục đi sang hàng khác.

Lần này, cô mua luôn hai con gà.

Trong tay xuất hiện thêm hai con gà, thấy cô định mua nữa, hẳn không nhịn được mở miệng.

“Cho dù nơi này ba tuần lễ mới có chợ, nhưng em không cần mua một lần nhiều như thế? Nơi khác cũng có bán mà.” Người phụ nữ này cố ý. Cố ý mua nhiều thức ăn như vậy muốn hẳn cầm, triệt để thực hiện câu nói muốn hẳn làm cu li phải không?

“Đúng là đi thêm hai mươi phút nữa về phía trước có một cái chợ nữa.” Lục Lộ nói.

Nghe xong, Nghê Thượng Thuận liếc mắt nhìn Lục Lộ, quả nhiên mình suy đoán không sai, người phụ nữ này cố ý.

“Nhưng khu chợ này gia súc được bán đều là súc vật khỏe mạnh, không giống với các chợ khác, tôi chỉ mua ở đây thôi.”

Vừa nói hết câu trong tay Lục Lộ lại nhiều thêm một con gà.

Không giống? Ăn vào bụng thì cũng giống nhau cả thôi, chỗ nào không giống? Đương nhiên Nghê Thượng Thuận không đem những lời này nói ra bởi hiện tại quyền phát bóng không nằm trên người hẳn.

Không nói nhiều, bọn họ tiếp tục đi đến hàng cá.

Người chủ hàng cá vừa thấy Lục Lộ lập tức cười đơn đả nói với cô: “Tiểu Lục, cô hôm nay chọn giúp cháu cá tươi nhất, đã làm xong hết rồi. Loại này nấu canh cá là ngon nhất, muốn hầm muốn kho đều được hết, còn tôm và ngao cháu muốn để ở kia.”

Bà chủ cầm mấy chiếc túi đã phân loại sẵn đưa cho Lục Lộ, cô cười tiếp nhận, hỏi: “Hôm nay có man ngư(?) không?”

“Có, thật khéo hôm nay vừa bắt được, cô sẽ giúp cháu làm ngay.” Bà chủ nhanh nhẹn trả lời, hết xoay người lại quay đầu, trong tay đã cầm thêm một con man ngư to đặt trước dao.

“Được rồi, cô đừng nóng vội. Cháu có rất nhiều thời gian, cô cẩn thận một chút.” Lục Lộ nhẹ nhàng nói với bà chủ.

Nghê Thượng Thuận trừng mắt nhìn người phụ nữ cười đến là thân thiết kia, một mặt không phản đối Lục Lộ mua thêm, mặt khác phản đối thái độ phân biệt quá đáng của cô.

Hẳn chưa từng nhìn thấy cô thân thiết với ai như vậy, ít nhất thì chưa bao giờ với hẳn, người phụ nữ này thật bất công.

Trong chốc lát, bọn họ thanh toán tiền xong thì rời đi. Trong tay không chỉ có số cá vừa mua, bà chủ hàng cá tốt bụng còn tặng họ thêm một ít cá. Mối nhân duyên bên ngoài của Lục Lộ làm Nghê Thượng Thuận cảm thấy bất ngờ, ngược lại đại minh tinh như hẳn bị bỏ qua nhưng nơi này đều là người trung niên và người già, không biết hẳn cũng không có gì lạ.

“Không nghĩ rằng em được nhiều người yêu quý như thế !” Nghê Thượng Thuận cúi đầu nói với Lục Lộ đang chọn nguyên liệu nấu ăn.

“Tôi bề ngoài xinh đẹp như vậy có nhiều người yêu quý là chuyện bình thường.” Lục Lộ không ngẩng đầu lên đáp lại.

Cô đương nhiên hiểu hẳn đang nghĩ gì. Hẳn cho rằng cả người cô đầy hình xăm, lại luôn mang bộ mặt lạnh lùng cấm người khác lại gần, mọi người nên khách khí xa lánh mới phải. Nhưng đây là những người không hiểu gì về cô mới nghĩ như thế.

Quả nhiên hẳn chẳng hiểu gì về cô cả!

Nghe vậy, Nghê Thượng Thuận cười, nói bên tai cô: “Em nói hoàn toàn chính xác, có muốn tới công ty của tôi làm tập sự, tôi lấy bản thân ra cam đoan với em.”

Lần này, cô ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

“Tôi lấy bản thân anh làm gì?” Giọng nói của cô rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người họ nghe thấy, nhưng giọng điệu lại vô cùng lạnh lùng.

Quen biết nhau được một năm, Nghê Thượng Thuận đã từng đề cập với cô việc này, khi đó cô thể hiện không có hứng thú, về sau hẳn cũng không nhắc lại nữa. Hôm nay làm sao vậy? Muốn thử đến giới hạn của cô phải không?

“Tôi đem cả người đưa hết cho em.” Hẳn dựa vào người cô, khoảng cách giữa họ rất gần người ngoài nhìn vào cảm thấy hai người rất thân mật.

“Tiểu Lục à, cái tẩu dài kia là bạn trai của cháu sao? Này được nha! Thân hình rất tốt.” Thấy bộ dáng thân mật của bọn họ, bà chủ bán hàng rong không nhịn được cười hỏi Lục Lộ.

“Anh ấy nhìn rất giống sao? Cháu không có bạn trai đâu. Còn muốn bác giúp cháu tìm một anh chàng thật tốt đây!” Cô không để ý người đàn ông bên cạnh cố tình đứng dính sát vào mình, chỉ lo cười nói đáp lại.

“Ai nha, cô bé này chỉ thích nói đùa, bác đi đâu tìm cho cháu một anh chàng tốt như vậy.” Bà chủ cho rằng Lục Lộ đang nói đùa, không biết rằng tất cả những gì cô nói đều là thật.

“Đúng vậy, làm sao em tìm được một người tốt hơn tôi?” Tuy rằng không hiểu “cái tẩu dài” có nghĩa là gì nhưng các chữ khác hẳn đều nghe rõ. Bà chủ hàng rong rõ ràng đang khen hẳn, điều này làm cho tâm trạng Nghê Thượng Thuận cực kì tốt.

“Chợ” này nhiều nhất chỉ có mười sạp hàng nhưng chủ hàng ai cũng biết Lục Lộ. Nàng đến từ năm trước nhưng chưa vắng mặt buổi chợ nào hơn nữa khi mua hàng lại rất lễ phép, mua nhiều. Mọi người đều rất yêu quý cô. Hôm nay, khó gặp được Lục Lộ dẫn người đi theo, lại là một người đàn ông rất tuấn tú, tất cả đều cho rằng họ là một đôi, nghe thấy câu trả lời của cô thì cho là lời nói đùa.

Lục Lộ lười giải thích. Ở trước mặt các trưởng bối nếu nói cô và Nghê Thượng Thuận chỉ có quan hệ thân thể mà thôi, như vậy lần tới cô đến đây chắc không mua được cái gì, cho nên nói nhiều một câu không bằng ít đi một câu không tốt.

“Đi thôi, cứ đem đồ để trên xe, tôi còn muốn mua một số đồ nữa.”

Còn mua nữa?

Nghê Thượng Thuận nhìn Lục Lộ, không nghe lời di chuyển, “Muốn mua thì mua luôn một lần cho xong đi! Tôi còn mang luôn.”

Hai tay nặng trĩu túi, cô mua nhiều đồ như vậy, nơi này có cái gì hầu như đều đã mua, còn có thể mua cái gì nữa? Cũng chỉ có vật nhỏ thôi.

“Tôi khẳng định anh có thể mang nhưng điều kiện đầu tiên là anh phải có cánh tay thứ ba.” Quảng cho hẳn một câu nói làm đầu óc mờ mịt, cô dẫn đầu bước đi, khiến cho người phía sau không thể không đuổi theo.

Lúc này Nghê Thượng Thuận mới phát hiện tại sao Lục Lộ không lái xe đến đây. Con đường này qua nhỏ, hai bên đều có các quầy hàng, hummer của cô không vào được.

Cất tất cả các túi đồ, bọn họ quay trở lại, thấy vật mà cô mua, Nghê Thượng Thuận mới hiểu vì sao vừa rồi Lục Lộ nói hẳn phải có cánh tay thứ ba.

Cô mua một bình rượu, rượu màu đỏ thắm tràn đầy trong chiếc bình rất to, trọng lượng này với một người đàn ông mà nói thì có thể mang nhưng với phụ nữ mà nói thì hơi quá sức. Thì ra thật sự phải làm cu li, ôm bình rượu lớn đi trên đường thể này phải tiêu hao lượng lớn sức lực.

“Đây là rượu gì?” Hai tay ôm bình rượu, Nghê Thượng Thuận tò mò hỏi người bên cạnh hai tay trống trơn.

“Rượu dâu tằm, uống một ít rất tốt cho cơ thể.” Lục Lộ nhàn nhạt nhìn người đàn ông đang đi bên cạnh thấy hắn nghiêm túc vì cô mà làm cu li, lúc này mới có lòng tốt bổ sung một câu:

“Đến tối cho anh uống, nói không chừng anh sẽ thích.”

Nghe thấy thế, Nghê Thượng Thuận hơi nhấc mi, nhìn người phụ nữ bên cạnh ánh mắt thay đổi.

“Có em còn có rượu nữa, tôi nhất định rất thích.”

“Thế sao, tôi rất mong đợi.”

5. Chương 5: Chương 4

Cô quả không phụ sự mong chờ của hắn.

Tối hôm qua, nhiệt tình của cô làm hắn rất sung sướng, mà rượu dâu tằm so với tưởng tượng của hắn còn ngon hơn. Tuy độ nặng không cao, nhưng có cô dùng phương thức ngọt ngào cùng uống với hắn, cảm giác đó không phải loại rượu bình thường có thể so sánh được. Người phụ nữ này tuyệt đối có năng lực làm say lòng người.

Nhưng mà cái giường này thật không phải cứng bình thường. Ngủ một đêm, đổi lại toàn bộ lưng và eo đều đau nhức. Khó trách hôm qua Lục Lộ lại cảnh báo hắn, cô sớm đoán được kết quả này phải không?

Nghê Thượng Thuận mở to mắt, nhìn lên trên trần nhà, nghĩ đến hai chữ “hối hận” mà cô nói hôm qua.

Hối hận? Vẫn còn sớm lắm! Làm cu li không tính là cái gì, ngủ trên phản gỗ cũng không làm sao, ngủ hơn hai ngày nữa, hắn tin tưởng cơ thể mình sẽ quen dần.

Mọi thứ trong phòng so với suy nghĩ của hắn tốt hơn nhiều lắm. Căn nhà này chỉ có bên ngoài là cổ, thiết bị trong phòng đều đã cải tạo trang hoàng, đa số là thiết bị hiện đại nhưng vẫn lưu lại một số đồ dùng cũ như ghế và chiếc giường gỗ.

Một lúc lâu sau, Nghê Thượng Thuận quyết định không thể cùng tắm ván gỗ thủ phạm làm hắn đau lưng nhức mỏi khắp người này thân thiết thêm nữa, hắn đứng dậy đi ra ngoài, thấy Lục Lộ trên hành lang dài phòng khách.

“Đói không?” Tay Lục Lộ bóc lạc, động tác không hề chậm lại.

Nghê Thượng Thuận không tiếng động lắc lắc đầu.

“Vậy anh đi đánh răng rửa mặt trước đi, xong thì ra giúp tôi bóc lạc.”

Nhận được mệnh lệnh, hắn ngoan ngoãn đi đánh răng rửa mặt, sau khi trở lại hành lang, học theo cô cầm kẹp gỗ bắt đầu bóc lạc.

Thiên vương Ni bóc lạc? Nếu không nhìn thấy ở trong một cảnh phim hay tiết mục nào đó, ai dám tin đây là sự thật? Dưới đáy lòng hắn tự giễu.

“Tôi giờ mới phát hiện em rất giỏi ra lệnh cho người khác, cố ý phải không? Muốn đuổi tôi ra ngoài khách sạn?”

“Ồ khách sạn đối với anh thì tốt hơn, cuộc sống ở nơi này rất nhàm chán, anh sẽ không thích đâu.” Đường nhiên sai bảo người khác thật vui vẻ, cô không phủ nhận điều này.

Động tác trong tay Nghê Thượng Thuận ngừng lại nhìn Lục Lộ, nghiêm túc hỏi: “Nhàm chán đến thế nào?”

“Vô cùng nhàm chán, ngay cả người bình thường cũng không chịu nổi.” Lục Lộ cũng ngừng động tác trong tay, nhìn vào mắt hắn, chờ hắn thay đổi quyết định mà ở lại khách sạn.

Ánh mắt hắn chống lại cô, không ai tránh né đối phương, lời của cô làm hắn cảm thấy tò mò, không muốn lui bước.

“Như vậy... mỗi ngày em làm gì ở đây?”

“Xuống núi mua đồ ăn, nhóm lửa nấu cơm, ngẫu nhiên vẽ tranh, đi làm, buổi tối ra ngoài ngắm sao, cuối cùng thì ngủ.” Cuộc sống cứ theo công thức như thế mà trôi qua vậy mà đột nhiên hắn xuất hiện, cô không thể nào lường trước việc cùng hắn ở trong một căn phòng. Ngày hôm qua nếu có ai nói với cô hắn sẽ tới, có đánh chết cô cũng không tin.

“Àn... sao nghe qua giống như cuộc sống của người già về hưu vậy? Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Trải qua một ngày làm cu li, bởi cô là Lục Lộ mọi chuyện đều nghiêm túc, đối với lời nói trong miệng cô nói ra thì 95% là thật còn 5% không biết đã bị đá đập vỡ rồi trôi đi đâu rồi. Cô luôn nói thật, không bao giờ nói đùa với hắn.

Lục Lộ nhìn hắn ánh mắt xem thường: “Tôi thích cuộc sống của người về hưu mà thân là một người đàn ông, anh nên biết vấn đề phía sau không được phép hỏi.” Cho nên cô từ chối trả lời.

Nhìn thấy ánh mắt xem thường của Lục Lộ, Nghê Thượng Thuận lại mỉm cười.

Lục Lộ quá mức bình tĩnh, muốn dao động cảm xúc của cô rất khó nhưng hắn thích cô như vậy, dù cô tức giận cũng tốt. Hắn tin rằng không có nhiều người có thể khuấy đảo cảm xúc của cô, mà hắn muốn làm một trong số ít đó.

“Em thích cuộc sống hiện tại sao?”

“Đúng.”

“Thế thì tôi càng muốn cùng em thử sống cuộc sống như vậy, tôi muốn xem cuộc sống ấy có chỗ nào sung sướng? Em có thể ở đây một năm, không có lí gì tôi không thể ở đây lấy vài ngày, phải không?” Không có chuyện gì mà cô có thể còn hắn lại không thể, cho nên hắn sẽ tiếp tục kiên trì, nhất định cô sẽ phải thu lại hai chữ “hối hận” kia.

“Tùy anh.” Lão đại là hắn vui vẻ là tốt rồi.

“Tôi giúp em.”

Giữa trưa, thấy Lục Lộ lấy nguyên liệu hôm qua mua được ra nấu ăn, người nào đó dừng cảm xung phong nhận việc.

“Anh có thể nấu cơm?” Mặt Lục Lộ không chút biểu cảm nhìn Nghê Thượng Thuận, không vì hắn nhiệt tình muốn giúp đỡ mà cảm thấy vui vẻ, bởi ngay từ đầu cô đã không có hy vọng xa vời đó.

Người nào đó lập tức lắc lắc đầu.

“Có biết dùng dao không?”

Người nào đó vẫn lắc lắc đầu.

Vào bếp không nấu thức ăn, cũng không biết dùng dao, vậy hắn chỉ có thể chiếm không gian làm người khác vương bận sao?

“Vậy anh biết làm cái gì?”

“Không biết, em muốn tôi làm cái gì?” Vừa nói xong, thân hình cao lớn của Nghê Thượng Thuận đi theo bước chân của Lục Lộ, cùng chủ nhà vào trong bếp.

“Anh thử nhóm lửa xem.” Lục Lộ chỉ tay vào bếp củi, trước bếp đã có sẵn củi khô vì vậy cô không cần phải hướng dẫn thêm nữa.

“Hả? Không phải em có bếp gas sao, vì sao còn phải nhóm lửa?” Chỉ cần bật bếp là có thể dùng luôn, cần gì khổ sở nhóm lửa? Đúng là muốn làm khó dễ hấn mà.

“Ở đây tôi đều dùng bếp củi để nấu đồ ăn, dùng bếp gas nấu luôn không ngon bằng, bếp gas chỉ là đồ trang trí phòng bếp mà thôi.”

“Hôm nay không thể lười một chút sao?”

“Không có việc gì khác thì sao phải lười?” Nói tóm lại, chính là không.

“Em cứ đi làm việc đi, nhóm được lửa tôi sẽ gọi em.”

Mười phút sau khi Nghe Thượng Thuận nói xong câu đó, Lục Lộ đã xử lý nguyên liệu nấu ăn ổn thỏa, hiện giờ cô đang đứng đằng sau hấn, nhìn xem hấn nhóm lửa như thế nào.

Lại mười phút sau.

“Tôi nói...”

“Cái gì?” Nghe Thượng Thuận ngừng lại, quay đầu nhìn người phụ nữ luôn quan sát hấn làm việc.

“Phốc!” Trời ạ, khuôn mặt của hấn...

“Chuyện gì vậy?” Vì sao đột nhiên nhìn thấy hấn lại cười? Có chuyện gì buồn cười như vậy? Nghe Thượng Thuận không thể hiểu nổi.

“Anh đợi chút, đừng nhúc nhích. Tôi lập tức quay lại.” Lục Lộ vẫn không ngừng cười, nói xong thì quay đầu đi, nhanh chóng rời khỏi phòng bếp.

Nghe Thượng Thuận không hiểu chuyện gì chỉ có thể ngồi một chỗ chờ.

Cô quả nhiên rất nhanh đã quay lại, trong tay cầm thêm cái điện thoại.

“Nào, cười một cái.” Thì ra cô định chụp một bức ảnh của hấn trong hoàn cảnh này.

“Tôi không muốn chụp ảnh.” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng hấn vẫn nghe lời bày ra nụ cười hoàn mỹ nhất cho cô chụp.

“Anh xem, bộ dáng bây giờ của anh thật tùy tiện.” Lục Lộ vẫn cười, đã được tiện nghi còn khoe mã.

“Bởi vì em là Lục Lộ nên mới thế.” Hấn tin tưởng cô, cô sẽ không vì nổi tiếng hay tiền bạc mà bôi nhọ hấn.

“Đây cũng bởi vì anh là Ni nên mới thế.” Cô đưa màn hình di động cho hấn xem, cho hấn nhìn thấy hình ảnh mình cười như thế nào.

Tư thế hoàn hảo, nụ cười rất đẹp nhưng trên mặt lại dính đầy than đen.

“Hahaha... cái ảnh này thật buồn cười, người kia là ai? Tôi không biết.” Bộ dáng khôi hài trong di động ngay cả Nghe Thượng Thuận nhìn vào chính mình cũng không thể nhịn được cười. Khó trách cô cười vui vẻ đến thế, xem ra đây là một sự đại đột nhưng đáng lắm.

“Nghe nói hấn là thiên vương Ni, nhưng tôi thấy hấn không giống chút nào, trông hấn giống đầu đất hơn.”

“Uy, em đừng có thừa cơ mắng tôi nha! Thật là, tôi ở trước mắt người khác như thiên thần, thế nào đến trước mặt em lại chẳng ra cái gì?” Nghe Thượng Thuận giả bộ bất mãn, ném thanh củi trong tay xuống, thần tốc không để cô kịp phản ứng nắm lấy tay.

“A...” Động tác của hấn khiến cô giật mình, mà động tác tiếp theo của hấn càng khiến cô hét chói tai.

Nghe Thượng Thuận khéo léo không chế lực ôm Lục Lộ vào lòng, dù rất nhanh nhưng cũng không làm cô đau đớn.

Người đàn ông này gắt gao ôm chặt cô vào lòng, làm ra hành vi ngây thơ nhất mà hấn từng làm. Hấn đem khuôn mặt trắng nõn của cô thành khăn lông, không ngừng cọ vào.

“Anh làm cái gì? A...”

Cọ cọ cọ cọ cọ...

“Được rồi, tên Ni giả này, thả ta ra... oa ha ha ha... ngứa quá...” Lục Lộ không ngừng cười hét to.

Mặt hắn luôn luôn dán vào mặt cô lung tung cọ xát, làm cho cô ngứa, hắn biết rõ ngược điểm lớn nhất của cô là sợ ngứa, đáng giận.

“A, cũng không kém nhiều lắm, bây giờ đầu đất không chỉ có mình tôi.” Như nguyện đem khuôn mặt trắng nõn của cô bôi đen, Nghê Thượng Thuận mới ngừng lại.

“Ha... còn không mau buông tôi ra?” Cô cười mệt mỏi quá rồi.

“Đợi chút, vẫn còn việc phải làm,” Hắn vẫn như trước khóa cô vào trong ngực, hai người chặt chẽ chạm vào nhau.

“Không cần! Em không cần chụp ảnh xấu như vậy, buông em ra đi!” Thấy hắn giơ cao tay đưa màn hình lên trước hai người, Lục Lộ vội vã kêu to.

“Làm sao chỉ có mình anh xấu được? Đừng thẹn thùng, cười nào.” Nói thì chậm, làm thì nhanh, Nghê Thượng Thuận không để ý kháng nghị của cô, ngón tay nhẹ nhàng ấn, hình ảnh của hai người đã lưu lại trên màn hình, có khuôn mặt tươi cười của hắn cùng điệu bộ không tình nguyện của cô.

“Hahaha, khuôn mặt của em không khác gì tôi đang cho em uống thuốc độc vậy, thật tốt.” Nói xong, hắn vẫn không buông Lục Lộ ra, ngón tay dài ấn nút gửi, mà cô nhận ra hành động của hắn.

“Anh muốn làm cái quỷ gì?” Chụp ảnh còn chưa đủ sao? Người đàn ông này khi nào trở nên ngây thơ như vậy?

“Em, cô gái này lạnh lùng lắm biết không, khó gặp được biểu cảm trăm năm không xuất hiện nổi của em, tôi đương nhiên phải lưu lại ỉnh làm kỷ niệm, trời biết khi nào tôi có thể có cơ hội này lần nữa?” Di động là của cô, đem ảnh chụp gửi ỉnh, miễn cho cô cầm lại điện thoại rồi “hủy thi diệt tích”.

“Đương nhiên, với tôi, mọi thời điểm em đều luôn luôn sinh động.” Không để ý đến khuôn mặt dính bụi than của cô, hắn cúi đầu hôn xuống, lúc này mới buông cô ra.

Ngay khi được tự do, Lục Lộ đoạt lại điện thoại của mình, cúi đầu nhìn, tiếng мэng lập tức từ trong miệng truyền ra.

“Đáng ghét.” Biểu cảm của cô không nằm ngoài dự đoán của hắn, y như bị hắn bắt uống thuốc độc, vừa giận lại quẫn.

“Muốn xóa cứ thoải mái, dù sao ảnh này tôi cũng có.” Chống lại ánh mắt đờ đờ sát khí của cô, hắn cười đến vô lại.

“Không sợ tôi đem hình của anh cho tạp chí sao? Giá trị con người anh sụp xuống thì sao? Cho fan của anh giảm chẳng còn bao nhiêu?” Mặc dù mạnh miệng như vậy nhưng đáy lòng Lục Lộ lén lút thở dài, bởi cô biết chính mình luôn không có biện pháp với hắn.

“Em sẽ không bao giờ làm vậy.” Nghê Thượng Thuận nói rất chắc chắn.

“Anh làm sao mà biết?” Cô trừng mắt nhìn hắn.

Nghê Thượng Thuận cười, nghiêng người tới gần cô, rất gần, rất gần... trong mắt chỉ tồn tại hình ảnh của cô, cô biết.

“Bởi em là Lục Lộ.” Hắn nhẹ giọng nói.

Bởi em là Lục Lộ. Nói như thế có thể coi là trả lời sao? Lục Lộ rất muốn hỏi hắn nhưng trong lòng mơ hồ hiểu được vì sao hắn nói như vậy.

Bởi vì cô là Lục Lộ, cá tính rõ ràng, mạnh mẽ mà hiểu thắng Lục Lộ, cho nên cô khinh thường làm loại chuyện tổn hại người khác – hắn nghĩ như vậy sao?

Nếu là thật, cô không biết có nên vui vẻ hay không.

Vui vẻ hẳn rất hiểu cô nhưng... cũng chỉ đơn giản hiểu biết tính cách cô mà thôi, sẽ không lẫn tình cảm trong đó; lại càng không thấy hẳn tiến thêm một bước mà hy vọng, chẳng qua chỉ là người với người ở chung với nhau lâu thì hiểu tính nhau hơn thôi.

“Đúng, bởi vì tôi là Lục Lộ.” Cô mặt không chút biểu cảm lặp lại lời hẳn nói, nhưng lời này chỉ để minh họa cho câu nói sau đó.

“Có muốn đi ở khách sạn không?”

Nghe thấy câu hỏi của Lục Lộ, lần này đổi lại là Nghê Thượng Thuận trừng mắt nhìn cô.

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ, tôi ở đây.” Nghê Thượng Thuận vươn ngón tay chỉ khoảng đất dưới chân hẳn, truyền đạt rõ ràng ý nguyện của mình.

Chỉ là một vấn đề đơn giản, nhưng mới qua một ngày, sao đã biến thành hai người cùng giằng co rồi? Cô không hiểu.

Quên đi, đây không phải trọng điểm. Quan trọng bây giờ là phải lấp đầy hai cái bụng đang trống rỗng của họ đã.

“Được rồi, nhìn tôi nhóm lửa như thế nào.” Lục Lộ xoay người đi đến trước bếp nấu, ngồi xổm xuống đem chỗ củi đặt lộn xộn lung tung ra.

Hẳn cho rất nhiều củi, không có khe hở nên không thể châm lửa lên, chỉ có thể hun đầy khói ra ngoài thôi.

“Lần sau nấu cơm không nhóm được lửa, thì mang đồ ra khách sạn.”

Muốn đuổi hẳn đến khách sạn sao? Mơ đi.

Không chỉ có lần sau, mỗi một lần nấu cơm hẳn đều nhanh chóng nhóm lửa, làm Lục Lộ không có cơ hội buộc hẳn đến khách sạn.

Cuộc sống đúng như lời cô nói, vô cùng đơn giản, so với cuộc sống nơi đô thị thì hoàn toàn trái ngược.

Tuy không có những dịch vụ tiện ích, nhưng cuộc sống nơi này không kém gì ở thành phố.

Không khí tươi mát, thông thả đi lại, quãng đi gánh nặng cuộc sống.

Mỗi ngày, Nghê Thượng Thuận sẽ đến khu vườn sau nhà giúp Lục Lộ làm việc. Phía bên kia nhà, cô còn vây lại một khoảng đất để nuôi gà, khó trách trời vừa sáng hẳn đã nghe thấy tiếng gà gáy, thật ồn ào!

Thời gian buổi sáng bình thường đều kết thúc ở vườn sau nhà, buổi chiều theo cô đi làm vài việc vặt, luôn luôn có một đồng lạc bóc mãi không xong và đồ khô phơi nắng linh tinh. Buổi tối nằm trên ghế cùng cô ngắm sao, một ngày lại một ngày, sống cuộc sống của người về hưu.

Nhưng thời gian trôi đi so với suy nghĩ của hẳn nhanh hơn rất nhiều, bất tri bất giác, hẳn đã ở đây năm ngày.

Hơn nữa, ngoài ý muốn, hẳn không hề tồn tại ý nghĩ muốn rời đi, trong lòng bắt đầu hiểu được tại sao cô có thể một người sống bình yên tự tại ở một nơi chim cũng không buồn để trống này, nó có sự hấp dẫn của riêng mình.

“Anh không có việc gì để làm sao?” Nắm tay lái, xe vừa chạy được một lát, Lục Lộ không nhận được hỏi người đàn ông bên cạnh.

Hôm nay là ngày đi làm, cô muốn đến tiệm xăm hình, nhưng hẳn lại đi theo cô, đáng nhẽ hẳn phải bận hơn cô mới đúng chứ?

“Ừ... không có, nhưng nếu em muốn cho tôi “bận”, tôi sẽ không từ chối đâu.” Nghê Thượng Thuận nhìn cô, cười đến đáng giận, còn cố ý xuyên tạc lời nói của cô.

Mấy ngày nay, hẳn chưa khi nào động đến công việc của mình, cô bảo hẳn làm gì hẳn đều nhất nhất làm theo. Lục Lộ cũng không nhắc lại hẳn có hối hận muốn đi ra khách sạn không, Nghê Thượng Thuận bắt đầu hưởng thụ cuộc sống “nhàn văn dã hạc” nơi đây, rất tốt.

Câu trả lời của Lục Lộ là trừng mắt nhìn hần một cái, sau đó chuyển tâm lái xe.

Mặc kệ hần! Người đàn ông này hôm qua ở trên ghế bắt cô làm chuyện gì, đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ (chuyện gì???). Cái gì muốn hòa nhập với thiên nhiên? Cái gì mà làm tự nhiên không thụ động? Muốn cô nói, việc đó với đánh dã chiến có gì khác đâu?

Mặc dù bốn phía có tường bao quanh, nhưng ở dưới trời sao vẫn khiến cô thẹn thùng, lại không có cảm giác an toàn. Mà người đàn ông này rất đáng ghét, làm thế nào cũng không buông tha cô, cư nhiên đối với cô như vậy...làm hại cô không nhận được cùng hần làm, bây giờ nhớ lại rất uất ức, vì sao mình không thể nhận được? Tất cả đều tại hần làm hại!

“A!” Không cần giải thích, chỉ cần nhìn khuôn mặt khó chịu của cô thôi, thì biết cô vẫn tức giận chuyện tối qua, không nghĩ tới cô sẽ có thời điểm xấu hổ như thế.

Nhưng Nghê Thượng Thuận thông minh không nhắc lại chuyện này, bởi hần tin tưởng khi một người phụ nữ đã khó chịu khẳng định có thể đá hần xuống xe, cho nên vẫn là chọn đề tài khác nói chuyện thì tốt hơn.

“Em biết không, cùng em sống mấy ngày qua, có khi ngay cả tôi cũng không thể tin được mình có thể sống cuộc sống của một người già, thậm chí nghĩ đây chỉ là ảo giác, tôi chỉ có thể nói, tất cả thật sự rất thần kì.”Hần cười, trong lời nói không hề có tia oán giận nào, chỉ đơn giản kể ra một sự thật.

“Anh có thể lựa chọn khác, là anh chính mình cự tuyệt.”

“Đúng vậy, tôi có. Nhưng em, người phụ nữ này thật đáng giận, chẳng để ý tới ai cả, luôn đối với tôi làm như không có chuyện gì, em có biết thái độ như vậy tổn thương tự tôn của một người đàn ông bao nhiêu không? Cho nên tôi càng phải ở lại.” Hần nói liền một mạch.

Lời nói của hần, Lục Lộ không phản bác, nhưng cô im lặng cong cong khóe môi, thể hiện tâm trạng bây giờ của mình.

“Vui vẻ?” Người phụ nữ này đem hần từ Ni thật biến thành không phải Ni, luôn không tự giác ở trước mắt cô mất đi phong cách thường có của Ni, làm mình trở thành người đàn ông bình thường không có chút đặc sắc nào, khur! Không phải đây là hần tự tìm sao?

Sau khi nghe thấy hần hỏi, khóe miệng Lục Lộ càng cong lên, cần dương cao hơn nhưng vẫn không dám thừa nhận.

“Thật sự muốn cùng tôi ở tiệm xăm hình đến buổi trưa?” Một chút nữa sẽ tới nội thành, nếu hần đổi ý thì có thể xuống xe.

“Thế nào? Không chào đón?” Hần liếc nhìn cô, hoài nghi cô lại bắt đầu ghét bỏ hần.

Người phụ nữ này thật là, cô làm hần hoài nghi giá trị của mình trong mắt cô.

“Sợ anh buồn.”

Nghe vậy, Nghê Thượng Thuận nhú mày, cô quan tâm hần?

Con người đen nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết đẹp lắm, không có dấu hiệu dị thường gì, cho nên cô thực sự đang quan tâm hần? Đúng là hiếm thấy!

“Em không cần nghĩ nhiều, tôi chỉ rất tò mò về công việc của em thôi! Em là thợ xăm hình nổi danh, những nghệ sĩ nổi tiếng trong công ty tôi đều từng tìm em làm, đối với tay nghề của em khen không ngớt lời, tôi nghĩ muốn mở mang tầm mắt.” Tìm nàng xăm hình đều là đại minh tinh nổi tiếng quốc tế, cho dù xưng danh mình ra cũng vô ích, vẫn phải theo lệ xếp hàng chờ đến lượt.

Ai cũng chê cười cô không biết tốt xấu, có thể xăm hình cho đại minh tinh là chuyện vinh quang như thế nào, thế mà còn để họ phải chờ? Cô không biết đó là cơ hội tuyên truyền cho tay nghề xăm hình của cô tốt nhất sao? Nhưng chê cười thì cứ chê cười, rốt cuộc vẫn phải ngoan ngoãn chờ đợi, cho đến khi xăm hình xong, trường kì chờ đợi chỉ rửa biến thành khen ngợi không dứt, thậm chí còn có người trước mặt hần tận lực đề cử cô, muốn ông chủ là hần tự mình ký hợp đồng với cô; không biết, ông chủ lớn đã sớm phải bị từ chối rồi.

Chuyện Lục Lộ không muốn làm, cho dù ai có ép buộc cũng không được. Điểm này hẳn hiểu rõ hơn so với bất kì ai.

“NSS không phải đang chọn người mới sao? Anh là chủ mà không đi quan tâm kiểm tra sao?”

Lục Lộ hỏi, ánh mắt quan sát tình hình giao thông bên ngoài, giả vờ mình đang rất chuyên tâm, không cho hẳn nhìn thấy trong mắt cô chất chứa sự tò mò.

Hắn ở bên cô năm ngày, so với quá khứ, đây đã là cực hạn, đến lúc hẳn rời đi nhưng dường như hẳn không có dự định này, một mặt muốn tiếp tục sống cùng cô. Mặc dù có hẳn làm bạn, những ngày này so với khi cô sống một mình thú vị hơn nhiều, trong lòng cô vụng trộm mong ngày có thể như vậy trôi qua.

Nhưng thực tế, điều cô mong đợi chỉ là hư ảo cho nên không có khả năng trở thành sự thật.

Hiện tại, cô chỉ có thể lén lút tìm hiểu thông qua lời nói của hẳn; lần này cô muốn biết khi nào hẳn rời đi, cô muốn có đáp án.

Không muốn vô vọng chờ đợi hẳn đến rồi lại rời đi, cô muốn biết rõ đáp án, đứng lên trong tìm một giới hạn, đưa hẳn vào trong một góc. Cho dù ngày nào đó quan hệ hai người kết thúc rồi, cô có thể đem góc ấy phong tỏa, tiếp tục sống cuộc sống của cô, không để những nhung nhớ về hẳn ảnh hưởng đến mình, nhưng mà... Cô hy vọng mình có thể làm được.

Vô cùng hy vọng.

“Loại việc nhỏ này không cần tôi lo lắng, nhưng nếu em muốn đi thi tuyển, tôi sẽ vô điều kiện thông qua, điều khoản hợp đồng tùy em.”

Gặp phải cô, thói hư tật xấu của hẳn đều lộ ra. Biết rõ một chút hứng thú cô cũng không có, nhưng hẳn vẫn luôn nói ra, không nghi ngờ gì đã động đến giới hạn của cô. Nói không chừng hẳn tiếp tục mặt dày dè nghị, cô bị hẳn chọc giận, nhất thời mất lí trí mà đáp ứng. Khi đó hẳn sẽ thu lại được tự trọng đã mất trong tay cô.

Nhưng thật lâu không nghe tiếng đáp lại của cô, không muốn chống lại tầm mắt của cô, hẳn cho rằng cô đang dùng sự im lặng để đáp lại.

Cho đến khi dừng lại trước đèn đỏ, Lục Lộ phanh xe, chậm rãi quay đầu nhìn Nghê Thượng Thuận, lấy giọng nói rất nhẹ, rất nhẹ, hỏi: “Anh thấy tôi ngu ngốc lắm sao?”

Bởi vì mọi người trong tiệm xăm hình đều từng gặp Nghê Thượng Thuận, biết hẳn là bạn của Lục Lộ, với sự xuất hiện của hẳn cũng không bất ngờ, chỉ có Thích Tiểu Tinh là mừng rỡ muốn hẳn ký tên.

Đúng như Lục Lộ tính toán, trước khi khách hàng đến tiệm, lấy ra khẩu trang vừa rồi mua được trên đường.

Không cho người nào đó cơ hội kháng nghị, cô cầm lấy khẩu trang đeo lên cho hẳn.

“Muốn ở lại trong tiệm thì ngoan ngoãn đeo nó lên, đừng ở trước mặt khách hàng lộ ra thân phận của anh.” Không hề chùng cầu ý kiến của hẳn, mà trực tiếp ra mệnh lệnh.

Nghê Thượng Thuận trừng mắt nhìn cô, Lục Lộ không khách khí trừng mắt lại, muốn đo mắt với cô, cô không thua ai đâu.

“Nơi này chủ trương muốn yên tĩnh, đừng làm hại chúng tôi phải chuyển tiệm, anh cũng không muốn hành trình ở Đài Loan của mình bị phát hiện chứ?”

Nghê Thượng Thuận không nói gì tiếp tục hung hăng trừng mắt nhìn Lục Lộ. Lúc sau mới đi đến sau quầy, cầm lấy bút Thích Tiểu Tinh vừa đưa ký tên rồi đeo khẩu trang vào. Thế là được rồi nhé? Hẳn lại trừng cô.(trừng trừng trừng ... anh chị cứ tiếp tục trừng cho hết trn đi. 4c trước trừng hết rồi chỉ còn 6c nữa thôi.)

Lục Lộ đáp lại bằng nụ cười lạnh lùng, không thêm để ý đến cái nhìn chăm chăm của hẳn.

Chân Khả Nhân ở một bên nhìn hình thức ở chung của hai người, không cảm thấy kinh ngạc, cá tính của Lục Lộ cô hiểu, không thấy ngoài ý muốn chút nào khi cô ấy đối xử với người đàn ông mình yêu như thế.

Nhưng Thích Tiểu Tinh lại giật mình, cô không đoán được thiên vương Ni vẫn ở trong ti vi cứ nhiên khi gặp Lục Lộ lại bị “chèn ép” như vậy, rõ ràng hắn là thiên vương ngôi sao quốc tế tùy tiện làm một động tác đã khiến một đồng con gái thét chói tai rồi té xỉu nha!

“Lộ Lộ, thái độ của chị với Ni hung ác như thế, nếu bị nhóm fan của hắn thấy, chị ra khỏi cửa sẽ bị đánh chết đó.” Thừa dịp Nghê Thượng Thuận buồn chán chạy ra một chỗ lặt xem tác phẩm của tiệm, Thích Tiểu Tinh lặng lẽ ở bên tai Lục Lộ nhỏ giọng nói.

Thiên vương cũng vô dụng. Còn không được Lục lộ đặt vào trong mắt. Không! Phải là giấu nát dưới bàn chân!

“Ở đây không có fan của hắn.” Lục Lộ nhàn nhạt trả lời, tầm mắt không dừng lại trên người Thích Tiểu Tinh mà ở trên người người đàn ông đang xem tác phẩm của cô.

“Em...là.” Thích Tiểu Tinh nhỏ giọng thừa nhận.

Hắn không những rất đẹp, tài năng, chỉ cần giọng nói trầm thấp từ tính phát ra đã giết chết vô số trái tim con gái, vũ khí vô hình nha! Lộ Lộ rốt cuộc có biết hay không?

“Em sẽ đánh chết chị?” Lúc này, Lục Lộ chậm rãi đưa tầm mắt lên người Thích Tiểu Tinh, chống lại cái nhìn của cô.

Nhìn vào mắt Lục Lộ, rõ ràng cô ấy chỉ đơn giản là nhìn mình, trong mắt không có cảm xúc gì, nhưng Thích Tiểu Tinh vẫn không thể tự chủ rung mình một cái. “Không...sẽ không.”

“Em sẽ báo với fan của hắn?”

“Em không.” Thích Tiểu Tinh vội vàng lắc lắc đầu, lắc không ngừng cho tới khi có người giữ đầu của cô lại đồng thời ôm cô vào trong ngực, mới làm cho cô dừng lại – Đại Hùng.

“Vậy đúng rồi.” Lục Lộ ném ra những lời này với Thích Tiểu Tinh, tiếp theo mặt không chút biểu cảm nhìn người đàn ông đứng sau cô ấy nói: “Lão bà cậu mê Ni, xem ra hôn nhân của cậu có nguy cơ rồi.”

Nghe thấy, Thích Tiểu Tinh mở to mắt, kinh ngạc.

Không nghĩ tới...thật không nghĩ tới Lộ Lộ là người như thế, một chiêu giết người không thấy máu nha! Ô...

6. Chương 6: Chương 5

“Tôi thấy một tấm ảnh chụp chung ở phòng khách, đó là ông bà của em?” Một đôi vợ chồng trông rất hiền hòa, dễ gần, cô bé trắng trẻo xinh xắn đứng ở giữa, vừa nhìn đã biết ngay là cô.

Cô bé ước chừng mười tuổi nhưng chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là khuôn mặt cô bé kia chính là phiên bản thu nhỏ của Lục Lộ, không thể sai được.

Lạnh lùng giống y hệt nhau, làm người ta không đoán ra cảm xúc của cô, cũng làm cô sinh ra một lực hấp dẫn không thể cưỡng nổi. Nhưng muốn tiến lại gần cô thật sự quá khó khăn, chỉ cần một ánh mắt của cô cũng khiến người khác phải lùi bước, phải là loại người có can đảm mười phần như hắn mới có thể tiếp cận cô, thân thiết với cô.

“Đó là ông bà ngoại tôi, căn nhà này là do khi còn sống họ để lại cho tôi. Năm mười hai tuổi tôi mới sang Anh, trước đó tôi sống ở đây cùng họ, đó là một cuộc sống tuy đơn giản nhưng rất vui vẻ.” Nằm ở dưới thân người đàn ông, Lục Lộ tức giận thở hổn hển bởi bàn tay to của hắn đang tác loạn trên người cô, đốt lửa ở khắp nơi.

Bàn tay to thẳng đường vượt qua hai đùi trơn mềm đi tới điểm tận cùng, chậm chạp vuốt nhẹ bên ngoài quần lót treu chọc cô, nghe thấy giọng nói rất nhỏ của cô, hấn dừng lại một chút.

“Ồ Anh em sống không tốt ?” Theo lời nói của cô, vậy sau đó cô sống không hề vui vẻ sao?

“Tôi sống rất khá, bố mẹ cố gắng nỗ lực mở rộng sự nghiệp cuối cùng ngay cả tình cảm cũng mở rộng ra ngoài người thân. Bọn họ bắt đầu không ngừng tranh cãi mà tôi thì cảm thấy rất phiền phức. Cho đến khi tôi tiếp xúc với nghệ thuật xăm hình, nó dời đi sự chú ý của tôi, mang cho tôi một mục tiêu để sống, làm cho tôi không vì những tranh cãi của bố mẹ mà cảm thấy đau khổ.” Cô nhẹ nhàng nói, động tác trên tay vẫn không ngừng, thoát cái đã rút đi quần áo nửa trên của hắn.

Khi đó cô nghĩ rằng, không yêu thì không yêu, vì sao cứ suốt ngày tranh cãi mà không buông tha cho nhau? Cũng chỉ vì vấn đề mặt mũi sao? Tiếp tục chỉ làm cho cả hai và người khác thống khổ thôi.

Người lớn chỉ biết cãi vã suốt ngày mà quên đi sự tồn tại của cô, may mà cô tìm thấy và gửi gắm tất cả tình yêu của mình vào niềm đam mê xăm hình, nếu không chắc bây giờ cô sẽ trở thành một con người tính cách vụn vẹo rồi.

“Thật tốt.” Hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi tiến đến xương quai xanh. Bàn tay to thuận lợi đi vào trong quần lót, trực tiếp tiếp xúc với nơi ướt át thần bí.

Đầu tiên ngón tay dài đẩy vào trong một đốt ngón tay, chậm rãi kích thích cô, chop mũi ma sát nụ hoa đã thẳng đứng của cô, vì thế bầu không khí xung quanh vốn nóng bỏng nay lại càng tăng thêm nhiệt độ.

“Nga...” Lục lộ thở gấp không ngừng bởi vì hắn đang tận lực đẩy nhanh tốc độ khiêu khích cô.

Hắn lại giở trò xấu nhưng cô cố chịu đựng, tuyệt đối không mở miệng cầu xin hắn.

“Tôi hỏi em.” Hắn khê cắn lên mũi nhỏ mẫn cảm của cô, đem hơi thở ấm áp của mình phủ lên cô.

“Sao cơ?” Lục Lộ mơ hồ đáp lời.

Cổ tình chọn lúc này để hỏi, tên đàn ông này thật quá đáng nhưng cô không thể thua hắn.

“Lúc trước có nhiều người cố gắng hấp dẫn sự chú ý của em như vậy, tại sao lại là tôi? Tại sao lại chọn tôi?” Mặc dù chỉ là một trò cá cược nhưng trong đó không hề thiếu những gã đàn ông rất tuyệt vời, coi như cô cá tính, hắn không tin chỉ vì vẻ bề ngoài mà cô chọn hắn, thậm chí trong nhóm hắn cũng không phải người có ngoại hình tốt nhất.

Trong khi nói, ngón tay dài không báo động trước xâm nhập vào hoa kính, dụ hoặc cô.

“Àn...a...” Từng trận khoái cảm nhanh chóng tập kích Lục Lộ, làm cô chỉ có thể vô lực mà rên rỉ, quên việc trả lời câu hỏi của hắn mà cũng không có cách nào trả lời.

Trên giường một đống quần áo hỗn độn, hai người trần trụi ôm lấy nhau, Lục Lộ ở phía dưới chỉ có thể tùy ý hấn cuồng đã đoạt lấy.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Nghe Thượng Thuận cười khê, trong khi cô yêu kiều rên rỉ, hấn hung hăng đâm sâu vào trong hoa kính, làm cô không có cơ hội thở dốc.

“Ồ...” Lục Lộ không nhịn được cắn chặt môi dưới, buộc mình không được phát ra bất kỳ thanh âm nào trước những trò xấu của hắn.

“Sắp tới rồi phải không?” Hắn tà khí cắn vành tai cô, cảm nhận rõ ràng phản ứng trên cơ thể cô.

Trong tai truyền đến giọng nói đáng ghét của hắn, nhưng đáng ghét hơn là hắn nói đúng, thân thể cô bởi vì hắn mà trở nên mẫn cảm, chỉ cần hắn tiếp tục kích thích cô, dục vọng đã lên cao sẽ bùng nổ.

Bàn tay to dính đầy ái dịch trơn ướt, khát vọng của cô càng ngày càng dâng cao, chỉ cần một chút nữa, một chút nữa thôi thì cô sẽ lên đỉnh cao nhất nhưng hắn cố tình giở trò xấu giảm tốc độ rút ra.

Ngón tay dài nặng nề đẩy vào rồi chậm chạp rút khỏi, một lần lại một lần, nhưng nhất quyết không chịu gia tăng tốc độ. Hắn đang ép cô, khiêu chiến lý trí của cô, muốn xem cô có thể chịu được đến khi nào.

“Có thể nói cho tôi biết em muốn cái gì, nói ra, tôi sẽ cho em.”

Thanh âm tà nịnh lại vang lên một lần nữa bên tai Lục Lộ, cô cố gắng cắn chặt môi, dù thế nào cũng không muốn nhận thua.

“Thật thơm, còn rất ngon miệng nữa...” Cánh môi mê người trượt xuống phía dưới, ở xương quai xanh lưu lại dấu răng nhằn nhặt, một bàn tay khác ở trước ngực cô xoa nắn, cô ý dụ dỗ cô bùng nổ.

Cô vừa tắm xong, trên người vẫn thoang thoảng mùi hương, đây là thời điểm ném được tư vị ngọt ngào nhất của cô.

“A...” Rốt cuộc, cô cũng không thể ngăn cản được dục vọng hãm sâu mà mở ra đôi môi, một lần nữa rên rỉ.

“Nói! Nói em muốn gì?” Nghe Thượng Thuận tiếp tục dụ dỗ, tốc độ ngón tay dài ra vào hoa kính không thay đổi.

“Em muốn...” Lục Lộ mở đôi mắt tràn ngập sương mù, trong mắt chỉ có lửa móng dục vọng, nhu cầu cấp bách muốn được thỏa mãn, cô muốn hần.

Bàn tay nhỏ bé non mịn cầm lấy bàn tay to đang tiến vào bờ bãi, trong nháy mắt hần tưởng rằng cô muốn mở miệng cầu xin hần nhưng bất thành linh cô dùng sức nắm chặt tay hần, không cho hần tiếp tục ra vào hang động ướt át.

Nghe Thượng Thuận ngược lên nhìn Lục Lộ.

“Anh biết không? Anh không chỉ đáng ghét, mà còn keo kiệt, rõ ràng có thể tại sao không thỏa mãn tôi? Anh là người xấu!” Lục Lộ giả vờ giận dữ, đáy lòng hiểu được đây là một loại tình thú, chẳng qua đây cũng là thời điểm cô nên phản kích.

Cô cố gắng chịu đựng cảm giác muốn được lấp đầy, tự mình rút bàn tay tàn ác kia ra. Khi ngón tay dài rút ra khỏi hoa huyết, cô không nhận được cảm giác trống rỗng, cổ họng phát ra tiếng kháng nghị nho nhỏ nhưng cuối cùng cô vẫn làm được.

Cô xoay người ngay lập tức, đem tên đàn ông đáng ghét xuống phía dưới, khuôn ngực mềm mại cọ xát lồng ngực cứng rắn làm phát ra Nghe Thượng Thuận hơi thở nặng nề.

Sau đó cô đặt chân ngang lưng hần, quỳ gối, ngạo nghễ nhìn xuống khuôn mặt mê người bên dưới.

Tay nhỏ bé lén lút nắm giữ vật nóng rực cực đại đưa tới trước cửa hoa huyết mềm mại, thân thể nhẹ nhàng ép xuống. Lục Lộ buông tay ra, để vật nóng rực nhập vào cửa hoa huyết.

“Vì sao chọn anh ư?” Thân thể lại ép xuống một chút nữa, hoa kính và cự vật nóng bỏng đã hợp lại thành một. Ngọc lửa trong mắt Nghe Thượng Thuận bùng cháy nhưng chỉ có thể đợi bởi vì cô nắm quyền không chế trong tay.

“Bởi vì anh muốn dụ hoặc tôi nhưng lại đến quầy bar để uống rượu, còn giả bộ như mình đến để uống rượu thật, hành động của anh làm tôi thật khó chịu, cho nên là anh.” Chính vì cách hần hấp dẫn người khác rất đặc biệt.

“A...” Đây quả nhiên là câu trả lời của Lục Lộ! Trong cổ họng Nghe Thượng Thuận phát ra tiếng cười khê, nhưng tiếng cười cũng không thể giúp hần giải tỏa bớt nóng rực ở nơi nào đó.

Người phụ nữ này quá ác độc, không để cho hần tiếp tục thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô, không để tâm đến dục vọng nóng bỏng của hần, cho hần được giải thoát, thật là...

Eo nhỏ nhẹ nhàng đóng cửa, nhưng không ép xuống phía dưới nữa, cố ý khiến hần khó chịu, khiến hần hiểu được những gì cô phải chịu đựng.

“Nga...” Nghe Thượng Thuận phát ra một hơi thở dài, cơ thể hần tràn ngập khát vọng.

“Muốn?” Lục Lộ ngừng lại động tác, từ trên cao nhìn xuống.

“Tôi nói thì em sẽ ngồi xuống?” Giọng nói hần khàn khàn, đáy mắt hừng hực ngọn lửa. Hần không cho rằng người phụ nữ này sẽ nghe lời, nếu như vậy cô đã không phải Lục Lộ.

Thân thể cô rất thành thực, hoa huyết bao quanh chặt chẽ cự vật, thủy dịch ướt át tràn ra, làm cự vật ẩm ướt theo nhưng cá tính cô hiểu thẳng nhất định sẽ cố nén dục vọng thậm chí xem nhẹ nó.

“Có lẽ.”

“Có lẽ?” Vậy đừng nói nữa.

Đáy mắt hiện lên tia giao hoạt, Nghê Thượng Thuận vươn bàn tay to định giữ chặt thắt lưng người nào đó, quyết tâm giành quyền chủ động.

Nhưng quỹ kế của hắn sớm bị cô nắm rõ, ngay vào lúc bàn tay to trượt lên da thịt mềm mại, cô nhanh chóng dứt ra, không cho hắn đạt được.

Lục Lộ thành công thoát thân, trong lòng tàn nhẫn, định kết thúc luôn tại đây, coi như giáo huấn tên đáng ghét kia một lần, xem xem lần sau hắn còn dám khiêu khích cô như vậy không?

Đáng tiếc kế hoạch hoàn mỹ của cô cũng không ngăn được Nghê Thượng Thuận.

Trên thực tế kế hoạch của cô chỉ hoàn thành một nửa. Cô thành công chạy thoát, không sai, nhưng người đàn ông kia làm sao có thể không nhận ra tính toán của cô? Đương nhiên hắn nhất định ngăn cản kế hoạch của cô.

Bàn tay to nhanh chóng nắm được cổ chân cô khiến cô không thể xuống giường, dùng lực kéo cô quay trở lại.

“A...” Theo bản năng Lục Lộ hét chói tai, nghe thấy tiếng cười tà ác đằng sau, cô cố gắng giãy dụa.

“Ngoan ngoan cùng tôi không tốt sao? Em thật sự khiến người ta vừa yêu vừa hận.” Lời này là oán hận mà cũng là tình thú.

Nghê Thượng Thuận giữ chặt hai tay không ngừng vung ra của cô, lật người cô làm cho cô đưa lưng về phía hắn. Hắn thành công khóa chặt cô lại, bắt đầu công kích tử huyết của cô – sau gáy.

“Không, không tốt đâu, buông tay ra... rất ngứa nha!” Sao hắn có thể đối xử tệ với cô như vậy? Hắn biết cô sợ nhất ngứa mà...

Hắn càng không ngừng hôn lên phần da thịt mẫn cảm nhất của cô, càng khiến cô vừa buồn cười vừa muốn hét chói tai, mà sự thật là cô đang hét chói tai

“A... đừng làm nữa.” Cô vừa hét vừa ra sức đá chân, nhưng ngay cả hai chân cũng bị hắn đè chặt.

“Nếu thế, em nguyện ý ngoan ngoãn nghe lời tôi sao?” Hắn tạm thời ngừng công kích cô, ở bên tai cô hỏi.

Cuối cùng cô cũng có cơ hội thở dốc, Lục Lộ ngừng hét, nhưng vẫn không cam chịu yếu thế, không trả lời hắn.

Đáng ghét! Người phụ nữ này...

“Em rất không đáng yêu, khiến tôi không thể không mạnh tay được...” Nói xong hắn tiếp tục động tác, vặn bung ra hai chân cô, sau đó giữ chặt thắt lưng làm cho vật to lớn nam tính nhanh chóng tiến vào nơi ẩm ướt.

“Ân...” Nháy mắt đã bị hắn lấp đầy, làm toàn thân cô run lên, khoái cảm kịch liệt xâm chiếm cô, làm cho cô không nhận được thỏa mãn rên rỉ.

“Xem, rõ ràng em thích như vậy, tại sao vẫn còn kháng cự? Thật sự là không ngoan.” Hắn cuồng nhiệt va chạm, lực đạo không giảm mà còn tăng lên.

“A a...” Chịu đựng vật rắn chắc kia va chạm, mỗi một lần đều tiến đến chỗ sâu nhất của cô, không cho cô có cơ hội thở dốc, ngoại trừ có thể ngậm nga thành tiếng, cô không thể nói nổi lời nào.

“Bên trong đã ướt đầm, muốn đến như vậy rồi, xem em làm sao nhận nhận được?” Cuồng nhiệt ra vào trong cơ thể cô, hoa huyết chặt chẽ phối hợp với mỗi lần đâm vào, thấm ướt nơi hai người kết hợp, chứng minh cô động tình.

Ấm ướt cùng nóng rực, chủ động sát nhập với hắn, phản ứng mê người của cô kích thích hắn khiến hắn bị dục vọng thiêu đốt điên cuồng, mất đi lí trí.

Nghê Thượng Thuận nâng eo Lục Lộ lên, làm cho nam tính tiến vào nơi sâu nhất cũng khiến cô hét chói tai.

“A... nhẹ một chút, như vậy tôi không chịu nổi.” Nếu không phải bàn tay to của hắn vẫn chống đỡ phần eo cô, cô đã sớm nằm sấp ở trên giường.

“Ha ha...”

Đáp lại cô là tiếng cười của tên đàn ông đáng ghét.

Hắn hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của cô, vẫn ra sức đâm vào lại rút ra, càng khiến cô cao giọng ngâm nga.

Tình triều cuồng nhiệt không ngừng, rên rỉ liên tục làm cho yết hầu cô không chịu nổi, giọng nói trở nên khan khan, nhưng tất cả mới chỉ bắt đầu.

Cô biết, hắn cũng biết.

Một đêm vô độ hoan ái, kết quả của nó làm Lục Lộ không còn chút sức lực.

Gà trống gáy, chim hót nhưng cô chính là không có khí lực làm bất cứ chuyện gì chỉ có thể trừng mắt nhìn tên đàn ông tinh thần sáng khoái đằng trước.

“Đói bụng rồi.” Cô vẫn tiếp tục trừng hắn. “Tôi không có sức nấu cơm.”

“Vậy thì đừng nấu, hôm nay phòng bếp được nghỉ.” Nghê Thượng Thuận lười kéo Lục Lộ hữu khí vô lực ra khỏi phòng, một đường đi tới chỗ để xe.

Hai người lên xe nhưng hôm nay thay đổi người lái.

Theo ý Lục Lộ, bọn họ không vào nội thành dùng cơm mà đến một quán ăn nhỏ dưới chân núi.

Loại quán ăn đi vào mà không biết nấu được cái gì, Nghê Thượng Thuận mới tới lần đầu tiên nhưng tâm tình rất tốt nên chuyện gì hắn cũng cho qua, tự nhiên sẽ không so đo vấn đề dùng cơm ở đâu.

“Nơi này lão bản không biết anh, cho nên anh có thể bỏ kính xuống thoải mái ăn.” Ở nơi cách thành phố rất xa, tin tức gần như không truyền tới cũng có nét ưu việt, không bị quấy nhiễu có thể sống một cuộc sống bình thường.

Đã qua giờ cơm trưa, trong quán chỉ có một đôi vợ chồng già ăn cơm, Lục Lộ dẫn đầu lựa chọn góc khuất nhất ngồi xuống.

Lời của cô, Nghê Thượng Thuận một chữ đều nghe rõ nhưng hắn vẫn theo quán tính ngồi xuống quay lưng về phía cửa. Không phải vì lo lắng đột nhiên xuất hiện máy ảnh chỉ đơn thuần là thói quen.

Lúc này lão bản đã đi tới hỏi bọn họ muốn ăn cái gì, không hề đối với bọn họ quá mức ưu ái, mà đối xử như người bình thường.

Lục Lộ muốn ăn mì thịt bò dưa cải, Nghê Thượng Thuận cũng chọn mì thịt bò.

King nghiệm cho hắn biết, khi một người ở trong hoàn cảnh lạ lẫm thì tốt nhất là làm theo người đi cùng, cơ hội chọn sai rất ít.

Quán ăn này nhất định cô đã tới nên sẽ biết cái gì ăn ngon, vậy hắn cần gì phải phát huy tinh thần thí nghiệm nữa?

Lão bản vừa rời khỏi, Nghê Thượng Thuận bỏ kính xuống chăm chú nhìn Lục Lộ.

Lục Lộ nhìn lại hắn, nhú mày. Nhìn cái gì vậy?

“Không có gì, chính là muốn cảm ơn em.” Hắn nói.

Chỉ đơn giản một câu nhưng Lục Lộ hiểu ý của hắn.

“Không phải vì anh, chỗ này nấu ăn rất ngon, anh không cần thếp vàng lên mặt mình.” Lục Lộ lãnh đạm đáp lại.

“Hắc! Khó có được tôi nói với em lời cảm ơn, em, người phụ nữ này chỉ giỏi phá hư không khí, sao không thể ôn nhu, đáng yêu một chút nhận lời cảm tạ của tôi?” Hắc nửa đùa nửa giận.

Lục Lộ không thèm phản ứng trước lời nói oán giận của hắc, cô đứng dậy đến trước tủ lạnh lấy một lon coca.

“Ba!” Cô giật nắp lon, sảng khoái ngửa đầu uống rồi đem lon coca đặt trước mặt Nghê Thượng Thuận nói: “Anh nghĩ tôi là ai?”

Nghê Thượng Thuận học cô cũng ngửa đầu uống coca rồi mới lạnh lạnh đáp: “Em không là ai cả, em là Lục Lộ.”

Câu trả lời này hiển nhiên làm Lục Lộ rất hài lòng, chỉ thấy khóe môi cô cong lên, lộ ra nụ cười mê người yếu ớt ngoác ngoác tay với người đàn ông đối diện, ý bảo hắc dựa gần vào phía trước.

Tâm tình vui vẻ của cô lây nhiễm sang hắc, hắc cũng tự nhiên cong khóe môi mỉm cười, hôn lên hai cánh môi mê người.

Không có ý khiêu khích càng không như bình thường giằng co, chỉ đơn thuần hôn môi, chia sẻ tâm tình tốt đẹp, vậy thôi.

Đúng! Cô là Lục Lộ, cho tới bây giờ sẽ không là người khác, về sau cũng sẽ không vì bất luận kẻ nào mà trở thành người khác.

“Ai...em cười lên thật mê người, chỉ cần thấy em tươi cười như vậy, tim của tôi sẽ không nhịn được đập nhanh lên, rất có sức sát thương.” Hai tay Nghê Thượng Thuận đặt trước ngực, làm bộ bị trọng thương.

Bộ dáng của hắc thành công làm Lục Lộ cười to nhưng câu nói kế tiếp của hắc lại làm cô không nhịn nhìn hắc chăm chăm.

“Em hại tôi nhớ đến chuyện trên giường, sau đó...em biết mà.”

Đây không phải nói đùa, nhìn cô cười, lại nhận được nụ hôn dịu dàng của cô, hắc thực sự nổi lên phản ứng.

“Hai ngày này anh không được chạm vào tôi, nghĩ cũng đừng nghĩ.” Cô cảnh cáo.

Bởi hậu quả phóng túng của hắc, thể lực cô mất hết, hai mắt thâm quầng mà hắc tinh lực dư thừa, chuyện này thật không công bằng.

“Vì sao? Không phải em cũng rất hưởng thụ sao?” Hai ngày không làm quả thực làm khó hắc.

“Nếu em quá mệt mỏi, không sao, mình tôi làm là được, em chỉ cần hưởng thụ thôi.”

“Hưởng thụ?” Lục Lộ hai tay ôm ngực, tươi cười vừa rồi dĩ nhiên không còn nữa.

“Tôi không quên tối qua anh đối đãi tôi như thế nào.”

“Tôi cũng không quên em ôm chặt tôi hét chói tai như thế nào, khi cao trào thì run rẩy ra sao.”

“Phải không? Tôi đã nói không cần, anh còn liều mình ở trong...Tóm lại anh là đồ đáng ghét, ngày nào đó anh sẽ nhận báo ứng.”

Lục Lộ nhất thời nói lớn, quên mất nơi này có người. May mà cô không nói ra trực tiếp ý tứ không đem toàn bộ chuyện tu nhân hai người làm nói ra miệng.

“A, thì ra Lục Lộ em không phải cái gì đều dám, em cũng biết thẹn thùng nha.” Nhìn thấy tầm mắt vừa đảo qua bàn ăn xung quanh của cô, Nghê Thượng Thuận không nhịn được giễu cợt.

Lục Lộ không nói gì trừng mắt nhìn hắc, trùng hợp lúc này lão bản đem hai tô mì thịt bò tới còn có dưa muối.

Bụng đã sớm đói., cô cúi đầu ăn, không chịu để ý tên đàn ông đối diện.

Quán ăn tuy nhỏ nhưng vẫn có ti vi, chẳng qua điều khiển đang ở trong tay người khách khác, mà hiện tại bọn họ đang chuyển tới kênh tin tức.

Vài phút sau bàn bên kia rời đi, trong quán chỉ còn hai người bọn họ. Đột nhiên một mẫu tin tức truyền tới khiến hai người chú ý, làm bọn họ ngừng đôi đũa trong tay, chuyên tâm xem tin tức.

Hôm qua trên mạng đưa tin thiên vương Ni tới Đài Loan, phóng viên kiểm chứng tin này là thật, trước mắt hần...

Màn hình ti vi truyền đến hình ảnh như từ phim nhựa, quay chủ yếu về người đàn ông ngồi trên xe, chỉ cần là một người sáng suốt thì có thể nhận ra thân phận của hần, mà hần xác thực đã bị phát hiện, chính là Nghê Thượng Thuận không sai.

Tầm mắt Lục Lộ chuyển lên người Nghê Thượng Thuận, đồng thời hần cũng nhìn cô, không người nào chú ý phóng viên bình luận cái gì, bởi đó không phải chuyện quan trọng.

“Xem ra ngày hôm qua đi trên đường bị một chiếc xe đi cùng chú ý tới.” Lục Lộ đưa ra kết luận rồi cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Thân xe màu đen chính là từ chiếc xe của cô, mà người đàn ông bị chụp dù có bị hủy dung cô nhất định vẫn nhận ra, tiêu điểm trên màn ảnh luôn là hần, hoàn toàn không chụp đến người lái xe bên cạnh là cô, thật sự vô cùng nguy hiểm.

“Như vậy mà còn bị chụp, thật là...” Nghê Thượng Thuận có chút ảo não, hần không thể ngờ được hành tung của mình bị lộ trong tình huống như vậy. Bây giờ cánh phóng viên nhất định đang truy tìm hành tung của hần, nghĩ đến đã cảm thấy phiền.

Sau đó, Nghê Thượng Thuận không nói thêm gì nữa, cùng Lục Lộ cúi đầu ăn mì. Cho tới khi hai người no bụng, tính tiền rồi rời khỏi quán ăn, trong khoảng thời gian này chưa từng nói với nhau lời nào.

Lên xe, người lái vẫn là Nghê Thượng Thuận.

Lục Lộ điều chỉnh ghế ngồi thấp xuống một chút, nửa ngồi nửa nằm.

Không có biện pháp, đêm qua cô căn bản không ngủ ngon, ngủ dậy cũng không có sức lực, bây giờ ăn xong buồn ngủ cũng là chuyện bình thường.

Cô nhắm mắt lại, nhàn nhạt hỏi: “Khi nào phải rời khỏi?”

Bị phóng viên tra ra đang ở Đài Loan, trong lòng hần không định rời đi mới lạ.

Không ngờ cô lại hỏi như vậy, Nghê Thượng Thuận theo phản xạ nhìn cô, nhưng rất nhanh đã rời lực chú ý đến tình hình giao thông.

“Ai nói phải rời khỏi?”

“Cái gì?!”

7. Chương 7: Chương 6

Hần không đi.

Không chỉ không đi mà còn giống một kẻ không có việc gì ở lì trên núi tiếp tục sống.

Trong khi mọi người đều biết thiên vương Ni ở Đài Loan, rất nhiều fan cùng phóng viên trấn giữ ngày đêm trước cửa trụ sở NSS Đài Loan cũng chỉ muốn nhìn thấy thiên vương danh tiếng một lần.

Ni xuất hiện ở Đài Loan là một sự kiện lớn của giới giải trí Đài Loan, các phóng viên không ngừng đưa ra phỏng đoán mục đích đến Đài Loan của hấn, hay Ni thật sự coi trọng đợt tuyển lần này, có kế hoạch đặc biệt muốn triển khai? Trong thời gian này, ngôi sao điện ảnh Allison Haig trùng hợp đến Đài Loan để tuyên truyền cho bộ phim “Ái mộ”, mọi người rất chú ý động thái này của cô vì cô là nhân vật nữ chính không ngừng cùng Ni truyền ra scandal, mọi người không ai không phỏng đoán cô chính là vợ sắp cưới của Ni.

Có rất nhiều ngôi sao có scandal với Ni nhưng quan hệ với Ni không bao giờ kéo dài ngoại trừ Allison Haig.

Cơ hồ cứ cách một khoảng thời gian, phóng viên lại chụp được hình ảnh hai người bên nhau. Từng có một bài báo cho rằng cô mới chính là bạn gái chính thức của Ni, những ngôi sao từng cùng Ni truyền ra scandal đều chỉ là khách qua đường. Bất kể Ni phong lưu ở bên ngoài thế nào nhưng khi mệt mỏi rồi nhất định sẽ trở về bên cạnh người mình yêu thật lòng, vì vậy địa vị của Allison Haig ở trong lòng Ni là không thể thay thế.

Bài báo này Lục Lộ đã xem nhiều lần, ngay cả cô cũng suýt chút nữa tin những gì bài báo viết nhưng cô càng tin tưởng hấn không yêu bất kỳ ai hơn, hấn yêu nhất là tự do, không ai có thể níu giữ bước chân của hấn bao gồm chính cô.

Nhưng mà, Allison Haig đến Đài Loan thực sự là trùng hợp sao? Vấn đề này thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu nhưng đến cùng cô vẫn không có đáp án.

Nhìn sang người đàn ông đang nằm bên cạnh, cô không có ý tưởng muốn tìm ra đáp án từ hấn nà cũng không cách hỏi.

Cô là Lục Lộ, không như bất kỳ người phụ nữ nào của hấn.

Mở to hai mắt, tuy đã tỉnh nhưng cô không còn chút sức lực nào, thân thể vô cùng mỏi mệt, một chút cô cũng không muốn rời giường.

Lâu sau, chợt nhận ra vị trí bên cạnh đã không có người, cô cố gắng mở to hai mắt cũng không nhìn thấy Nghe Thượng Thuận, chẳng lẽ...hấn đi rồi?

“Ai...” Lục Lộ nặng nề thở dài.

Sớm nên rời đi, hấn đã ở đây hai tuần rồi, vượt xa dự đoán của cô rất nhiều, tuy trong lòng tràn đầy tiếc nuối, nhưng...

Đi rồi mới tốt, hấn ở càng lâu càng ảnh hưởng đến cô, càng làm cô khó khống chế tình cảm của mình. Ngẫu nhiên xuất hiện rồi rời đi, ít nhất cô vẫn có thể lạnh nhạt coi hấn là khách qua đường nhưng nếu ở lại quá lâu, đối với quan hệ của bọn họ thì không được, tuyệt không tốt.

Nghĩ đến việc hấn rời đi, thân thể mỏi mệt mất hết cảm giác, nhưng mà...

Gà cô nuôi có bao giờ kêu to như thế?

Trong tai không ngừng truyền đến tiếng đàn gà kêu, Lục Lộ không thể suy nghĩ sâu xa, lập tức đứng dậy chạy ra khu vườn bên nhà.

Cô cho rằng có lẽ là rắn hay chó hoang đến bắt gà nhưng không thể ngờ được cư nhiên lại là Nghe Thượng Thuận.

“Anh đang làm cái quỷ gì vậy?” Cô không thể tin vào mắt mình, hấn vậy mà đang điên cuồng đuổi theo đàn gà.

“Em không nhìn ra sao?” Nghe Thượng Thuận không ngẩng đầu lên trả lời, một lòng muốn bắt lũ gà đang chạy. Đáng giận! Chỉ kém chút nữa là bắt được rồi.

“Kia xin hỏi anh ở đây phát thần kinh cái gì?” Sáng sớm không có việc gì làm đi đuổi gà? Tập thể hình?

“Đừng âm ỉ, đợi một chút em sẽ hiểu.”

Lục Lộ nheo mắt lại nhìn tên ngốc đang đuổi gà. Cô biết hấn muốn bắt gà nhưng để làm gì? Sẽ không phải...

Hoài nghi trong lòng vừa xuất hiện, trong tai truyền đến tiếng hân hưng phấn kêu to.

“Ha ha...bắt được rồi, thực sự bắt được rồi.” Nghê Thượng Thuận bắt được một con gà trống, cười không khép miệng.

Hắn vui vẻ như đứa trẻ nhận được quà, cấp tốc chạy đến trước mặt Lục Lộ, đem con gà thật vất vả mới bắt được hua hua trước mặt cô.

“Em xem, em xem, tôi bắt được rồi.” Hắc, hắc tin chắc sắp được nghe lời khen của cô.

“Sau đó thì sao?” Nhìn đôi mắt hân tỏa sáng, giọng Lục Lộ lạnh hơn.

“Gà trong tủ lạnh chúng ta ăn xong rồi, chợ lần trước em đưa tôi đi một tuần sau mới mở, có nó, chúng ta không cần lo không có gà ăn.” Hắn giơ cao con gà trống xui xẻo bị bắt được.

“Hôm trước em làm gà nướng thực sự quá ngon, hại tôi nhớ mãi không quên, vừa nghĩ đến liền nhảy nước miếng, hôm nay em làm tiếp đi, xin em đấy.”

Hắn làm bộ mặt đáng yêu thỉnh cầu, cứ tưởng Lục Lộ sẽ sẵn khoái đáp ứng, nhưng phản ứng của cô làm hắn không ngờ được.

Lục Lộ luôn luôn bình tĩnh, sau khi nghe Nghê Thượng Thuận nói, cư nhiên không khống chế được hét chói tai, thể này còn chưa đủ, cô giống như người điên ra sức đánh hắn.

“Em làm cái gì, làm cái gì vậy?” Hai tay giữ chặt con gà, hắn không thể ngăn cản hành vi bạo lực của cô, chỉ có thể không ngừng di chuyển cơ thể tránh trái né phải.

“Làm cái gì? Tôi mới phải hỏi anh đang làm cái gì? Ai cho anh bắt gà của tôi? Ai cho anh bắt Tiểu Minh?” Cô hét lên, hai tay không ngừng vươn lên đánh vào đầu hắn, mỗi một lần hạ

xuống đều rất mạnh, tuyệt không phải đùa giỡn.

“Ai nha nha! Đừng đánh, đau quá!” Mặc kệ hắn né tránh như thế nào, vẫn bị đánh vài cái, thật sự muốn đập hắn thành tên ngốc phải không? Người phụ nữ này xảy ra chuyện gì vậy? Sáng sớm đã phát điên!

“Vậy anh buông tay ra! Đừng cầm lấy Tiểu Minh của tôi, tôi sẽ không đánh anh.” Cô hét lên với hắn, ánh mắt đỏ lên vì tức giận.

Cư nhiên dám bắt gà cô nuôi, còn có ý đồ ăn nó? Thật sự là thiếu dạy dỗ!

“Được, được, được, tôi buông tay, buông tay...” Vội vàng nói xong, hắn quả thực giữ lời buông tay ra, trở mắt nhìn gà trống béo mập chạy về phía đàn gà.

Nhưng rõ ràng hắn đã buông tay vậy mà cô vẫn không dừng tay tiếp tục đâm đá.

“Tôi đã thả gà của em, em thế nào còn đánh nữa!” Hai tay được tự do, Nghê Thượng Thuận bắt đầu phản kích.

Hắn bắt lấy hai tay không ngừng vùng ra của cô, tròng mắt cô.

“Em phát điên cái gì nữa?”

“Ai cho anh bắt gà của tôi lại còn muốn ăn nó.” Hắn mới điên rồi.

“Gà không phải nuôi để ăn sao?”

“Ai quy định nuôi gà nhất định phải ăn?” Cô không cho là thế.

“Bọn chúng tất cả đều là gà cưng của tôi, ai cho anh bắt.”

“Gà cưng!” Cô thật sự điên rồi.

“Đúng, chính là gà cưng.” Gạt hai tay hắn ra, cô đi đến bên đàn gà, bắt đầu điểm danh.

“Vừa rồi anh bắt là gà trống Tiểu Minh, bên cạnh là gà Đại Minh, gà bà, gà mẹ còn có gà ba, gà tí, gà muội...”

Nghe cô điểm danh hơn mười con gà, Nghe Thượng Thuận càng nghe, hắc tuyến trên mặt càng nhiều.

Cho dù đem gà thành thú cưng, nuôi mà không ăn thịt, vẫn chưa giỏi lắm nhưng còn đặt tên cho từng con gà, cô mới là người điên.

“Được rồi, đừng nói nữa, tôi không cần biết về mấy con gà này được không?” Hấn là người, người bình thường, không có đam mê cùng gà làm bằng hữu.

Cô mới có!

Trên má trái truyền đến cảm giác nhói nhói đau, Nghe Thượng Thuận sờ sờ, xem ra là bị móng vuốt của cô làm bị thương.

“Anh nếu còn dám có chủ ý gì với gà của tôi, tôi sẽ nướng anh giống như gà nướng để ăn.”

“A, vậy em cần phải mất nhiều công sức đấy, bởi vì khẳng định sẽ là ‘đại gà quay’.” Đủ lắm rồi, chẳng qua chỉ là mấy con gà chết tiệt thôi, có cần ác như vậy không?

“Phốc...”

Lần này Nghe Thượng Thuận rất ngoan, ngồi lên hummer của Lục Lộ thì ngoan ngoãn làm hành khách, không mở cửa kính xe ra, miễn cho tình huống lần trước lại tái diễn.

May mà lần trước chỉ chụp được hình của hấn, không có đem xe của cô vào, bằng không hiện tại hấn làm gì có thể thanh thản ngủ trong phòng cô, ngồi trên xe cô lái cùng cô đi làm?

Sáng sớm sau một hồi “gà chiến”, cô coi như còn lương tâm, vẫn nhớ hấn là dựa vào mặt kiếm cơm, trở về phòng tự động lấy thuốc mỡ ra bôi cho hấn.

Dọc theo đường đi hấn không mở miệng quấy rầy Lục Lộ đang chuyên tâm lái xe, mà lựa chọn nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng không biết vì sao khi nhắm mắt lại, bóng dáng của cô lại hiện lên, hấn lại không ngăn cản được mình nhẹ nhẹ mỉm cười.

Kì quái!

Hấn đột nhiên mở mắt ra, sợ Lục Lộ phát hiện ra phản ứng khác thường của mình, khước mắt vụng trộm liếc nhìn cô, thấy cô vẫn chuyên tâm lái xe, có lẽ chỉ mình hấn miên man suy nghĩ thôi.

Kì lạ! Cô ngồi ngay bên cạnh, thế nào nhắm mắt thì trong đầu hấn lại hiện ra hình ảnh của cô?

Thật sự kì quái!

(*mình dám khẳng định đây là hậu quả do chị cứ đánh vào đầu anh, khổ thân

anh bị hành hạ tàn nhẫn quá nên đâm ra yêu chị, chẳng nhẽ đây là hội chứng sm trong truyền thuyết???? ==*)

Suy nghĩ lâm vào hỗn loạn, Nghe Thượng Thuận không rõ đó đại biểu cho cái gì, tự nhiên không có đáp án nên hấn rất nhanh quyết định bỏ qua cho vấn đề khó giải này bởi thế nên chuyện khiến hấn buồn phiền không nhiều. Quá cố chấp tìm ra nguyên nhân không phải thói quen của hấn, sớm buông tha sẽ tốt hơn, chuyện này không nhất định phải có lời giải.

Chỉ tiếc, rất nhiều chuyện không thể hoàn mỹ nắm trong tay, hấn càng ra lệnh mình không được nghĩ nữa nhưng suy nghĩ vẫn không thể xoay chuyển sang hướng nào khác. May mà điện thoại của hấn chợt vang lên, lực chú ý của hấn tạm thời bị dời đi.

Lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên người gọi, hấn lập tức ấn nghe, cười nói: “A, anh còn đang suy nghĩ đến khi nào em mới muốn tìm anh?”

Không phải chưa bao giờ nhìn thấy hấn nói chuyện điện thoại với người khác nhưng bình thường hấn nói chuyện thái độ đều vô cùng lãnh đạm xa cách, không bao giờ biểu hiện khuôn mặt tự đắc như đứa trẻ như khi ở trước mặt cô.

Cô nghĩ có lẽ lúc đó mới là cá tính thật sự của hần, khí chất ngôi sao bình thường là để đáp ứng nhu cầu công việc. Khuôn mặt sáng sủa hay cười chỉ trước mặt bạn bè thân thiết hần mới biểu lộ ra, mà cô là một trong số đó, nhưng còn có ai nữa?

Hiện tại hần nghe điện thoại vô cùng vui vẻ, ngay cả Lục Lộ ở một bên cũng không nhịn được tò mò hần đang nói chuyện với người nào?

“Ân, được rồi. Chờ điện thoại của anh, anh đến sẽ gọi điện cho em luôn.” Nghe Thượng Thuận kết thúc cuộc nói chuyện, đây mới gọi là siêu cấp nhanh chóng điện thoại.

Cắt điện thoại vào, hần quay sang hỏi Lục Lộ: “Lát nữa vào trong tiệm, em có thể cho tôi mượn xe không? Anh chỉ mượn trong hai giờ, nội trong hai giờ em có phải kết thúc công việc không?”

“Sẽ không.” Cô lãnh đạm trả lời.

“Vậy cảm ơn trước! Tôi sẽ đứng giờ trở lại tiệm tìm em.”

Lục Lộ không thích khách hàng đưa ra quá nhiều yêu cầu còn không thích cả những người một chút chủ kiến cũng không có, ngay cả hình xăm mình muốn làm theo dạng gì cũng không biết.

Mà vị khách hiện tại vô cùng yên tĩnh còn biết chính mình muốn xăm hình theo phong cách nào, ngay cả bản vẽ đều đã chuẩn bị hoàn thiện, đây là kiểu khách hàng cô thích nhất, tốt lắm.

Nhưng có người tựa hồ không cho rằng như vậy.

Vị khách chân trước bước ra khỏi cửa hàng, sau lưng cô có người không nhịn được mở miệng.

“Người vừa rồi rất quái lạ.” Nhớ tới ánh nhìn chăm chú của người kia với Lục Lộ, Nghê Thượng Thuận không nhịn được nhủ mi tâm.

Hần đúng như lời hứa, hai giờ sau trở lại tiệm xăm hình mà Lục Lộ đúng như lời cô nói, cô vẫn đang làm việc, cho nên hần không dị nghị đứng một bên chờ đợi, sau đó mới phát hiện vị khách kia làm hần cảm thấy không thoải mái.

Lục Lộ và Thích Tiểu Tinh đang dọn dẹp đồ đạc, đều nghe thấy lời phàn nàn của Nghê Thượng Thuận nhưng chỉ có fan duy nhất của hần trong cửa hàng đáp lại hần.

“Anh muốn nói ánh mắt chăm chú của người vừa rồi phải không? Điều này không có gì là lạ, ở đây đều là những thợ xăm hình cấp đại sư, người ngưỡng mộ sùng bái không ít, điểm này anh so với bất kỳ ai khác đều hiểu hơn.” Dù sao Ni cũng không phải là minh tinh bình thường, anh ấy là siêu cấp siêu sao nha!

“Nói như vậy không sai...nhưng...” Nói thế nào? Hần cảm thấy người kia có điều gì đó không thích hợp nhưng lại không thể chỉ rõ.

“Ai nha, người khách này tính khí rất tốt đó, người lần trước tự xưng là fan siêu cấp của Lộ Lộ mới quá đáng.” Thích Tiểu Tinh tươi cười xán lạn nhìn Nghê Thượng Thuận.

Ni trong ti vi là một nhân vật xa không thể với nhưng sau khi tiếp xúc lại phát hiện hần có một mặt rất bình dị gần gũi, trọng điểm là hần quan tâm Lộ Lộ, thích Lộ Lộ bằng không có người hâm mộ Lộ Lộ hần có thể không cần để ý nhưng hần không làm thế, hần lựa chọn để ý.

Cho nên... cô có thể vụng trộm chờ mong tương lai tốt đẹp của hai người sao? Muốn giữ chặt Lộ Lộ không đơn giản mà Nghê Thượng Thuận cũng vậy nhưng cô hy vọng có thể, bởi cô rất thích cả hai người.

“Quá đáng thế nào?” Nghê Thượng Thuận tò mò nhìn sang Lục Lộ, hi vọng cô có thể giải đáp nhưng cô không thêm để ý đến ý nguyện của hần, hần đành phải quay lại nhìn Thích Tiểu Tinh, chờ cô ấy cho hần biết đáp án.

“Kẻ đó rất hạ lưu, vừa nhìn thấy Lộ Lộ thì đã buông lời tán tỉnh. Lộ Lộ vẫn lạnh lùng không để ý tới hần nhưng càng về sau lá gan hần càng to hơn còn thừa dịp Lộ Lộ vội vàng xăm hình mà sờ soạng.” Nhớ lại kẻ hạ lưu đó, đúng thực làm cho người ta giận không thể nuốt trôi.

“Hần sờ soạng chỗ nào?” Ngờ khí Nghê Thượng Thuận trở nên kích động, trong lòng chỉ muốn hung hăng đánh cho tên khốn không biết điều kia.

“Ân...” Thích Tiểu Tinh do dự nhìn Lục Lộ, xác nhận cô không vì chuyện này mà không thoải mái lúc này mới công bố đáp án.

“Ngược.”

“Cái gì?” Nghe Thượng Thuận sắc mặt đại biến.

Thích Tiểu Tinh cười đến vui vẻ, bởi vì khuôn mặt như sẵn sàng giết người của hắn. Tốt lắm, hắc hắc...

“Sau đó thì sao? Em cứ để vậy cho hắn sờ?” Hắn trừng mắt nhìn Lộ Lộ, cổ họng vì hét to mà có phần đau.

Bị hắn hỏi như vậy, luôn không tham gia cuộc nói chuyện, tầm mắt Lục Lộ rớt cuộc dừng lại trên người Nghe Thượng Thuận.

Cô trừng mắt hắn, hắn cũng trừng mắt nhìn cô.

Vừa nghe thấy cô bị bàn tay lợn chạm vào, trong lòng trào lên lửa giận, lại thấy cô không trả lời, lửa giận càng phát càng cao.

Hai người ai cũng không nhường ai tiếp tục nhìn chằm chằm đối phương. Sau một lúc lâu, Lục Lộ là người ngừng trước, nheo hai mắt, dấy mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Nghe Thượng Thuận nhìn thấy dễ dàng hiểu được.

Đúng vậy, hắn tức giận cái gì chứ? Hắn không nhịn được vùng trợn hỏi chính mình.

“Khụ! Đừng nhìn tôi như vậy, tôi đương nhiên tức giận rồi. Tôi tin rằng bất kỳ ai nghe thấy em bị một tên khốn quấy rối đều sẽ tức giận, tôi là bạn của em, có thể nào không tức giận sao?”

Hắn vì cô là “bạn” trong lòng mà tức giận nha! Tuyệt đối không có lần bất kỳ cái gì cả.

Tuyệt, đối, không, có!

“Anh không cần tức giận, bởi vì hắn đã phải trả giá lớn.” Thu hồi ánh mắt, Lục Lộ nghe thấy câu nói của hắn, trong lòng trào phúng chính mình vừa rồi xuất hiện ý tưởng vợ vẩn.

Hắn làm sao có thể để ý? Phải là hai người yêu nhau mới để ý chuyện đó, giữa bọn họ không có điều đó, theo lời hắn chỉ là tình cảm bạn bè bình thường, không hơn.

“Nói tôi nghe xem.”

“A!” Lục Lộ cười lạnh không trả lời, trên mặt có lạnh lùng cũng có vui sướng.

Cô xoay người vào phòng nghỉ, không tính cho hắn biết đáp án.

Nghe Thượng Thuận hiểu cá tính Lục Lộ, vì thế nhìn Thích Tiểu Tinh, khẳng định có thể biết được đáp án.

Thấy Ni nhìn về phía mình Thích Tiểu Tinh tự động cho hắn câu trả lời.

“Lộ Lộ cô ấy thực sự cực kỳ giỏi nha! Sau khi tên khách đó sờ soạng cô ấy, thế mà Lộ Lộ còn cười hỏi người đó cảm thấy thế nào? Lúc ấy em ở một bên nghe thấy chỉ muốn té xỉu, còn cho rằng cô ấy điên rồi, nhưng sự thật chứng minh cô không có. Lộ Lộ không cho tên sắc lang kia cơ hội trả lời, cầm lấy mũi kim xăm hình đâm vào mu bàn tay hắn, xuyên qua cả bàn tay, vẫn là Đại Hùng giúp kẻ đó gọi xe cứu thương.” Chẳng qua trước khi xe cứu thương đến Đại Hùng và Tất Lôi Thần liên thủ đánh hắn khiến hắn bất tỉnh nhân sự bị nâng lên xe mà thôi.

Lúc ấy cô còn bị hành động thô bạo của bọn họ làm sợ hãi, nhưng sau nhớ lại, phương thức xử lý như vậy mới là phong cách của bọn họ, một chút cũng không kinh ngạc.

Nghe Thích Tiểu Tinh trả lời xong, Nghe Thượng Thuận hếch mày lên nở nụ cười.

Lúc này Lục Lộ vừa vặn cầm túi xách đi ra từ phòng nghỉ, cô nói với Thích Tiểu Tinh: “Tiểu Tinh, lịch hẹn lần sau lại phiền toái em, đi trước.”

“Ân, không thành vấn đề.”

“Đi thôi, đi ăn cơm, tôi đói rồi.” Lục Lộ nhìn Nghe Thượng Thuận, ném chìa khóa cho hắn.

“Ăn ở đâu?” Nghê Thượng Thuận hỏi, tay vì cô mở cửa. Nhìn cô đứng đó trông rất mệt mỏi.

“Tìm một quán ăn nhỏ, không có ai nhận ra anh là được rồi.” Nói xong cô mở cửa xe ngồi kế bên tay lái, thoáng nheo mắt, thay đổi sắc mặt.

“Được rồi, em chỉ đường.” Nghê Thượng Thuận khởi động xe, không phát hiện sắc mặt khác thường của Lục Lộ.

“Àn!” Cô nhàn nhạt đáp lời, bằng tốc độ nhanh nhất khôi phục vẻ mặt bình thường của mình.

Nghê Thượng Thuận quen thuộc quay xe rồi khởi ngõ nhỏ nhưng vẫn không quên nói rõ ý nghĩ của mình lúc trước.

“Người khách kia thực sự làm tôi cảm thấy không thích hợp lắm.” Fan cuồng hẳn biết, vài năm qua khiến hắn trở nên nhạy cảm hơn nhiều, chỉ cần một ánh mắt hay động tác khác thường, trong lòng hắn lập tức hiện lên cảnh báo. Mà hiện tại đèn đỏ đã sáng lên, hắn không thể không cảnh báo cô.

“Anh suy nghĩ nhiều quá.” Tựa sát vào ghế ngồi, tầm mắt Lục Lộ hướng ra ngoài cửa xe, đáy mắt nhàn nhạt buồn bực, hơi thở mệt mỏi, cảm thận nhìn cũng không khó phát hiện.

Trên xe có mùi nước hoa xa lạ, không phải của hắn lại càng không phải của cô.

Hương thơm này vừa ngửi liền biết ngay là nước hoa của phụ nữ, hơn nữa ngay tại vị trí cô ngồi, điều này gián tiếp thuyết minh hai giờ vừa rồi hắn đi gặp ai.

Hắn lái xe của cô đi gặp người phụ nữ khác, đáp án không khó đoán, hẳn là Allison Haig?

Ai, trong lòng vô cùng khó chịu! Mùi nước hoa rất thơm nhưng khi đến mũi cô thì không thể thở nổi, cô không chịu được.

Cô khó chịu, suy nghĩ trong đầu bắt đầu hỗn loạn, thậm chí nhớ tới rất nhiều bài báo viết chuyện của hắn và Allison Haig.

Cô tưởng, những bài báo đó viết không chính xác nhưng có vẻ điều này không đúng lắm, Allison... có lẽ cũng giống cô, đều là “bạn” của hắn, chẳng qua vị trí trong lòng hắn thì khác nhau? Cô không biết cũng không muốn biết.

Tựa đầu dựa lên cửa xe, Lục Lộ há miệng thổi lên kính, hơi thở ẩm áp khiến kính xe mờ sương trắng.

Ngón tay thon dài vẽ lên sương trắng, nháy mắt vẽ ra một vài chữ X, nó tựa như tình cảm của cô, vĩnh viễn không có lối thoát.

“Tôi thật sự hy vọng là do mình nghĩ nhiều.” Trước mặt có đèn đỏ, Nghê Thượng Thuận phanh xe lại, hơi nghiêng mặt, vốn chỉ muốn nhìn cô một chút, ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của cô.

Cô làm sao vậy?

“Tôi nhìn lầm sao? Trông em rất tệ, đói đến thế sao?” Trước khi lên xe cô kêu đói bụng, sẽ không phải đói đến phát giận chứ?

“Đi rửa xe trước.” Cô đột nhiên nói.

“Cái gì?” Hỏi một đằng trả lời một nẻo, Nghê Thượng Thuận trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

“Em không phải nói đói bụng sao?”

“Tôi muốn rửa xe trước.” Nếu không tẩy đi mùi nước hoa khiến cô khó chịu, cô ăn cái gì cũng không vào.

“Đi ăn cơm trước đi! Sắc mặt em không tốt lắm, phải cẩn thận hạ đường huyết.” Hiện tại vừa vặn là thời điểm tan tâm, tốc độ xe đi thông thả, thậm chí phía trước bắt đầu tắc đường.

Bây giờ xe không thể thuận lợi lên, lực chú ý của Nghê Thượng Thuận tập trung toàn bộ lên người Lục Lộ.

“Đi rửa xe.” Cô kiên trì.

Kiên trì của cô đối lấy cái nhú mày không đồng ý của hắn.

Hắn nhìn cô, luôn nhìn cô, cuối cùng trong lòng âm thầm thở dài.

Hắn không rõ cô kiên trì cái gì? Thực sự vội vã muốn ngay bây giờ rửa xe sao? Thực sự không thể chờ một chút? Không muốn cô đợi lâu, chỉ ăn một bữa cơm cũng không có cách nào? Rõ cuộc cô xảy ra chuyện gì vậy? Hắn không hiểu, tuyệt đối không biết.

Nhưng luôn luôn có một bên phải thỏa hiệp, là cô sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Cho nên hắn đành phải thỏa hiệp, ai bảo tính cách hắn không lạnh lùng càng không cứng rắn như cô.

“Em chỉ đường đi!”

Cứ như vậy, trừ bỏ mở miệng chỉ đường, Lục Lộ cái gì cũng không nói, chỉ nhìn ra ngoài cửa xe.

Tình trạng tắc đường không có dấu hiệu giảm thậm chí càng nghiêm trọng, xe bọn họ ở giữa đường, cơ hồ không thể nhúc nhích.

Không khí trầm lắng khiến Nghê Thượng Thuận cảm thấy không kiên nhẫn, hắn nói: “Biết nhau lâu như vậy, hôm nay em làm tôi cô cùng hoài nghi em không phải người Trái Đất, người bình thường làm sao có thể ở chung với em được?”

(*Ni ca, anh nói như thế có khác gì tự chửi mình đâu? Người bình thường không ở được chỉ có Ni minh tinh là ở được thôi!*)

Đúng, hắn chính là nói cô không thể ở chung với ai được, nếu cô khó chịu có thể lớn tiếng mắng hắn, muốn âm ỉ hắn có thể phụng bồi đến cùng, đến khi nào cô thích mới thôi.

“Anh mới từ sao Hỏa đến.” Lục Lộ lạnh lùng đáp trả, tầm mắt dừng ở bên ngoài, thật lâu cũng không quay lại.

“Tốt lắm, chúng ta coi như là tuyệt phối.” Nghê Thượng Thuận học cô giọng điệu trở nên lạnh lùng, tỏ vẻ sự chịu đựng của hắn có giới hạn, tùy thời có thể mất kiên nhẫn.

Bởi vì hắn là Ni, quanh người có ai là không cẩn thận lấy lòng hắn? Nhưng mọi người chỉ biết coi hắn như một đại nhân vật, đại nhân vật khó tính mới bình thường, nếu mọi người biết tính cách thật sự của hắn rất tốt, vậy hắn sẽ không phải Ni.

Xe không thể nhúc nhích, ánh mắt Nghê Thượng Thuận chỉ hướng về Lục Lộ, chờ mong cô có thể tiến thêm một bước khiêu khích hắn, như vậy hai người có thể thoải mái quát mắng đối phương, sau đó ở trên giường cắn xé đối phương, cho nhau thoải mái.

Nhưng cô không có, không chống lại ánh mắt của hắn càng không thử xem giới hạn của hắn, chỉ ngồi an tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe.

Có cái gì tốt mà xem đâu? Lòng hiếu kỳ nổi lên, hắn theo tầm mắt của cô nhìn ra, sau đó vài giây, suy nghĩ của hắn đông cứng, tầm mắt một lần nữa trở lại trên người cô, mà ánh mắt cô vẫn không chuyển nhìn ra hướng cũ.

Làm sao có thể.....

8. Chương 8: Chương 7

Cô rốt cuộc là dạng người gì vậy?

Trầm mặc rửa xong xe lại trầm mặc ăn qua bữa tối, hai người một đường về nhà không nói chuyện với nhau, trong đầu Nghê Thượng Thuận chỉ suy nghĩ vấn đề này.

Trước kia nhìn thấy cô không vui, hắn đều hoang mang không hiểu.

Hắn chán ghét suy nghĩ vấn đề này bởi hắn không thể hiểu thấu đáo, nhưng lần này hắn đã nghĩ ra đáp án, trong lòng có giọng nói bảo hắn nhất định sẽ tìm được đáp án.

Linh, linh, linh.....

Di động kêu nhưng chủ nhân không có ở trong phòng, cô đang tắm.

Nghê Thượng Thuận trừng mắt nhìn di động màu đen trên bàn, bất kể bên ngoài thế nào thì vẫn là tiếng chuông cài đặt sẵn, tựa như cá tính của cô, trực tiếp, không bóng bẩy.

Cô... tuyệt đối không phải là một người ở chung tốt, ít lời, mạnh mẽ lại hiếu thắng, thậm chí có thời điểm còn để lộ ra mặt thô lỗ của mình, xét ở góc độ bình thường, cô không phải là một thực nữ mà cô cũng không muốn làm, cô chính là cô, độc nhất vô nhị Lục Lộ.

Nhưng Lục Lộ độc nhất vô nhị này, mỗi khi xem ti vi thấy cảnh nào cảm động, cả người cuộc tròn lại, thậm chí thất bại lau lau nước mắt trên mặt. Cô luôn cho rằng hắn không chú ý điểm này, bởi vì chỉ là xem tin tức trên ti vi mà thôi, động tác kia cũng bình thường, làm gì có tâm tư xem động tác vụng trộm của cô? Nhưng hắn nhìn thấy, hơn nữa còn không chỉ một lần đâu.

Dễ dàng mềm lòng chỉ vì những tin tức xem được, chứng minh cá tính mềm mại thiện lương của cô, chẳng qua...hôm nay cô nhìn vào tủ kính kia, khuôn mặt chăm chú, tuy không quá mức si mê nhưng cũng làm hắn phải giật mình.

Hắn cho rằng - luôn luôn cho rằng - cô với hắn là cùng một loại người, đều không muốn tình cảm nam nữ trói buộc bản thân, tận hưởng cuộc sống tự do còn hơn xa vào vùng lầy tình cảm, cho nên họ mới có thể hòa hợp đến thế trong mối quan hệ không tên này, nhưng tới hôm nay hắn mới biết mình sai rồi.

Nếu không phải cô nhìn chằm chằm vào tủ kính đặt bộ lễ phục lụa trắng tuyệt đẹp, trong lúc vô tình lộ ra ánh mắt khát vọng, hắn sẽ không ngốc nghếch nhìn điện thoại của cô, trong đầu chỉ nghĩ về chủ nhân của nó.

Khát vọng của cô là gì? Chỉ là bộ lễ phục xinh đẹp kia sao? Không, khẳng định không phải.

Không có khả năng bộ lễ phục đó chỉ vì đẹp để mà có thể thành công hấp dẫn ánh mắt của cô, hắn khẳng định là bởi ý nghĩa đằng sau nó.

Yêu? Cô khát vọng ai đem lại tình yêu cho cô? Thật sự là hắn sao?

Ai! 90% khả năng là hắn, khi trước thời gian ở bên cô quá ít, hắn không suy nghĩ xem bên cô ngoài hắn còn có ai khác nhưng thời gian này, ở bên cô một thời gian dài, hắn có thể khẳng định trừ bỏ hắn cô không có người đàn ông nào khác.

Không thể tự đại cho rằng bởi vì sự tồn tại của hắn nên những người đàn ông khác không còn vị trí, dù sao giữa bọn họ không có tình cảm ràng buộc, hắn nghĩ cô lạnh nhạt với chuyện tình cảm cho nên lười không muốn người khác, nhưng hình như hắn sai lầm rồi.

Một mặt mềm mại của cô, trừ bỏ thiện lương còn bao hàm khát vọng của cô đối với tình cảm, hắn không khỏi suy nghĩ, 10% còn lại kia có thể là người đàn ông nào khác, nhưng có lẽ do cô quen biết hắn trước nên hắn có nhiều cơ hội hơn, nhưng tại sao ai cũng chủ động với hắn, chỉ có cô là không?

Dĩ vãng đều là hắn chủ động gọi điện thoại cho cô, cô chưa từng chủ động tìm hắn, mặc dù cô có số điện thoại của hắn.

Cho nên, 90% kia chưa chắc là của hắn?

Trong khi có vô số dấu hỏi xoay trong đầu hắn, điện thoại của Lục Lộ kêu được một lúc thì ngừng lại nhưng chỉ chốc lát sau lại vang lên.

Một đồng dấu chấm hỏi không có lời giải, mà cái di động kia còn muốn phiến chết hắn sao?

Nghê Thượng Thuận nhăn mày, trừng mắt nhìn chiếc di động không ngừng lóe sáng. Nó kêu một lúc lâu như đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của hắn, khiêu chiến hắn có thể nhất thời xúc động mà ném nó đi hay chặt đứt nó.

Cuối cùng, tiếng chuông di động ngừng lại, mà biểu cảm của Nghệ Thượng Thuận cũng thay đổi.

Hắn không nhú mồm, ngược lại không chớp mắt tiến lên cầm điện thoại.

Một người tôn trọng người nào sẽ không nhìn lén chuyện riêng của người đó, lại càng không cầm điện thoại của họ, xem trộm thông tin.

Nhưng hắn làm, đơn giản chỉ vì không thể tìm được đáp án cho câu hỏi trong lòng. Hắn cần đáp án, hắn vô cùng muốn biết được đáp án, đến mức phai mờ đạo đức lương tri của chính mình, làm hành vi không quanh mình.

Kỳ thực hắn cũng không hiểu rõ cái mình muốn là gì nhưng đáy lòng vẫn cứ hy vọng, chính là...

Tìm được rồi thì sao?

Lại một vấn đề nữa khiến hắn phải suy nghĩ, đáp án vẫn chưa có, một tấm ảnh chợt hiện ra khiến hắn không còn phản ứng.

Trong chớp mắt, hắn cho rằng mình hoa mắt vì thế ngón tay trượt lại trượt, ảnh chụp trên màn hình cũng theo đó nhanh chóng thay đổi.

Nhưng bất kể ảnh nào, nhân vật chính cũng chỉ có một, là hắn.

Ảnh chụp rất nhiều, những tấm đầu tiên được chụp gần đây, còn lại đều là từ trước bởi kiểu tóc và khung cảnh thay đổi, thậm chí hắn có thể đoán được thời gian chụp. Màn hình từ đầu tới cuối chỉ có hắn, có tấm chụp hắn đang ngủ say, tất cả đều do cô vụng trộm chụp được.

Cô... yêu hắn? Thật lâu trước kia đã yêu hắn?

Mặc dù lại tiếp tục có thêm một chuỗi nghi vấn mới nhưng đáp án đã có thể khẳng định.

Vẫn chưa xem xong ảnh nhưng Nghệ Thượng Thuận không dự tính xem tiếp, hắn để điện thoại lại chỗ cũ, trái tim đập loạn nhịp, không thể phủ nhận, hắn có chút hoảng.

Hắn thích Lục Lộ nhưng hắn chưa từng nghĩ mình sẽ yêu bất kỳ ai cả, hiện tại phát hiện ra tình cảm của cô, hắn không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt? Hắn thích cuộc sống ở chung bây giờ, thậm chí hy vọng hai người có thể tiếp tục sống bên nhau như vậy, hắn không muốn kết thúc quá sớm bởi hắn thực sự thích cô gái này.

Không muốn kết thúc với cô nhưng làm vậy lại trái nguyên tắc của hắn, làm gì mới tốt đây?

Suy nghĩ mâu thuẫn không ngừng giao chiến trong lòng Nghệ Thượng Thuận, khiến hắn không thể trong một thời gian ngắn đưa ra quyết định mà lúc này, Lục Lộ lại bước vào trong phòng.

Mái tóc dài còn ướt sũng nước, cô đi qua hắn cũng chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, rồi cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Tầm mắt Nghệ Thượng Thuận luôn dõi theo từng cử động của cô. Hắn đứng phía sau Lục Lộ, nhìn người con gái trong gương.

Lục Lộ ột trăm bảy mươi cm, không tính là quá cao nhưng người đàn ông phía sau vừa vịn cao hơn cô một cái đầu, thân ảnh của cô không che được hắn, trong gương phản xạ ra hình ảnh hắn đang nhìn cô thất thần.

Con người của hắn không có tiêu cự, đang suy nghĩ cái gì?

Động tác trong tay cô vẫn liên tục, nhưng ánh mắt lại dừng trên người hắn, chờ hắn hoàn hồn.

Giây tiếp theo, đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm chống lại ánh mắt cô.

Lục Lộ khẽ nhướn mày, hắn nhìn thấy nhưng không cách nào mở miệng nói chuyện.

Nghệ Thượng Thuận không biết hiện tại nên làm thế nào, vẻ mặt của cô thật bình thường, nếu không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy, nói không chừng đời này hắn vĩnh viễn cũng không biết được tình cảm chân chính của cô.

Là bởi cô đặt quá sâu, hấn luôn bị bộ mặt lạnh lùng của cô lừa gạt, ngay cả trong ánh mắt cô cũng không thấy được tình cảm cô giành cho hấn, phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể làm được? Có phải hay không cô luôn vất vả nhẩn nại? Thậm chí là thống khổ.

Nghĩ đến điều này, trái tim Nghê Thượng Thuận không khắc chế được căng thẳng. Hấn chưa từng nghĩ sẽ làm cô bị thương, mà cô cái gì cũng chưa nói, hấn có nên tỏ vẻ không biết gì tiếp tục cùng cô duy trì mối quan hệ này? Không, hấn không làm được. Biết rõ lòng cô mà vẫn tiếp tục giả vờ như không có gì xảy ra tiếp tục tổn thương cô, hấn không làm được.

Suy nghĩ hỗn loạn làm Nghê Thượng Thuận cảm thấy hoảng loạn. Sự tình rất đơn giản, hấn có thể dời đi giống như bình thường vẫn làm, sau đó phai nhạt mối quan hệ này. Nếu không đem mọi chuyện hỏi cô rõ ràng, hỏi cô rốt cuộc nghĩ như thế nào?

“Tôi...” Hấn há miệng muốn hỏi lại không dám, bởi trong lòng có một thanh âm nho nhỏ nói cho hấn biết chỉ cần hấn đem mọi chuyện nói ra thì mối quan hệ giữa họ cũng tan biến.

Không, mặc dù đầu óc rất hỗn loạn nhưng hấn biết mình không muốn kết thúc như vậy, hấn... không nỡ.

Không nỡ?!

Này đối với hấn là một chữ xa lạ đột nhiên hiện ra làm cho hấn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cảm giác xa lạ lướt qua trong lòng, trong thời gian ngắn hấn không thể nắm bắt nổi, điều này làm hấn càng cảm thấy phiền chán.

Biểu cảm của Nghê Thượng Thuận không có gì thay đổi nhưng ánh mắt hấn lại không ngừng biến đổi, biểu hiện ra cảm xúc hỗn độn của hấn mà Lục Lộ cũng không nhận ra hấn đang lo lắng điều gì.

“Biểu cảm của anh khiến người ta cảm thấy như NSS đang đứng trên bờ vực vậy, không quá chút nào.”

“Tôi gặp phải một vấn đề rất khó giải quyết.” Thanh âm của hấn rầu rĩ như lòng hấn bấy giờ.

Nếu cho hấn lựa chọn, hấn thà chọn công ty của hấn xảy ra vấn đề chứ không phải giữa hấn và cô xảy ra vấn đề.

Về mặt Nghê Thượng Thuận rất lạ làm Lục Lộ dừng động tác trong tay lại.

“Cần hỗ trợ sao?” Hấn là một người đàn ông mạnh mẽ, cô biết hấn không cần ai hỗ trợ nhưng vẫn không kìm được hỏi.

Hỗ trợ? Hấn nhìn cô.

Lục Lộ an tĩnh nhìn lại hấn, chờ hấn mở miệng nói.

Hấn không mở miệng, kéo cô về phía mình, áp lên môi cô, nhẹ nhàng nhợt nhạt mà hôn cô.

Ba giây sau, hấn mới rời xa được cánh môi luôn làm hấn mất đi tự chủ.

“Nghê Thượng Thuận, anh rất lạ.” Lần đầu tiên, Lục Lộ gọi đầy đủ tên hấn.

Nụ hôn mềm nhẹ khiến Lục Lộ tự mê hoặc mình trong đó có chứa tình cảm, làm long cô không tự giác rung động, cánh môi còn lưu lại hơi thở ấm áp của hấn.

Hấn làm sao vậy?

“Lộ Lộ, tôi thực sự rất thích em. Thích cảm giác được ở bên em, tôi cho rằng em cũng vậy nhưng hình như tôi lầm rồi, em làm cho tôi phiền não mà còn thấy mê hoặc.” Hấn nhẹ giọng nói xong, ánh mắt chuyển đến điện thoại trên mặt bàn.

Hấn nghe thấy chính mình nói thích cô, từng chữ đảo quanh, dùng mảnh đánh thẳng vào đầu hấn.

Đúng, hấn thích cô, thực sự rất thích cho nên hấn không muốn kết thúc với cô, hấn muốn tìm ra phương án thỏa mãn cả hai người.

Nhìn theo ánh mắt của hấn, lòng Lục Lộ trầm xuống.

Hắn đã biết?! Hắn đã biết tình yêu mà cô vẫn luôn tận lực che giấu, đã biết bí mật tồn tại nhiều năm của cô cho nên mới nói ra những lời này, sau đó thì sao? Nói lời an ủi xong thì cũng đến thời điểm chia tay, phải không?

Mi mắt rũ xuống, huyết sắc trên mặt Lục Lộ rút đi, sắc môi cũng phai nhạt. Không phải cô không nghĩ tới quan hệ của hai người sẽ có lúc phải kết thúc, trên thực tế, cô luôn luôn nghĩ.

Nghĩ ngày nào đó hắn bắt đầu lạnh nhạt cô, không đến tìm cô nữa, lại chưa từng nghĩ tới tình cảm của mình bị hắn phát hiện, hắn nghĩ sao? Thất vọng?

Thất vọng cô không phải một người tiêu sái, thất vọng khi ngày sau nhớ lại cô chỉ còn có tiếc hận? Đó không phải điều cô muốn, thật sự không phải.

“Tôi nghĩ...” Mới nói được vài chữ, tiếng chuông quen thuộc vang lên, là điện thoại của hắn.

“Sao vậy?” Hắn nghe điện thoại, tầm mắt vẫn ở trên người Lục Lộ. Cô không chút biểu cảm tiếp tục công việc chưa xong, bắt đầu sấy tóc.

Tuy rằng nghe điện thoại nhưng lực chú ý của Nghê Thượng Thuận vẫn dừng trên người Lục Lộ cho tới khi đối phương thông báo cho hắn một tin tức.

“Cái gì?!” Tiếng kêu kinh ngạc phát ra từ miệng hắn.

“Tôi lập tức đi tới, giữ liên lạc.”

Buông điện thoại, hắn xoay người nói với cô: “Hiện tại tôi có chuyện quan trọng cần xử lý trước, xong việc tôi sẽ tìm em.”

Giữa họ sẽ không kết thúc như vậy, hắn cam đoan.

“Con bé hiện tại sao rồi?” Giữ chặt tay lái, Nghê Thượng Thuận trầm giọng hỏi.

“Bác sĩ đã sơ cứu qua, không có việc gì, chỉ còn chờ cô ấy tỉnh lại.” Trong tai truyền đến giọng nam có vẻ khẩn trương bất an, bởi hắn là người đại diện của Allison Haig. Để xảy ra chuyện hôm nay, đối mặt với sự tra hỏi của ông chủ, bảo hắn không khẩn trương quá khó, bởi việc này cũng có trách nhiệm của hắn, ông chủ luôn dặn hắn phải theo sát Allison nhưng hắn không làm được.

“Hắn đâu?” Nhắc tới tên đàn ông kia, đôi mắt Nghê Thượng Thuận tràn ngập lạnh lùng.

Hắn cứ nhiên dám làm thế? Hắn sẽ sớm biết mình phải hối hận vì điều gì, hối hận nhân sinh của mình đã đụng phải người tên Nghê Thượng Thuận.

“Còn ở trong khách sạn, bởi ngày mai còn có cuộc họp báo, nhưng tôi nghĩ cuộc họp báo ngày mai không thể tiến hành được.” Người đại diện trả lời chi tiết.

Đã làm ra chuyện này, lấy cách thức xử lý thường xuyên của tên kia mà nói khẳng định là xóa bỏ hành trình, bằng tốc độ nhanh nhất rời đi. Đơn giản mà nói hắn sẽ nhanh chóng dứt hết tất cả mọi việc và mọi người để rời đi.

Không cần giải thích nhiều lời, Nghê Thượng Thuận đương nhiên hiểu được ý trong lời nói, biết người nọ cũng không phải một hai ngày hắn còn không rõ sao?

Hắn so với ai đều hiểu rõ tên kia sẽ làm cái gì tiếp theo, đầu tiên sẽ không gặp bất kỳ ai sau đó tiếp tục sắm vai người đàn ông thâm tình.

Hắn mơ tưởng!

“Tôi đến khách sạn trước tìm tên khốn kia, nếu cô ấy tỉnh, cẩn thận chăm sóc, bằng không anh sẽ là người tôi cần nói chuyện tiếp theo.” Bỏ lại lời cảnh cáo cuối cùng, Nghê Thượng

Thuận tắt điện thoại, đạp chân ga, phóng xe đi.

Cuối cùng, Peter hạ quyết tâm bỏ mặc Davy, tự mình thoát thân trước mới là thượng sách.

Đinh ốc ngày càng lỏng lẻo, ván cửa rung động lợi hại, cho thấy chỉ cần Nghê Thượng Thuận tiếp tục động tác của hắn, hắn rất nhanh đạt được mục đích của mình.

“Bình thường anh có thói quen tập thể hình không, Davy?” Nghê Thượng Thuận nói xong chân lại hướng về cánh cửa đối diện đá một cái.

Ba! Đinh ốc toàn bộ rơi ra hết, rốt cuộc ván cửa đã mất đi tác dụng của nó, không che giấu được bóng dáng Davy cùng đôi mắt tràn ngập thỉnh cầu đầy sợ hãi, chống lại đôi mắt khác lạnh lẽo như băng.

“Hy vọng bình thường anh có thói quen tập thể hình, bởi vì tôi có.”

“Ni, sự tình không phải như anh suy nghĩ đâu, tất cả chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Anh hãy nghe tôi nói, tôi...”

“Phanh!” Nghê Thượng Thuận nhanh chóng tung ra một quyền, một chút cũng không muốn cùng hắn nhiều lời.

Davy trúng quyền ôm bụng khó nhịn đau đón ngồi xuống, nói không nên lời biện giải nào.

“Đã quên nói cho anh, hoạt động thể thao tôi thích nhất là vật lộn.” Nghê Thượng Thuận nín chặt cổ áo Davy, nhắc hắn từ dưới đất lên.

“Vật lộn với người khác.”

9. Chương 9: Chương 8

“9 giờ tối hôm qua, Allison Haig bất ngờ nhập viện, cuộc họp báo tổ chức ngày hôm nay bị hủy bỏ. Các phóng viên đang theo sát tình hình...”

“Các phóng viên tại bệnh viện đã chụp được hình ảnh của thiên vương Ni, anh vô cùng nghiêm túc từ chối nhận phỏng vấn của phóng viên, hơn nữa còn không cho nói thêm lời nào...”

“Căn cứ vào một nguồn tin tin cậy, Allison Haig đã dùng quá liều lượng thuốc an thần nhưng người đại diện của cô lên tiếng phủ nhận tin tức này. Nêu lí do bởi vì lịch trình quảng bá cho bộ phim điện ảnh mới quá dày đặc cho nên sức khỏe của Allison Haig suy giảm nghiêm trọng...”

“Sáng sớm nay Allison Haig đã xuất viện, cùng cô đi ra không phải ai khác chính là bạn trai tin đồn của cô, thiên vương Ni, đây phải chăng chính là lời khẳng định cho những tin đồn lúc trước...”

Lục Lô rất muốn biết ngày đó Nghê Thượng Thuận muốn nói gì với cô, rõ ràng muốn nói vậy mà chỉ để lại cho cô một bóng dáng vội vã dời đi.

Hắn nói hắn nhất định sẽ đến tìm cô.

Vốn trong lòng cô còn chút kỳ vọng nho nhỏ nhưng liên tiếp những tin tức về việc Allison Haig tự tử được truyền ra, cô đã không còn mong đợi.

Bất luận tính chân thật của những bài báo đến đâu nhưng ít nhất hình ảnh cũng không lừa người, hắn quả thực đang cẩn thận chăm sóc người phụ nữ kia. Chỉ chỉ, ánh mắt, không phải là thứ phóng viên có thể làm giả, cô nhìn ra được hắn thực sự để ý Allison Haig.

Cho nên Lục Lô nói với chính mình: Quên đi! Tất cả chấm dứt ở đây thôi! Hắn muốn nói cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

“Lộ Lộ, vị CátLint kia lại tặng hoa đến cần chị ký tên.”

“Giúp chị từ chối.” Nghe thấy di động truyền đến một tin tức khác, Lục Lô không tự giác nhíu mày.

Vị khách tên Cát Lint kia, mấy ngày nay liên tục mang đồ tới khiến cô phải ký nhận, không phải hoa cũng là quà, hẳn muốn theo đuổi cô sao?

Câu trả lời của Lục Lộ khiến Thích Tiểu Tinh đầu bên kia điện thoại chần chờ. Người đàn ông Cát Lint này mỗi lần đều dùng một địa chỉ khác nhau gửi đồ tới hơn nữa dù từ chối cũng không có ý nghĩa, hoa và quà vẫn được gửi đến đúng hẹn.

“Đưa điện thoại cho anh.” Tất Lôi Thần nhìn một bên không chịu nổi khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Tiểu Tinh khổ sở vì thế vươn tay lấy điện thoại của cô.

Thích Tiểu Tinh ngoan ngoãn giao điện thoại ra, chính mình yên lặng tìm đến bên cạnh Đại Hùng tìm kiếm an ủi, nguyên nhân bởi ma chảo của mấy người đưa hàng muốn ký gửi đeo bám không tha.

“Tôi nghĩ tốt nhất bây giờ cô nên đến tiệm một chuyến.” Giọng nói Tất Lôi Thần vô cùng nghiêm túc, biểu hiện sự tình không đơn giản.

“Đã biết.”

Trò chuyện xong, Lục Lộ xoay người đi đến phòng khách cầm lấy chìa khóa xe đi đến cửa hàng.

Trong nháy mắt khi cô nắm chìa khóa trong tay, ánh mắt của cô dừng lại trên khung ảnh cô chụp chung với ông bà ngoại.

Vị trí để không đúng!

Ông bà ngoại đặc biệt thích ánh mặt trời cho nên vị trí đặt khung ảnh luôn hướng ra ngoài cửa, thẳng hướng mặt trời mọc.

Nhưng vị trí khung ảnh bây giờ không thẳng hướng ngoài cửa, rõ ràng có người đã dịch chuyển, có vẻ đã có người tiến vào trong phòng.

Lục Lộ không tiếng động xem rõ từng chìa khóa sau đó nhìn khắp phòng khách kể cả góc phòng cho đến khi xác định rõ trong phòng chỉ có mình cô, lúc này mới nhanh chóng rời đi.

Cô có thể khẳng định đã có người đột nhập vào trong nhà mà người đó tuyệt đối không phải Nghe Thượng Thuận, mấy ngày nay hẳn căn bản không hề trở về.

Là kẻ trộm sao? Cô nghĩ không phải kẻ trộm bởi vì đồ vật trong phòng bị dịch chuyển vị trí không nhiều. Đa số thời gian cô đều ở phòng trong, cho dù ra ngoài thời gian cũng vô cùng ngắn ngủi cho nên khả năng có người ở trong nhà rất lớn.

Không thể tiếp tục ở nhà này nữa!

“Sao lại thế này?” Đẩy ra cửa tiệm xăm hình, Lục Lộ không nhận được nhãn may.

Rất ít khi trong tiệm đầy đủ người nay lại đến đông đủ, nhất định đã có chuyện xảy ra.

“Cậu lại đây xem, đây là thứ mà Cát Lint nhờ người đưa tới cho cậu.” Chân Khả Nhân mang một chiếc hộp đến trước mặt Lục Lộ, đồ vật bên trong khiến cô không chịu nổi.

Lục Lộ không chậm trễ mở hộp giấy ra, bìa bên ngoài ghi tên cô, mở ra thì thấy một con búp bê vải. Không biết bên ngoài con búp bê được bôi thứ gì chỉ thấy toàn thân nó giờ đây trở thành búp bê máu, bộ dáng của nó khiến ai nhìn vào cũng ghê sợ.

Nhưng mà trên người con búp bê còn có một con dao nhỏ, con dao này hoàn toàn là thật.

“Cái thứ đồ biến thái này không phải đùa chứ? Hay kẻ đó chỉ muốn dọa Lộ Lộ thôi?” Thích Tiểu Tinh ngồi trong lòng Đại Hùng nhẹ giọng hỏi ý kiến mọi người nhưng tâm mắt cũng không dám tiếp xúc với con búp bê đáng sợ kia.

Một con búp bê máu cùng một con dao sắc bén, ngập tràn uy hiếp, càng đáng sợ hơn là điều này có lẽ không phải uy hiếp mà là báo trước.

Có một số người ngưỡng mộ người khác đến mức cực đoan nhưng không nhất thiết sẽ làm ra hành động tổn thương người đó, nhưng CátLint sẽ là loại người này sao? Thích Tiểu Tinh không biết cũng không cách nào đoán được. Không lâu trước đó hần mới đến tiệm xăm hình, đối với hần cô mơ hồ có chút ấn tượng, gã có diện mạo nhã nhặn, tóc vàng, tuổi ước chừng khoảng 30. Một con người bình thường như vậy, cô không thể tưởng tượng nổi hần lại làm ra loại chuyện này, thật sự khiến người ta phải hoảng sợ.

“Chúng ta đương nhiên hy vọng hần ở trong loại người chiếm số đông là chỉ biết đe dọa nhưng chỉ sợ khả năng của điều này hơi nhỏ. Hôm qua tôi đã tra ra, tên người này cho chúng ta là tên giả, rõ ràng hần đã phát sinh dị tâm khi tiếp cận Lộ Lộ.” Lời nói của Đại Hùng làm cho không khí hiện trường càng thêm trầm uất.

Một vài lần ghi địa chỉ nơi gửi đồ không đồng nhất của cùng một người, Đại Hùng vốn cẩn thận mơ hồ cảm thấy không thích hợp. Đại Hùng theo bản năng tìm kiếm thông tin người gửi mà kết quả nhận được thực sự khiến người ta lo lắng.

“Tôi nghĩ người này đã vụng trộm lên vào nhà tôi rồi.”

Quả nhiên.....

“Cậu tốt nhất nên chuyển nhà ngay.” Chân Khả Nhân khép chặt đôi mi chưa từng buông lỏng.

“Chuyển đến nhà tôi đi.” Luôn luôn không mở miệng Tất Lôi Thần đột nhiên đưa ra đề nghị. Hần không phải thuận miệng nói mà chưa suy xét. Hần chỉ có một người, không vương bận cái gì, để hần bảo vệ Lục Lộ là biện pháp tốt nhất.

Lục Lộ đem hộp đựng búp bê dọa người kia ném vào thùng rác, ánh mắt chuyển đến trên người Tất Lôi Thần, nhìn chằm chằm người bạn tốt lạnh lùng không kém mình.

Giọng nói của hần so với cô còn lạnh lẽo hơn vài phần, bất cứ lời nói nào từ miệng hần thốt ra đều có vẻ thờ ơ, mà hần cũng không phải người nhiệt tình nhưng những ai hiểu hần thì sẽ biết, suy nghĩ của hần không giống vẻ mặt của mình. Hần không hề thờ ơ càng không phải không nhiệt tình chỉ là những điều đó chỉ thể hiện với những người, việc, vật mà hần quan tâm.

Mà Lục Lộ biết mình vừa vụng ở trong phạm vi những người được quan tâm của hần nhưng...

“Cám ơn anh, nhưng không cần thiết, hiện tại tôi vừa vụng phải về Anh một chuyến, biến mất một thời gian thì sự việc cũng chỉ dừng ở đây thôi.” Cô nhàn nhạt mở miệng, trên mặt cũng không có biến hóa lớn nào nhưng giọng nói vô cùng mềm mại chứng tỏ tâm trạng của cô - cô vô cùng cảm ơn mọi người đã quan tâm tới mình.

Nhưng sự việc đúng như lời cô nói đơn giản vậy ư? Chỉ cần cô biến mất một thời gian thì tất cả sẽ trở lại như cũ, cô có thể tiếp tục cuộc sống không lo nghĩ sao? Chỉ sợ tất cả không đơn giản như lời nói.

Những người như CátLint, tâm lý đa số đều không bình thường, đối với một người tinh thần không ổn định không phải biến mất một thời gian là có thể giải quyết. Hần có thể kiên nhẫn đợi cô trở về cũng có thể sẽ làm ra một số chuyện, giống như một quả bom, tùy thời phát nổ.

“Lộ Lộ, chị làm như vậy chẳng phải...” Thích Tiểu Tinh lên tiếng phản đối, nhưng chủ nhân bàn tay to trên lưng cô khẽ vỗ, ý bảo cô đừng nên nói tiếp.

Thích Tiểu Tinh nhìn Đại Hùng, trong mắt là hoang mang không hiểu.

Lục Lộ mặt ngoài nói biến mất một thời gian nhưng không cần cô giải thích trong lòng mọi người đều hiểu, rồi đi một chuyến của cô là không bao giờ quay trở lại trừ khi lòi được kẻ đe dọa ra.

“Như vậy trước hết nhờ hai người giúp mình về nhà khuôn đồ đi.”

Cuối cùng, Tất Lôi Thần và Canh Trì theo Lục Lộ về nhà, trong tiệm còn lại Đại Hùng và hai người phụ nữ ở lại phòng ngừa có chuyện xảy ra.

“Anh vì sao không cho em nói tiếp? Vì sao không giữ Lộ Lộ lại? Cũng không phải không có biện pháp, để cô ấy đi như vậy, không phải chúng ta sẽ mất đi một người bạn tốt sao?” Thích Tiểu Tinh chùng mắt nhìn người đàn ông cô yêu nhất nói ra bất mãn trong lòng mình.

Sau này mọi người muốn gặp Lộ Lộ không phải gọi điện thì cũng chỉ có thể bay đến gặp mà thôi.

“Cho dù không muốn mất đi bạn tốt nhưng cũng không ngăn được quyết định của Lộ Lộ.” Đại Hùng cũng là bất đắc dĩ.

“Là sao?”

“Cá tính Lộ Lộ vô cùng cố chấp, cô ấy không muốn việc này liên lụy đến chúng ta, lựa chọn rời đi là thật tâm muốn bảo vệ mọi người nếu em cố ý giữ cô ấy lại chính là cô phụ cô ấy. Đại Hùng hiểu tính cách Lộ Lộ cho nên không cho em tiếp tục nói.” Chân Khả Nhân giải thích thay Đại Hùng.

Tuy cô không muốn Lộ Lộ rời đi như vậy nhưng cô cũng hy vọng chuyện này kết thúc nhanh chóng để mọi người có thể sớm vui vẻ gặp lại.

“Ai... thật hy vọng Lộ Lộ giống với chúng ta, bên cạnh có người bảo vệ chị ấy, như vậy chị ấy sẽ không còn cô đơn nữa.” Thích Tiểu Tinh cảm thán, theo bản năng chui vào lòng Đại Hùng.

Vốn tưởng rằng Lộ Lộ với Ni có khả năng nở hoa kết quả nhưng sự thật chứng minh tất cả chỉ là mộng tưởng hảo huyền của cô.

Scandal của Ni và Allison Haig mấy ngày liên tiếp chiếm vị trí bìa báo, tạp chí. Nhìn vào không gian và thời gian phóng viên chụp được kẻ gốc cũng biết thời gian này Ni luôn ở bên Allison chứ không phải bên cạnh Lục Lộ.

Mà vừa rồi thảo luận không có ai đề cập đến tên của Ni, nói cách khác ngay từ đầu mọi người đã không xem hai người họ thành một đôi ngay cả bản thân Lộ Lộ cũng không nghĩ vậy...

Ai, cô quả nhiên vẫn quá ngây thơ!... “Thực ra anh không cần làm như vậy, em cam đoan em sẽ không làm việc gì gốc gác nữa đâu.” Allison một bên sửa soạn hành lý, tầm mắt vẫn không nhìn được hướng về phía người đàn ông đang ngồi trên sofa.

“Anh nhớ không lâu trước đó có người vừa cam đoan với anh tuyệt đối sẽ không qua lại với tên khốn kia nhưng người đó đã nuốt lời. Người nọ không biết vì sao mấy ngày nay anh đều phải ở cùng cô ấy, người nọ càng không biết lúc đó anh tin tưởng cô ấy đến thế nào.” Nghe Thượng Thuận cúi đầu nhìn điện thoại, tỏ vẻ không để ý nhưng câu trả lời đã thể hiện rõ tâm trạng hẩn.

Tâm trạng của hẩn không tốt hơn nữa càng ngày càng có dấu hiệu xấu đi.

Người phụ nữ kia quả nhiên vẫn không thay đổi, chỉ cần hẩn không gọi điện cho cô, cô sẽ không bao giờ chủ động gọi lại cho hẩn. Ngày đó hẩn còn chưa nói xong đâu! Chẳng lẽ cô không tò mò xem hẩn muốn nói gì sao? Gọi một cuộc điện thoại cũng khó khăn đến vậy ư? Người phụ nữ này thật khó ưa!

Cầm điện thoại, ngón tay vô ý trượt trên màn hình, cuối cùng hiện ra bức ảnh lần đầu tiên hẩn nhóm lửa, hẩn lôi kéo bắt cô chụp cùng.

Nghe Thượng Thuận nhìn chăm chú vào bức ảnh, quên mất cả Allison đang đứng trước mặt.

Hôm đó hẩn muốn cô cho hẩn chút thời gian suy nghĩ, hẩn thích cô nhưng hẩn cần có thời gian để ổn định lòng mình. Hẩn muốn cùng cô nghiêm túc kết giao, dù hẩn không chắc chắn mình có làm cô tổn thương không nhưng hẩn vẫn muốn thử một lần còn cô thì sao?

Đúng vậy! Cô thì sao? Thích hẩn cũng không nói, chỉ biết giả bộ lạnh lùng, gọi cho hẩn một cuộc điện thoại thì như thế nào?

“Anh đang nhìn cái gì đến mê mẩn như thế? Cho em xem.” Allison vừa nhìn thấy bộ dáng không yên lòng của hẩn, lại thấy hẩn chăm chú nhìn vào điện thoại khiến cô vô cùng tò mò.

Cô dừng việc đang làm, đến bên Nghe Thượng Thuận mà hẩn vô cùng hào phóng, cô muốn xem hẩn thoải mái cho cô xem, nửa điểm kháng cự cũng không có.

“Phốc... đây là cái gì nha?” Nhìn đôi nam nữ mặt đen trong ảnh, Allison cười ra tiếng, một chút mặt mũi cũng không giữ cho hẩn, hơn nữa...

“Anh đối xử với người ta như thế sao? Người con gái bên cạnh anh sao lại mang vẻ mặt không tình nguyện vậy? Xem ra cô ấy một chút cũng không thèm anh - người được bầu chọn là người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới đâu.” Allison cười đến ngọt ngào, tuy là lời nói vô tâm nhưng lại vừa đúng sự thật.

Hắn được vạn người hâm mộ, có người con gái nào không mong chờ tiếp cận hắn? Nhưng ánh mắt không tình nguyện của người con gái trong ảnh kia không phải giả vờ. Cô quả là diễn viên tài năng, dù có giả vờ hay không thì cũng không ai hay biết. Nhưng... hắn rất ngạc nhiên, cứ nhiên có người không muốn ở bên hắn? Cô khiến hắn vô cùng hiếu kỳ.

“Thấy anh mất mặt em cười đến vui vẻ nha.” Ngoài mặt thì oán giận nhưng lời nói không có chút giận dữ nào mà còn có ý nuông chiều.

“Cô gái đó là ai? Nhìn anh ôm cô ấy chặt như vậy, quan hệ của hai người khẳng định không đơn giản, mau thành thật khai ra, đừng nghĩ gạt em.” Bức ảnh này thật khó có được, không lưu hình một bức làm sao được? Ít nhất khi tâm trạng không tốt còn có thể lấy ra nhìn một cái rồi cười, đợi đến khi về nhà, chỉ cần hắn nói với cha mẹ chuyện xấu của cô, cô tốt xấu gì cũng có thể đem nó ra phản kích, thuận tiện phá vỡ hình tượng hoàn mỹ của hắn, hắc hắc...

“Cô ấy là một người bạn của anh, một nghệ nhân xăm hình, có lẽ em đã nghe qua tên cô ấy rồi đấy.” Nghệ Thuật Thuận cười nhàn nhạt. Không phải không phát hiện ngón tay đang ấn bàn phím, cũng biết nhất định cô sẽ lưu lại bức ảnh đó sau này để bề uy hiếp nhưng bởi nụ cười tươi không giảm của cô, hắn không ngăn cản cô nữa.

Từ lúc xảy ra chuyện tới giờ, khuôn mặt cô không hề xuất hiện cười, cho dù có cũng chỉ vì muốn hắn yên tâm mà giả bộ cười. Tươi cười hiện tại mới xuất phát từ nội tâm cô, nếu có thể làm cho cô luôn vui vẻ như vậy, hắn nguyện ý kể cho cô nghe chuyện của hắn với Lục Lộ.

“Cô ấy cùng em giống nhau đều có một nửa dòng máu Anh, trung tâm xăm hình nổi tiếng nhất cũng là của cô ấy.” Thấy Ngải Lị ngừng động tác trên tay, lúc này Nghệ Thuật Thuận mới cất điện thoại, chỉ vào đồng hành lí còn chưa sửa soạn xong: “Em vừa chuẩn bị đồ anh vừa nói!

Muốn biết cái gì cũng được, một lát nữa xe mới tới, em còn sợ không có thời gian sao?”

Sau đó, Allison nghe lời tiếp tục chuẩn bị hành lí.

Một lúc nữa họ sẽ lên máy bay trở về Anh, cô muốn gặp cha mẹ, dùng cảm thừa nhận chuyện ngu xuẩn mình làm ra rồi xin lỗi bọn họ. Cô đã làm cho những người yêu thương mình lo lắng, không khó tưởng tượng tình cảnh lúc ấy nhất định là nước mắt đan xen, mẹ yêu khóc đầu tiên sau đó cha cũng sẽ khóc theo mẹ. Vậy không bằng hiện giờ cô chuyển chú ý của mình lên một chuyện khiến tâm trạng mình tốt lên.

“Em nghĩ cô ấy sẽ không phải là Lục Lộ bách kim đi?” Nghệ nhân xăm hình nổi tiếng nhất nước Anh.

Nghệ Thuật Thuận cười gật đầu.

“Anh vậy mà lại quen biết cô ấy, nghe nói cô ấy vô cùng lạnh lùng. Muốn cô ấy xăm hình thì phải ngoan ngoãn xếp hàng chờ đợi, cô ấy mặc kệ người đó là đại nhân vật nào.” Cô đã nghe quá nhiều bạn bè oán giận chuyện này, nhưng hầu hết mọi người đều ngoài miệng oán giận rồi ngoan ngoãn hện trước xếp hàng chờ đợi.

“Đúng, cô ấy không để ý là người nào, muốn xăm hình thì cứ theo quy tắc mà làm.” Bởi cô là Lục Lộ nha!

“Vậy trên người anh hình xăm nào do cô ấy làm? Cho em xem để em mở mang tầm mắt.” Allison nhìn hắn, đôi mắt viết rõ hai chữ chờ mong.

Nếu không phải sợ đau nhất định cô cũng là một trong những người đang ngoan ngoãn chờ đợi.

“Hình xăm trên người anh không ít nhưng không có cái nào do cô ấy làm cả.” Nghệ Thuật Thuận bắt đầu nói.

“Vì sao?” Allison bắt ngờ.

Ngay cả bạn bè cũng không được? Đều phải xếp hàng?

Lúc này người đại diện gõ cửa phòng báo tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn đợi bọn họ.

Nghê Thượng Thuận đứng dậy chờ Allison chuẩn bị xong hết, một tay ôm vai cô cùng đến sân bay, dọc đường hai người không ngừng trò chuyện.

“Cô ấy bắt anh hẹn trước.” Vậy nên hắn mới từ bỏ, hắn không có kiên nhẫn chờ đợi như thế.

“Ách...hai người chẳng phải là bạn bè sao?” Lời tuy hỏi ra miệng nhưng trong lòng Allison đã sớm có đáp án – khẳng định không phải.

“Em nói xem?” Nhìn cô một cách sâu xa, Nghê Thượng Thuận mỉm cười.

Tuyệt đối, tuyệt đối không phải!

“Ông trời, cô ấy lạnh lùng như vậy nha!” Không nghĩ tới trên đời còn có người phụ nữ có thể cự tuyệt hắn, thật sự rất bội phục.

“Làm sao anh biết cô ấy?”

Nhớ tới lúc ban đầu hai người mới quen, Nghê Thượng Thuận nhếch khóe môi, không cố kỵ kể hết với Allison.

Một đường nói chuyện mãi cho tới khi hai người lên máy bay câu chuyện mới kết thúc, đoạn cuối kể về một ngày trước khi hắn rời đi, hắn cũng không kể việc hắn phát hiện tình cảm của Lục Lộ đối với mình.

“Hắc!” Allison gọi Nghê Thượng Thuận.

“Cái gì?” Nghê Thượng Thuận nhàn nhạt đáp lại. Từ giờ cho đến khi máy bay hạ cánh còn rất lâu, đủ để hắn ngủ mà hắn cũng dự định làm vậy.

“Anh vừa rồi hắn đang nhớ người nói chuyện.”

“Vì sao?” Hắn từ từ nhắm hai mắt hỏi.

“Khi anh kể về cô ấy, biểu cảm trên mặt thật dịu dàng, khóe miệng luôn luôn giương cao.” Hắn thực sự nên soi gương xem bộ dáng của bản thân mình, đạt đủ tiêu chuẩn thanh niên rơi vào biển tình.

Xem ra Nghê gia sẽ nhanh chóng có việc vui, cha còn tưởng mình sinh ra một lãng tử nhưng bây giờ lãng tử đã bị người thu phục, ha ha!

“Có sao?” Nghê Thượng Thuận nhắm hai mắt như trước nhưng bàn tay to theo bản năng sờ lên khóe miệng.

Lạ kỳ! Hắn có khi nào luôn luôn cười?

Thấy hắn như vậy, Allison không khỏi lắc đầu.

Tuy hắn lớn hơn cô ba tuổi, cũng không phải cùng một mẹ sinh ra nhưng tốt xấu gì vẫn cùng một người cha, hắn sao có thể ngốc nghếch như vậy? Đối với tình cảm của chính mình lại không rõ?

“Có, bởi vì anh đang yêu, hơn nữa...” Allison cố ý kéo dài âm cuối, không cho hắn đáp án rõ ràng.

Quả nhiên, Nghê Thượng Thuận chợt mở mắt, trừng trừng nhìn cô.

“Hơn nữa cái gì?” Chỉ một câu “anh đang yêu” cũng khiến trái tim hắn nảy lên, chỉ sợ kể tiếp cô sẽ nói một câu khẳng định...

“Anh thực sự không biết?” Mắt Allison thiếu chút trợn trắng. Vừa rồi cô hoài nghi hắn không muốn thừa nhận tình cảm của mình trước mắt cô nhưng hiện tại cô đã hiểu, hắn thật sự ngốc nghếch không hiểu.

“Anh nên biết cái gì?” Mắt to vẫn trừng cô.

Ai... được rồi, cô đành phải gánh trách nhiệm gõ tỉnh hắn vậy, ai bảo hắn lại là anh của cô cơ chứ!

“Anh yêu Lục Lộ.” Sau khi nói xong ba chữ này, Allison cũng tỏ sự khinh thường.

“Cái gì?” Nghê Thượng Thuận khẽ gọi. Nếu hiện tại hắn đang uống nước nhất định ngụm nước kia sẽ nhanh chóng phun ra.

“Ai, anh chính là chỗ nào cũng không ngốc nghếch ngoại trừ yêu.” Sau này ra khỏi cửa, cô tuyệt đối phủ nhận hai người là người thân.

“Em tốt nhất đem lời nói nói rõ ràng.” Nếu là quá khứ, nghe thấy Allison nói hấn yêu người nào đó, khẳng định hấn sẽ cười nhưng hôm nay hấn cười không nổi bởi lời phủ nhận hấn nói không được.

Hấn nên chối bỏ nhưng lời nói không phát ra được hơn nữa ngực ê ẩm như có cái gì đang lên men.

Vấn đề hấn đang trốn tránh đang lên lút chiếm vị trí cao nhất trong lòng hấn như ép hấn không thể không đối mặt.

“Vấn đề này rất khó giải thích, nhưng ...” Allison lại kéo dài âm cuối.

Nghê Thượng Thuận lại trừng mắt cô.

Nga nga! Có người đang phát hỏa, xem ra cô vẫn nên nhanh chóng trả lời.

“Có thời gian anh thử nói ra toàn bộ những lời anh đã nói với em và nhìn vào trong gương, anh tự nhiên sẽ hiểu được tại sao em lại nói vậy.” Allison miễn cưỡng nhắm lại hai mắt, tỏ vẻ cô không thể nói thêm điều gì nữa.

Về mặt của hấn thực sự có cái gì sao?

Được, hấn nhất định sẽ thử nhìn xem, nhìn xem rốt cuộc biểu cảm của hấn khi nói tới Lục Lộ thì thế nào? Nhưng trước hết hấn phải giải quyết xong xuôi chính sự đã.

Con người đen lặng yên nhìn về phía Allison, tuy hiện tại cô đang nhắm chặt hai mắt nhưng cũng không phải không thể nhìn thấu lòng cô. Ngay từ đầu hấn đã biết, khi hấn mở miệng muốn cùng cô về nhà, cô liền hiểu được dụng ý của hấn.

Hấn muốn cô trở về thừa nhận với cha mẹ, bởi vậy hấn mới không hề cố kỵ trừng phạt tên không kia một phen. Trừ bỏ điều này hấn còn muốn tên đó phải trả giá, không chỉ thân bại danh liệt mà còn trở về với hai bàn tay trắng.

Ngay từ đầu, Davy đã dùng thân phận chưa kết hôn để lừa gạt Allison. Cho tới khi Allison yêu hấn rồi hấn mới dùng mỗi nhữ li hôn để giữ cô lại, cuối cùng còn lấy lý do vì vợ và con phản bội cô.

Allison hiểu cá tính anh mình, có thù tất báo mới là người Nghê gia. Lần này cô trở về từ quỷ môn quan, chưa từng mở miệng hỏi hấn nên xử lý việc này thế nào, tựa hồ đã biết chuyện hấn làm tiếp theo.

Hừ! Xem ra, có người đã bắt đầu mang số con rệp rồi.

10. Chương 10: Chương 9

Luân Đôn

Lục Lộ tựa như thường ngày dậy thật sớm, xung quanh khu nhà bao phủ một lớp sương mù nhàn nhạt. Cô đi từ cửa sau ra công viên bên cạnh, bắt đầu chạy bộ buổi sáng.

Lục Lộ đeo tai nghe, đem mình tách khỏi âm thanh của thế giới bên ngoài.

Cùng chạy một đường với cô còn có một người nữa. Người đó mỉm cười với cô tỏ ý muốn bắt chuyện nhưng điều này cũng không hấp dẫn ánh mắt của cô, cô vẫn chỉ chạy bộ, luôn luôn chuyển tâm chạy.

Trở về thành phố quen thuộc đã gần ba tuần nhưng Lục Lộ lại không quen cuộc sống ở đây.

Ngày đó, khi cô vừa bước chân xuống máy bay, nghênh đón cô chính là cha mẹ. Chắc hấn Chân Khả Nhân đã báo cho họ biết chuyến bay của cô và cũng kể tỉ mỉ toàn bộ sự việc xảy ra. Trên đời không có người cha người mẹ bình thường nào mà không lo lắng cho con họ, cha mẹ cô tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Khi Lục Lộ vừa trở về, mẹ cô đã sớm an bài một người ở cùng cô, bên ngoài thì sắp xếp người theo dõi, chỉ cần có người lạ xuất hiện lập tức điều tra thân phận.

Mà cha cô cũng để hai người vệ sĩ bên cạnh, thậm chí còn có một tổ vệ sĩ khác được bố trí xung quanh nhà, công việc chủ yếu là đảm bảo an toàn cho cô.

Lục Lộ biết Chân Khả Nhân không giữ lời là vì quan tâm tới cô cũng hiểu tâm trạng sốt ruột lo lắng của cha mẹ đối với mình. Cho nên cô luôn cố gắng nhẫn nại chấp nhận tất cả sự giám sát dành   nh. Không chỉ là vì cô mà còn vì những người luôn yêu thương, quan tâm cô.

Mọi người quyết định giấu kín tin tức cô đã trở về Anh. Còn cô thì không ngừng thay đổi nơi ở, không nơi nào lưu lại quá năm ngày.

Hôm nay chính là ngày thứ năm Lục Lộ ở nơi này, chỗ ở tiếp theo cha cô đã chuẩn bị xong, ngay khi cô chạy bộ trở về sẽ dọn qua nơi ở mới.

Ba ngày trước cô đã tự quyết định một việc...

Cô cho hai người vệ sĩ bên cạnh thôi việc mặc dù hai người ấy làm việc cho cha cô. Không ngoài dự đoán, ông lập tức biết được chuyện này và gọi cho cô ngay.

Đương nhiên trước khi làm điều đó, cô đã sớm nghĩ ra lí do phù hợp, thậm chí còn cùng một công ty bảo an khác ký hợp đồng. Lục Lộ thuận lợi nói với cha, cô không vừa lòng với hai người vệ sĩ ông đặt bên cạnh cô cho nên cô muốn tự mình tìm vệ sĩ mới. Cô bảo ông hãy an tâm không cần lo lắng, mỗi ngày cô đều đứng giờ gọi điện báo bình an.

Sau khi nhận được sự tin tưởng của cha mình, bắt đầu từ sáng nay Lục Lộ dặn vệ sĩ không được đi cạnh mình, cô thực sự không thoải mái khi lúc nào họ cũng đứng bên. Đây chính là bước đầu tiên, bước tiếp theo cô sẽ thuyết phục mẹ cho cô trở về nơi ở cũ rồi mặc cho bốn phía xung quanh bao người quan sát, bảo vệ đến khi giải trừ hết nguy hiểm mới thôi.

Tính đến hiện tại, đã ba tuần trôi qua, cô vẫn luôn an toàn, cũng không có chuyện gì khác thường xảy ra. Lục Lộ đã gọi điện cho Chân Khả Nhân xác nhận trong thời gian này không hề có những bất kiện không xác minh được gửi đến nữa, điều này chứng tỏ cái gì?

Có lẽ người nọ chỉ nhất thời đùa dai muốn dọa người thôi, khả năng này theo từng ngày bình yên trôi qua dần cao lên nhưng rất có thể h  n đang kiên nhẫn chờ đợi cơ hội cho nên Lục Lộ quyết định chỉ bỏ đi vệ sĩ bên người còn học thêm các thủ thuật phòng thân. Cô tin tưởng mình có khả năng đối phó với mọi tình huống xảy ra.

Màn sương mù từ từ tan biến mất chỉ còn đọng lại chút hơi sương trên thảm cỏ, người vào công viên ngày càng nhiều, tất cả mọi thứ nhìn qua thật bình thường.

Lục Lộ băng qua thảm cỏ phía trước chạy đến bên hồ.

Đột nhiên có một người phương Đông quay mặt lại nhìn cô, đối phương cũng đến đây chạy quanh hồ. Cô lơ đãng nhìn qua, thân hình người nọ cùng hình dáng cô đang nghĩ hoàn toàn bất đồng nhưng bởi vì h  n là người phương Đông nên cô vẫn có chút thất thần. H  n...sẽ không đến tìm cô nữa ư?

“  ch...thực xin lỗi.” Nhất thời thất thần, Lục Lộ va vào một người khác đang chậm chậm chạy tới, cô nhanh chóng bỏ tai nghe xuống xin lỗi đối phương.

“Không sao.” Người nọ nhẹ nhàng đáp lại, ánh mắt quét nhanh qua cô.

Lục Lộ không chú ý đối phương, cô định đeo lại tai nghe tiếp tục chạy bộ nhưng vừa xoay người, người bị cô va phải vừa rồi chợt lên tiếng gọi.

“Em không nhận ra tôi sao?” Đối phương lên tiếng đồng thời tay hướng về phía chiếc túi đeo bên hông.

Nói thì chậm, xảy ra lại nhanh, khi Lục Lộ nhận ra khuôn mặt người đó, chỉ một giây s  ng s   đã uy hiếp tính mạng của cô.

Thứ người đó lấy từ trong túi ra, không phải cái gì khác, chính là con dao hắc gửi cho cô.

“Ồ...” Lục Lộ kêu lên, rõ ràng bên tai cô vừa rồi còn truyền đến tiếng côn trùng kêu với tiếng chim hót vậy mà bây giờ cô chỉ cảm nhận thấy lưỡi dao sắc nhọn đang dần dần đâm sâu vào trong cơ thể cô.

“Không sao, tôi nhận ra em là tốt rồi.” Người nọ âm trầm nói vào tai cô.

Không, cô nhận ra hắc, chính bởi con dao kia.

Đều tại cô vừa rồi nhất thời thất thần không kịp phản ứng, giờ nói gì cũng đã muộn.

“Ách...” Cô thống khổ kêu lên.

Người nọ rút lưỡi dao đang đâm vào người Lục Lộ ra, lần này, hắc nâng cao con dao, mục tiêu chính là lồng ngực cô.

Nhưng hắc không ngờ Lục Lộ vừa trúng một dao vẫn còn khí lực nhắc tay gạt dao của hắc cho nên lưỡi dao chỉ trượt qua da cô.

Đau quá! Đau đớn trong người dần dần ăn mòn khí lực chân tay thậm chí bắt đầu công chiếm thần trí cô.

Không được! Cô không thể khụy ngã như vậy, trong công viên có nhiều người, cô phải khiến họ chú ý mới có cơ hội được cứu.

Cho nên...Cơn đau này cô sẽ cố gắng nhịn, nhịn không được cô sẽ chết...

Miệng vết thương quá lớn trên bụng khiến Lục Lộ không cảm nhận thấy cơn đau nhói lên ở ngực đang dần khuếch trương. Lực tay của hắc lớn hơn cô rất nhiều, cô biết lưỡi dao đã đâm vào người mình, cô không thể phản kích đành cố gắng lùi lại.

Lục Lộ cho rằng mình vẫn còn sức lực chống đỡ hai chân, không nghĩ mình sẽ ngã xuống nên khi cô lùi ra sau, rồi đổ sập xuống trên đường.

Khi cô vừa ngã xuống phía sau có người đang chạy tới, bóng dáng đầy máu tươi của Lục Lộ lọt vào trong tầm mắt họ, có người chột hô to: “Anh làm gì?”

Ngay lúc đó, mọi người chạy về phía Lục Lộ, những người ở xa thấy bên này có chuyện không bình thường cũng bắt đầu đến gần, rồi những tiếng hét chói tai vang lên.

Lục Lộ ngã trên đường, cả vùng bụng cô chảy rất nhiều máu, khoảng đường bên dưới cũng nhiễm đầy máu.

Đau nhức bén nhọn lan ra toàn thân, khi ngã vào mặt đường lạnh như băng cô đã không thể chịu được, chỉ cảm thấy thân thể mình bị lạnh lẽo bao phủ.

Cô đau quá, rất muốn nhắm mắt ngủ, hy vọng sau khi ngủ, nỗi đau đớn này sẽ chấm dứt.

Nhưng mà khuôn mặt xa lạ dữ tợn vụn vụn kia ở trước mắt cô che đi ánh sáng cười nói với cô:

“Hẹn gặp lại ở thiên đường.”

Tiếp theo ánh sáng chói mắt chiếu vào Lục Lộ, nên tai truyền đến rất nhiều tiếng kêu gào ầm ĩ.

“Cô gái, cô gái...”

“Ai tới giúp đỡ một chút.”

“Trước cầm máu đã.”

Những người qua đường tập trung lại cầm máu cho Lục Lộ, có người còn vỗ mặt cô gọi: “Đừng ngủ, mở mắt đi.”

Tầm mắt Lục Lộ đã sớm mơ hồ không rõ, âm thanh ầm ĩ dần dần rời xa cô.

Mở mắt thì sao? Cô không nhìn rõ thứ gì cả, hãy cho cô ngủ đi, ngủ rồi sẽ không đau nữa!

Còn có, ai muốn cùng tên giết người kia gặp lại ở thiên đường.

Tội của hắc sẽ khiến hắc xuống địa ngục mà cô sẽ được lên thiên đường...Bọn họ không bao giờ gặp lại....

Allison nói đúng một chuyện, hấn yêu Lục Lộ. Hấn quả thật là một kẻ ngu ngốc đối với tình yêu của chính mình.

Không cần nhìn vào gương quan sát như Allison nói, một tháng trôi qua, cho đến bây giờ hấn đã hiểu được tình cảm của mình. Cũng bởi vì sau khi xa cách, hình ảnh của cô dần dần trở nên rõ ràng, cô luôn ở trong tâm trí hấn, đầy lòng hấn.

Rốt cuộc từ khi nào cô bắt đầu xâm chiếm trái tim hấn, là những ngày bên nhau ở Đài Loan hay đã từ lâu trước kia? Chính hấn cũng không có đáp án nhưng những điều này không quan trọng, quan trọng nhất là hấn muốn cùng cô tiếp tục ở bên nhau, mãi mãi không xa rời.

Vì vậy hấn dùng thời gian ngắn nhất xử lý tất cả mọi chuyện.

Nghê Thượng Thuận khiến cuộc sống của Davy Clyde rớt xuống đáy vực, vĩnh viễn không cho hấn có cơ hội xoay người, đó là điều hấn phải nhận. Về phần Allison, thời gian này Nghê Thượng Thuận cũng cẩn thận quan sát cô, xác nhận cô thật sự thoải mái dứt bỏ tình cảm cũ mà không phải giả vờ diễn trò chỉ nhằm trấn an mọi người, hấn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Bây giờ, hấn phải bắt đầu giải quyết vấn đề của chính mình.

Nhớ tới tình cảnh lần cuối hai người ở chung, Lục Lộ khi đó rõ ràng đã bị tổn thương, hấn thực sự hối hận. Nếu lúc trước hấn sớm nhận ra tình cảm của mình thì hôm nay hấn không phải lo lắng thế này.

Hấn thử suy đoán theo tính cách của Lục Lộ, sau khi bị tổn thương cô sẽ quyết định thế nào? Một vài khả năng hiện ra trong đầu hấn.

Nhưng khả năng lớn nhất chính là cô sẽ lựa chọn buông tay.

Cô là một người phụ nữ độc lập lại kiên cường tự chủ. Những người có cá tính đó nổi bật một lý trí rất mạnh mẽ, đối với tình cảm cầm lên được cũng bỏ xuống được. Hấn chỉ sợ cô đã quyết định, chỉ sợ cô buông tay ra.

Hấn muốn biết được đáp án, hấn cần phải đối mặt với cô để lựa chọn cách theo đuổi cô.

Lấy một tư thái hoàn toàn mới theo đuổi hay dựa vào tình cảm vốn có của cô, không làm mà hưởng sự ngọt ngào của cô?

Bất luận dùng cách gì, chỉ cần cô yêu hấn là đủ.

Đã có quyết định lại hiểu rõ tình cảm của mình với cô chính là tình yêu, Nghê Thượng Thuận không chút do dự gọi điện thoại.

Lúc này chắc hấn cô đang ở trong phòng làm một vài việc vặt vãnh cũng có thể cô đang vẽ tranh. (Chị Lộ đang ở viện)

Nhưng đầu bên kia điện thoại vẫn không có ai nghe máy. Hấn không từ bỏ tiếp tục gọi lại vài lần, kết quả không thay đổi. Vì thế hấn đổi một dãy số khác, quả nhiên như hấn nghĩ, đầu bên kia rất nhanh có người nghe.

“Xin chào.” Tiếp điện thoại không phải giọng nói nhiệt tình đầy sức sống của Thích Tiểu Tinh mà thay vào đó là thanh âm lạnh lùng của Tất Lôi Thần.

Nghê Thượng Thuận chưa từng nghe qua giọng nói này, có lẽ của một trong hai thợ xăm hình khác trong tiệm mà hấn chưa từng nói chuyện. Nghê Thượng Thuận khách khí hỏi: “Xin chào, xin hỏi Lục Lộ có ở đây không?”

“Bây giờ cô ấy không nhận làm, Lục Lộ đang nghỉ phép dài hạn.” Tất Lôi Thần nghĩ người bên kia điện thoại chỉ là khách hàng muốn hẹn xăm hình bình thường.

Trước đó vài ngày trong tiệm chỉ còn mình hấn là người duy nhất ở lại, dù hôm qua mọi người đều trở về Đài Loan nhưng hôm nay cũng chỉ có Chân Khả Nhân xuất hiện.

“Nghỉ phép dài hạn?” Nghê Thượng Thuận nghi hoặc.

Lẽ nào cô đã thật sự buông tay?

“Cô ấy không ở Đài Loan sao?” Cho dù không ở Đài Loan ít nhất hẳn cũng muốn biết cô đang ở nơi nào.

“Lục Lộ dự định nghỉ một thời gian dài, nếu anh vẫn muốn tìm cô ấy xăm hình vậy mời anh nửa năm sau gọi điện đến hẹn trước.” Ngoài miệng Tất Lôi Thần hẹn nửa năm nhưng hẳn không nghĩ thời gian ấy đủ để Lục Lộ hồi phục hoàn toàn.

“Không, tôi không phải khách hàng, tôi là bạn của Lục Lộ, tôi muốn tìm cô ấy nhưng không thể liên lạc điện thoại được.” Đối phương nói chuyện rất trôi chảy nhưng Nghe Thượng Thuận vẫn cảm nhận được ý muốn đuối khéo của anh ta thậm chí kết thúc cuộc trò chuyện cho nên hẳn nói thẳng.

Nghê Thượng Thuận nói xong, đầu bên kia điện thoại trầm mặc.

Ngay sau đó hẳn nghĩ đối phương không tin lời nói của hẳn. Lục Lộ là nhân vật nổi tiếng trong giới xăm hình, bịa lí do bạn bè để nhờ vả có không ít, điều ấy hẳn có thể lí giải nhưng thực sự hẳn không phải.

“Khả Nhân hay Tiểu Tinh có ở đó không?” Còn có thể nói ra tên một vài người khác ở đó, hy vọng đối phương sẽ tin.

Ba giây sau, đầu bên kia điện thoại không còn trầm mặc nữa, một giọng nói mềm nhẹ mà Nghe Thượng Thuận thân quen vang lên.

“Xin hỏi anh là?” Chân Khả Nhân nhìn thấy Tất Lôi Thần ra hiệu, cô liền đến sau quầy nghe điện thoại.

“Khả Nhân, Lục Lộ đâu rồi?” Haiz! Rốt cuộc cũng thay đổi người tiếp điện thoại.

“Lục Lộ...”

Thanh âm chần chờ của Chân Khả Nhân truyền vào tai Nghe Thượng Thuận, trong lòng hẳn nghi hoặc, kiên nhẫn từ từ biến mất.

Chẳng lẽ cô liên hợp với mọi người che dấu hẳn? Muốn gặp cô còn phải qua năm cửa chém sáu tướng?

“Anh không ở Anh cần gì phải hỏi tôi Lục Lộ ở đâu?” Chân Khả Nhân trả lời. Sở dĩ cô biết hẳn không ở Anh bởi cô vừa trở về Đài Loan từ đó. Trong lúc ấy, cô đọc báo tin tức của hẳn rất nhiều nhưng không ngoài scandal của hẳn và Allison Haig.

Chuyện xảy ra với Lục Lộ ở công viên rất nổi tiếng, thậm chí còn lên đầu đề nhiều tờ báo, chẳng nhẽ hẳn không thấy sao?

Câu trả lời của Chân Khả Nhân khiến Nghe Thượng Thuận nhú mày. Ý tứ của cô là Lục Lộ đang ở Anh?

“Tôi thật sự không biết cô ấy ở đâu, hơn nữa điện thoại cũng không gọi được, em có cách nào liên lạc không?” Hay trực tiếp đến nhà Lục Lộ có vẻ sẽ nhanh hơn.

“Anh tìm cô ấy có chuyện gì không?”

“À, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô ấy.” Thở lộ với cô cũng là một chuyện quan trọng?

“Nếu được anh có thể nói với tôi, tôi sẽ thay anh nói với cô ấy, nếu không để cô ấy tự mình gọi lại cho anh.” Ngờ ngợ Chân Khả Nhân hơi lạ, cố tình giữ khoảng cách với hẳn.

Hiện tại cô không biết rõ chuyện tình cảm của Lục Lộ. Cô chỉ biết thời gian khó khăn vừa qua, hẳn thân mật cùng người phụ nữ khác truyền ra rất nhiều scandal, trong khi Lục Lộ đang phải vật lộn với tử thần.

“Vậy được rồi, nếu Lục Lộ liên lạc với em mong em có thể chuyển lời rằng tôi đang tìm cô ấy.” Nghe Thượng Thuận uyển chuyển từ chối, trong đầu hẳn đã có quyết định, sau khi kết thúc trò chuyện phải nhanh chóng đến nhà Lục Lộ tìm người.

Lục Lộ là người trọng tình cảm, nếu cô thực sự về nước nhất định sẽ ở lại nhà của mình.

“Tôi sẽ.”

“Cảm ơn em, gặp lại sau.” Nghe Thượng Thuận ngoài miệng khách khí nói cảm ơn nhưng trong lòng không hề thoải mái.

Muốn Lục Lộ chủ động liên lạc với hắn? Nghĩ cũng đừng nghĩ! Khi cô còn yêu hắn cô còn chưa từng làm như vậy huống chi khi chia tay hai bọn họ không vui vẻ gì.

Nghê Thượng Thuận cầm lấy chìa khóa xe đi tới nơi ở của Lục Lộ.

Dọc theo đường đi, hắn chỉ suy nghĩ đến phản ứng của cô sau khi nghe lời hắn thổ lộ. Khi đến trước cửa nhà, hắn một lần nữa gọi cho cô, xác định không ai nghe máy lúc này mới cầm chìa khóa mở cửa, dự tính vào nhà trước có chuyện gì quyết định sau.

Nhưng hắn còn chưa kịp làm gì rất nhiều nhân viên bảo an mặc đồ đen đã vây quanh hắn.

Những người đó thấy chìa khóa trong tay hắn cũng có chút ngạc nhiên nào nhưng người đứng đầu vẫn tiến lại gần nói với hắn: “Tiên sinh, ngài không thể đi vào.”

“Vì sao?” Nghê Thượng Thuận lạnh giọng nói.

“Đây là công việc của chúng tôi.” Ngoại trừ cô chủ, bất kỳ ai muốn vào đây đều phải thông báo trước.

“Tôi là bạn của cô ấy, thậm chí tôi còn có chìa khóa nhà.” Thấy không? Hắn nâng chìa khóa trong tay lên.

“Xin lỗi, chúng tôi vẫn không thể cho ngài vào.” Thực ra tất cả nhân viên bảo an đã sớm nhận ra thân phận của vị tiên sinh này, nhưng mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, không thể vì hắn là danh nhân mà phá vỡ.

“Được rồi, vậy anh có thể thông báo với chủ nhà có người tìm gặp không?” Nghê Thượng Thuận xụ mặt, cắn răng nói.

“Xin lỗi, hiện tại chủ nhà đang ở ngoài, tiên sinh hãy chờ cô ấy trở lại rồi nói.” Biết rõ vị tiên sinh trước mặt là thiên vương Ni đại danh鼎鼎鼎鼎 nhưng bọn họ là vệ sĩ phụ trách an toàn, không thể vì Ni mà bỏ qua.

Nghê Thượng Thuận trừng mắt nhìn tên vệ sĩ kiên quyết từ chối hắn, người này chỉ một biểu cảm thực có lỗi.

Phải chờ cô trở về? Nói cách khác, cô sẽ quay lại? Được rồi, chờ thì chờ.

Nghê Thượng Thuận trở lại xe, cho xe dừng dưới một cái cây bắt đầu chờ đợi.

Những nhân viên bảo an thấy thế không ngăn cản nữa, tiếp tục công việc của mình.

Nghê Thượng Thuận nhìn vào cánh cửa phía bên kia đường, chờ chủ nhân của nó xuất hiện mở ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-ngoc>